

Khánh Hà

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 1

Từ trên bầu trời trong xanh, chiếc máy bay lượn nhẹ rồi đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất.

Quế Lâm với một cảm giác hồi hộp đứng bên di Khoa để chờ đón Hoài Bảo vừa tốt nghiệp ở Australia, hôm nay là ngày đầu tiên anh về nước.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Mọi người với vẻ mặt ngóng trông người thân của mình trong bầu không khí nhộn nhịp.

Từ xa, giọng của Hoài Bảo vang vang:

– Mẹ! Mẹ...

Quế Lâm đưa mắt nhìn sang lối ra vào, Hoài Bảo đứng đó, vẫn cặp kính cận ngày xưa, nhờ nó mà Quế Lâm mới nhận ra anh.

Hoài Bảo bỏ chiếc vali một bên, anh ôm đôi vai di Khoa, giọng anh rất hiền:

– Mẹ đợi con có lâu không?

Bà Khoa vuốt tóc con:

– Con của mẹ nay đã lớn quá, mẹ nhìn không ra.

Sực nhớ đến Quế Lâm, bà Khoa nói:

– Con có nhận ra ai đây không Bảo?

Bảo mỉm cười cố nhớ lại:

– Hình như Quế Lâm, con của dì Hà phải không mẹ?

Bà Khoa cũng tươi cười:

– Đúng rồi, con đoán chẳng sai.

Rồi bà giải thích thêm:

– Từ lúc dì Hà mất đi, Quế Lâm ở với mẹ. Hình như mẹ có nói với con rồi, đúng không?

Hoài Bảo gật đầu trong khi anh mở cửa xe cho mẹ và Quế Lâm. Anh khẽ đáp:

– Vâng.

Anh đi vòng qua ngòi bên tay lái và cho xe lăn bánh.

Bà Khoa ngồi phía sau lên tiếng:

– Con lái xe của mẹ có quen không? Nếu không thì để mẹ lái cho.

Vừa điều khiển vô-lăng, Bảo vừa nói:

– Không sao đâu mẹ, mẹ hãy an tâm!

Rồi anh đưa mắt nhìn dòng xe cộ tấp nập và những ngôi nhà cao tầng san sát nhau, anh buông lời nhận xét:

– Mới có mấy năm mà Việt Nam mình phát triển quá mẹ nhỉ?

Sực nhớ đến Quế Lâm, anh hỏi:

– Anh nhận xét như vậy em thấy có đúng không Quế Lâm?

Khi Hoài Bảo trở về, Quế Lâm có một hy vọng cùng một nỗi lo âu. Hy vọng là anh đối xử tốt với cô, dịu dặt cô trên đường đời, cùng nhau xây dựng một chân trời hạnh phúc có tiếng cười tiếng nói của trẻ thơ, đó là một mái ấm gia đình.

Còn nỗi lo sợ là anh sẽ không chấp nhận cô, khi anh biết được lời hứa của mẹ anh trước khi mẹ cô sắp qua đời, nó còn văng vẳng bên tai cô:

– Hà ơi! Bạn hãy yên tâm, mình hứa sau này khi Hoài Bảo trở về mình sẽ tổ

chức đám cưới cho nó và Quế Lâm.

Giọng mẹ cô thì thảo:

– Khoa đã hứa như vậy thì mình an tâm lắm. Quế Lâm nó rất ngoan, còn Hoài Bảo thì hiền lành. Mình nghĩ Quế Lâm sẽ hạnh phúc.

Dì Khoa ghen ngào:

– Mình cũng nghĩ vậy.

Dì Khoa chỉ nói được bao nhiêu đó là mẹ cô không còn nghe gì nữa. Mẹ đã vĩnh viễn ra đi để cô ở một mình lạc lõng trên cõi đời này với một lời hứa, lời hứa đó liệu có được chấp nhận hay không?

Quế Lâm buông tiếng thở dài với vẻ lo lắng. Bởi vì Hoài Bảo là một người như thế nào, cô chưa nhận xét đánh giá được về anh. Không biết anh có bằng lòng theo sự sắp đặt của dì Khoa hay không? Hay anh nghĩ rồi đây cô sẽ là gánh nặng cho anh trên đường đời, đem đến cho anh nhiều điều khó xử?

Giọng Hoài Bảo cắt đứt suy nghĩ của cô:

– Anh hỏi, Quế Lâm có nghe không?

Quế Lâm khản khoản:

– Em có nghe.

Hoài Bảo hỏi tiếp:

– Vậy tại sao em không trả lời?

Quế Lâm lấp lửng:

– Em vừa định trả lời thì anh đã hỏi tiếp - Cô cố giấu đi suy nghĩ trong lòng.

– Vậy... anh nói có đúng không?

Quế Lâm trả lời theo hiểu biết và suy nghĩ của mình:

– Vâng! Việt Nam mình nay đang trên đà phát triển, rất nhiều nước vào đây đầu tư đây anh ạ.

Vừa lái xe vừa nhìn vào kiếng hậu, anh nhận ra nét mặt của Quế Lâm. Bộ áo

dài màu thiên thanh thể hiện cho sự thanh thoát. Gương mặt cô chỉ điểm một chút phấn hồng và một chút son. Nhìn cô không có một nét đẹp sắc sảo nhưng nó thể hiện một vẻ đẹp nhân ái của người phụ nữ.

Đến ngã rẽ vào nhà, Hoài Bảo không thể quan sát Quế Lâm được nữa. Anh chỉ thăm nghĩ nhà có thêm một cô em gái thế này cũng thích lắm.

Vào đến phòng khách, mọi người còn quây quần nói chuyện với nhau. Bà Khoa với vẻ quan tâm quay sang hỏi con trai:

– Về đây, con cảm thấy không khí như thế nào hả Bảo?

Hoài Bảo so vai:

– Cũng dễ chịu lắm mẹ ạ. Con lớn rồi, mà hình như trong lòng mẹ nghĩ con còn nhỏ lắm vậy. Thật sự con hạnh phúc lắm.

Vừa nói, anh vừa nhìn mẹ đầy thương yêu.

Muốn để cho Hoài Bảo và Quế Lâm được tự nhiên hơn, bà Khoa đứng lên:

– Con ngồi nghỉ cho khỏe đi rồi hẵng tắm, để mẹ lên phòng thay đồ rồi mẹ sẽ xuống ngay.

Hoài Bảo chỉ mỉm cười. Anh hiểu sự lo lắng chăm sóc của mẹ cũng vì bà quá thương anh.

Khi bà Khoa đi khuất, Hoài Bảo mới hỏi Quế Lâm:

– Em đã đậu đại học rồi à?

Quế Lâm gật đầu:

– Vâng.

Hoài Bảo có chút ít tò mò nên anh hỏi tiếp:

– Em thi ngành nào?

Quế Lâm thật thà đáp:

– Di Khoa đã chọn cho em ngành du lịch, di bảo là em rất hợp với ngành này.

Hoài Bảo thân thiện:

– Mẹ anh chọn là đúng lắm.

Quế Lâm cũng hỏi thăm:

– Còn anh, ở bên Úc anh học trường nào?

Hoài Bảo tự nhiên như Quế Lâm là em gái vậy, nên anh ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế salon:

– Anh học trường đại học Exceuece thuộc thành phố Perth Education.

Quế Lâm hỏi với vẻ ngây thơ:

– Ở bên đó chắc ngộ lắm hả anh?

Hoài Bảo chỉ mỉm cười đầy vẻ bí mật. Anh hỏi:

– Em có muốn sang bên đó học không?

Quế Lâm chẳng biết trả lời với anh như thế nào, vì anh quá vô tư anh chẳng biết gì về lời hứa của mẹ anh và mẹ cô. Nhưng Quế Lâm cũng trả lời một câu cho thích hợp:

– Em nghĩ mình chưa thể tự lập được như anh, nên em không dám mơ ước.

Hoài Bảo hỏi lại:

– Chớ em thích gì nào?

Quế Lâm chân thật:

– Em thích một cuộc sống bình thường, không cần giàu sang. Em chỉ cần mọi người yêu thương em, điều đó rất quan trọng.

Hoài Bảo nhận xét khi nghe Quế Lâm nói:

– Anh thấy mẹ anh cũng thương yêu em lắm mà. Còn anh nữa, anh sẽ xem em như em gái của anh vậy.

Hoài Bảo nói xong, Quế Lâm cảm nhận được nỗi lo âu lớn dần trong cô.

Trong lòng anh, cô chỉ là em gái thôi. Tình cảm anh dành cho cô là thế, chắc cũng chẳng thay đổi được gì khi anh nghe lời hứa của dì Khoa.

Một cảm giác lạc lõng lại đến, Quế Lâm muốn tự tìm cho mình một hướng đi thích hợp mà không gây ảnh hưởng đến mọi người. Giờ đây, cô cần có

một suy nghĩ sáng suốt, nên chỉ muốn được yên tĩnh một mình.

Nghĩ vậy, cô đứng lên:

– Anh Bảo ngồi nghỉ, em về phòng em nghe.

Hoài Bảo quan tâm:

– Hình như em không được khỏe?

Quế Lâm cố giữ vẻ thản nhiên:

– Em vẫn bình thường anh ạ. Em xin phép anh.

Hoài Bảo khoát tay:

– Em cứ tự nhiên. Em quên chúng mình là người một nhà cả sao?

Hoài Bảo chỉ nói vậy, anh cũng chẳng để ý đến nét mặt đang suy nghĩ của Quế Lâm. Mà giờ đây anh chỉ nghĩ đến một người: Bách Diệp, người yêu của anh.

Chắc giờ này cô cũng đã về đến nhà rồi. Hai người cũng về chung một chuyến bay, vì chưa giới thiệu cho gia đình biết trước, nên hai người đành phải chia tay trước khi gặp người thân của mình.

Anh quen Bách Diệp trước khi vào năm học thứ hai.

Vào một buổi chiều đẹp trời, mọi người đều đi dạo, chỉ một mình anh ngồi trên chiếc ghế đá với quyển sách trên tay. Bỗng một giọng nói ngọt ngào rót vào tai anh:

– Anh Bảo siêng quá ta!

Nghe giọng nói là lạ, anh quay lại nhìn. Một gương mặt trái xoan với mái tóc cắt tề và một nụ cười tự tin trên môi. À! Thì ra đây là một cô gái học chung lớp với anh.

Cô gái rất tự nhiên ngồi xuống kế bên anh. Giật phăng quyển sách trên tay anh, giọng cô ngọt ngào:

– Anh Bảo! Anh đừng chăm chỉ như vậy! Anh hãy thư giãn một chút đi, anh có nghe em nói gì không hả?

Hoài Bảo hơi ngạc nhiên, anh hỏi một câu thật là ngớ ngẩn:

– Cô cũng biết tên tôi nữa sao?

Bách Diệp lườm anh:

– Trong lớp có ai không biết tên anh - Rồi cô hờn trách - Chỉ có anh không nghĩ đến người khác thôi.

Thì ra là vậy! Hoài Bảo cố nhớ xem cô gái này tên gì, nhưng anh thật sự không nhớ nổi. Anh suốt ngày chỉ lo học, có để ý đến ai đâu mà biết.

Với một cử chỉ dễ dãi, cô gái nói rất ngọt:

– Em đã biết tên anh rồi, anh có muốn biết tên em không?

Hoài Bảo chân thật:

– Nãy giờ anh cố nhớ tên em, nhưng thật sự anh không nhớ nổi. Vậy em hãy tự giới thiệu về mình cho anh biết đi!

Cô gái chảnh chọc:

– Em tên là Bách Diệp, bạn học cùng lớp với anh, điều này anh đã biết rồi.

Hoài Bảo gật đầu:

– Vâng! Gương mặt trong lớp mình thì anh nhớ hết, nhưng anh nói thật anh chẳng quen cô gái nào cả. Chỉ có em đây là người đầu tiên.

Bách Diệp khôn ngoan:

– Em biết rồi, anh không cần giới thiệu về mình như vậy. Và từ bây giờ mình là bạn với nhau, anh có đồng ý không?

Hoài Bảo mỉm cười thân thiện:

– Anh hân hạnh khi được làm bạn với em.

Bách Diệp nheo nheo mắt:

– Nhưng với một điều kiện, anh có đồng ý không?

– Điều kiện gì em cứ nói, nếu như trong khả năng của anh thì anh sẽ chấp nhận ngay.

Bách Diệp với cặp mắt sáng rỡ:

– Anh phải kèm cho em học mỗi ngày, để em được học giỏi như anh vậy?

Hoài Bảo nhướn mày hỏi:

– Em thích học giỏi lắm à?

Bách Diệp với gương mặt đầy khát khao:

– Trên đời này, em không thích thua kém ai cả. Em chỉ muốn bằng hoặc hơn người khác. Không phải với ý nghĩ đó mà em muốn lợi dụng anh đâu. Chỉ riêng anh, em chẳng cần lo lắng hơn thua gì cả, bởi vì em rất thích anh.

Hoài Bảo nhớ lại lời tỏ tình của Bách Diệp đã mở lời cho anh như vậy, rồi mỗi ngày anh lại gần cô, một tình yêu đã đến với hai người.

Có đôi khi anh muốn viết thư hoặc kể qua điện thoại cho mẹ rõ, nhưng anh lại muốn giữ bí mật để sau này về nước rồi dẫn Bách Diệp về giới thiệu với mẹ luôn. Chắc mẹ anh sẽ bằng lòng, rồi anh và cô sẽ làm đám cưới, anh sẽ là chú rể, còn Bách Diệp sẽ là cô dâu, bạn bè đến chúc mừng thật đông với những lời chúc hạnh phúc và hạnh phúc. Nghĩ đến đây Hoài Bảo nở một nụ cười cho tương lai.

Quế Lâm đi học thêm Anh văn vào ban đêm. Về đến nhà, cô cảm thấy nhà vắng lặng chẳng có ai mà sao cửa lại không khóa.

Dừng xe xong, cô nhẹ bước lên lầu. Đi ngang phòng dì Khoa, cô nghe giọng dì Khoa rõ ràng:

– Khi dì Hà mất, mẹ có hứa với dì hà là sẽ cưới Quế Lâm cho con khi con trở về nước.

Giọng của Hoài Bảo có vẻ bất bình:

– Chuyện hôn nhân rất trọng đại, sao mẹ lại vội vàng hứa như vậy?

Giọng bà Khoa vẫn dịu dàng:

– Mẹ hứa như vậy có gì là sai đâu, con bé lại hiền ngoan thế. Nếu nói về ngoại hình thì nó có thua kém ai đâu, con còn muốn chọn lựa ai nữa chứ?

Hoài Bảo vẫn lặng thinh. Thời gian yên lặng trôi qua, rồi tiếng dì Khoa tiếp

tục:

– Mẹ đã quyết rồi, không thể thay đổi. Con thử nghĩ lại xem, nếu không thực hiện lời hứa thì mẹ còn mặt mũi nào nữa. Và lại, trên đời này, con bé chỉ có mỗi chúng ta, không còn người thân nào khác. Con nỡ lòng sao?

Lời dì Khoa vừa nói xong thì Quế Lâm nghe tiếng thở dài của Hoài Bảo, rồi anh nói rất nhỏ:

– Mẹ hãy cho con thời gian để con và Quế Lâm quen dần, rồi tính đến chuyện hôn nhân cũng đâu có muộn. Dù sao Quế Lâm vẫn còn đang đi học mà.

Giọng dì Khoa nhấn mạnh:

– Nhưng mẹ hỏi thật, đã một tuần lễ trôi qua rồi, con có cảm tình với Quế Lâm không?

– Thật sự, từ khi gặp Quế Lâm ngoài sân bay cho tới bây giờ, trong lòng con chỉ xem Quế Lâm như người em gái, và hôm nay điều mẹ nói khiến con quá bất ngờ.

Dì Khoa giải thích:

– Suốt cả tuần rồi, mẹ thấy con sắp xếp lại công ty quá vất vả, nên mẹ muốn để cho con nghỉ ngơi. Hôm nay, sắp dịp Quế Lâm đi học nên mẹ mới nói với con cho tiện.

Mẹ anh nói rất đúng, suốt một tuần qua anh đã dành hết thời gian để củng cố lại công ty, về nhân sự, về vốn, về kế hoạch cho năm tới để cho công ty Rạng Đông Tourist của anh càng ngày càng phát đạt hơn. Luôn cả lời mời của Bách Diệp ra Đà Lạt chơi, anh cũng từ chối, anh nói với cô vì anh không có thời gian.

Giọng Hoài Bảo khẩn khoản:

– Mẹ ơi! Mẹ hãy cho con một thời gian nữa đi mẹ. Con mới về đây, con muốn lo cho công ty, đó là nguyện ước của con từ khi còn đi học, và đây là

kết quả bao năm đèn sách của con.

– Mẹ cũng chấp nhận. Nhưng con phải hứa với mẹ là không được quen ai và cũng không được yêu ai, vì nếu con làm như vậy mọi việc sẽ rắc rối thêm.

Hoài Bảo ngập ngừng:

– Mẹ... mẹ...

Bà Khoa nói tiếp:

– Mẹ đã quyết định như vậy, con đã hiểu tánh mẹ rồi chứ?

Hoài Bảo đành phải lặng im, vì anh đã quá hiểu tính của mẹ, bà đã nói ra là như đinh đóng cột không thể nào lay chuyển được. Anh sẽ giải thích với Bách Diệp như thế nào đây khi áp lực của mẹ anh quá lớn về chuyện hôn nhân không tình yêu với Quế Lâm do mẹ anh định đoạt.

Nghe đến đây thì bên trong chợt im lặng, Quế Lâm nhẹ nhàng đi về phòng mình. Cô nằm dài trên giường để suy nghĩ và phân tích từng lời nói của dì Khoa và anh Hoài Bảo.

Dì Khoa có vẻ ép buộc Hoài Bảo, còn Hoài Bảo chỉ xem cô như em gái.

Thật ra, anh đã có người yêu hay chưa cô cũng chưa biết. Nếu anh có người yêu rồi thì tốt nhất cô nên tự động rút lui, để cho anh được trọn vẹn sống với tình yêu của mình. Còn nếu như anh chưa có người yêu thì chờ thêm một thời gian nữa để anh và cô tìm hiểu, như vậy cũng tốt cho cả đôi bên trước khi tiến đến hôn nhân.

Chợt có tiếng gõ cửa bên ngoài. Quế Lâm vội vàng ngồi dậy, cô sửa lại mái tóc.

Cửa mở, bà Khoa đi vào và ngồi luôn trên chiếc giường, giọng bà thân mật:

– Con đi học về hồi nào vậy?

Quế Lâm giữ vẻ tự nhiên:

– Dạ, con mới về tới. Dì tìm con có chuyện gì không?

Nhìn Quế Lâm bằng cặp mắt yêu thương, nghĩ Quế Lâm không nghe câu

chuyện lúc này, bà nói với giọng ngọt ngào:

– Dì định tổ chức đám cưới cho con với Hoài Bảo ngay. Nhưng suy đi tính lại, bởi công ty còn quá nhiều việc và Hoài Bảo sợ công việc ở công ty bận rộn không có thời gian để chăm lo cho gia đình, nên nó có nói với dì hãy để nó sắp xếp cho công ty vào nề nếp rồi sẽ đám cưới. Con thấy như vậy có được không, Quế Lâm?

Trước một câu hỏi quá bất ngờ, Quế Lâm đành nói xuôi:

– Dạ, tùy dì và anh Bảo quyết định, con chẳng dám ý kiến. Con chỉ sợ có những việc không suôn sẻ rồi con sẽ trở thành gánh nặng cho dì và cho anh ấy mà thôi.

Đưa tay vuốt mái tóc Quế Lâm, bà Khoa an ủi:

– Sao con lại nghĩ vậy? Dì lúc nào cũng quý mến con. Con không được nói như vậy nữa, con hứa với dì đi Lâm!

Đôi mắt Quế Lâm buồn thảm:

– Nhưng đó là điều mà con lo âu nhất. Con hiểu dì thương con nhiều lắm, nhưng con sợ những việc bất ngờ sẽ xảy ra làm tổn thương đến mọi người.

Bà Khoa vẫn khuyên nhủ:

– Dì hứa với con là mọi việc sẽ tốt đẹp, chẳng có gì để con phải lo xa -

Ngưng giây lát, bà nói tiếp - Từ bây giờ, con phải nghe lời dì chăm sóc sức khỏe của mình và việc học hành phải cố gắng. Còn mọi việc khác để dì lo tất cả, con hiểu chứ?

Quế Lâm với nét mặt bình thản. Sự chăm sóc của dì Khoa chẳng thua kém gì mẹ Hà của cô. Cô ước ao phải chi mẹ cô và dì Khoa đừng hứa gì với nhau cả, để dì Khoa xem cô như là con gái của mình, còn Hoài Bảo xem cô như đứa em gái, được như vậy chắc cô sẽ đỡ lo âu hơn.

Với những ý nghĩ đơn giản đó, Quế Lâm nói với vẻ cởi mở:

– Dì Khoa à! Hiện nay con còn đang đi học. Vả lại, mẹ con cũng mới mất.

Mọi việc chúng ta hãy gác lại, mai sau rồi hãy tính. Còn bây giờ dì hãy xem con như đứa con gái ruột của dì, và anh Bảo xem con như em gái của anh. Được như vậy, con sống ở đây cũng hạnh phúc lắm rồi - Quế Lâm nắm tay bà Khoa khăn khoắn - Như vậy đi, dì nhé!

Bà Khoa có vẻ phật ý:

– Con nói vậy sao được! Mẹ con lo lắng cho tương lai về sau, vì sợ con gặp một tấm chồng không ra gì thì khổ cả cuộc đời, con hiểu không?

Quế Lâm tư lự:

– Vậy thì con sẽ không có chồng. Con sẽ sống như vậy với dì mãi, được không dì?

Bà Khoa cười hiền cho ý nghĩ trẻ con của Quế Lâm. Bà nói:

– Dì đâu có lột da sống đời với con đâu. Dì sống giỏi lắm là mười hoặc hai mươi năm nữa, rồi con sẽ sống với ai đây. Hãy nghe lời dì, đừng suy nghĩ gì cả, để cho dì thực hiện được lời hứa với mẹ con. Có như vậy, dì mới toại nguyện.

Quế Lâm vẫn lặng thinh. Khi dì Khoa đã quyết thì cô khó dè dặt được, và bây giờ thì cô đã hiểu mình cần phải làm gì một khi còn ở lại đây. Phải chấp nhận Hoài Bảo thôi, cho dù anh không muốn. Nếu cuộc hôn nhân có diễn ra, cô ngầm hiểu là cô sẽ không mấy hạnh phúc. Còn nếu như không chấp nhận Hoài Bảo thì cô biết phải đi đâu, chẳng lẽ cô phải về nhà sống một mình? Nếu như làm vậy thì mang tội bất hiếu với mẹ và làm khó khăn cho dì Khoa, cô cũng không đành lòng.

Như biết được Quế Lâm đang suy nghĩ điều gì, bà Khoa rào đón:

– Quế Lâm! Con là một đứa con ngoan, con hứa là đừng làm điều gì để cho dì thất vọng nhé?

Quế Lâm đành phải gật đầu:

– Vâng, con hứa sẽ nghe lời dì.

Nghe Quế Lâm hứa như vậy, bà Khoa cười tươi:

– Như vậy là dì yên tâm rồi, con ngủ đi. Dì về phòng đây!

Quế Lâm tiễn dì ra đến hành lang rồi mới trở vào với tiếng thở dài cho ý nghĩ của mình. Kể từ hôm nay cô phải chấp nhận theo sự sắp xếp của dì. Dù có đau khổ hay là hạnh phúc, nhưng bù đắp lại sự thương yêu lo lắng của dì, cô có hy sinh cả cuộc đời mình thì cô cũng chẳng tiếc rẻ gì. Nghĩ thế, cô tìm đến cho mình một giấc ngủ bình yên.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 2

Hôm nay dì Khoa đi Châu Đốc viếng Bà, chỉ có Quế Lâm và Hoài Bảo ở nhà. Nấu cơm nước xong, cô chờ đợi anh về để cùng ăn cho vui.

Theo thói quen hằng ngày, năm giờ là Hoài Bảo về tới. Kim đồng hồ đã chỉ sáu giờ rồi bảy giờ... tám giờ... mười giờ, Quế Lâm mới nghe tiếng xe của anh. Dù trễ nhưng anh đã về cô thấy an tâm hơn.

Hoài Bảo đi vào nhà với gương mặt đỏ gay xen lẫn mùi rượu. Thấy Quế Lâm ngồi nơi ghế salon, anh cũng ngồi xuống đối diện với cô. Nhìn cô thật lâu, anh nói:

– Quế Lâm! Tại sao em lại đến đây ở, để anh phải khó xử bên tình bên nghĩa, anh không thể bỏ bên nào được cả. Anh khổ lắm, em có biết không? - Giọng lè nhè, Hoài Bảo nói tiếp - Đó là anh chưa nói đến chuyện đám cưới, nếu có xảy ra chắc anh rất đau khổ, anh thật tình không dám nghĩ đến.

Quế Lâm ngạc nhiên nhìn Hoài Bảo. Những lời của anh vừa nói làm cho cô có cảm giác mình là người phạm tội, bị kết án.

Lần đầu tiên, cô thấy anh say. Thường thì những người say hay nói thật những gì ở lòng mình. Vậy là anh đang nói thật với cô, anh đang trách cô.

Lời anh nói cũng đúng. Quế Lâm nghẹn ngào:

– Anh muốn em phải làm gì để cho anh đừng khổ? Anh hãy nói thật với em đi anh Bảo!

Hoài Bảo lắc đầu:

– Em chẳng làm được gì đâu, mẹ anh đã quyết định hết rồi... - Về mặt anh đầy đau khổ - Anh đã có người yêu rồi, em biết không? Nếu buộc anh phải chia tay cô ấy, anh chẳng đành lòng.

Hai tay anh giờ lên đầy bức xúc:

– Anh phải làm sao đây, em nói đi! Em nói đi, Quế Lâm!

Quế Lâm muốn tâm sự với anh, nhưng tâm hồn cô chết lịm. Cô ngồi đó mà đôi mắt vô hồn, còn anh thì ủ rũ như đang bị trúng thương, thời gian cứ như vậy mà chậm chậm trôi qua.

Con say đã kéo anh vào giấc ngủ, một giấc ngủ thật may mắn cho cô. Anh ngồi quẹo đầu vào ghế chẳng còn biết gì và cũng chẳng nói gì thêm.

Quế Lâm ngồi như vậy không biết bao lâu, cũng chẳng biết cô nghĩ gì. Cho đến khi đồng hồ gõ tròn mười hai tiếng. Cô lên phòng lấy chăn xuống đắp cho anh, rồi lẳng lặng đi về phòng với tâm hồn trống rỗng.

Qua một đêm mơ màng, như con tàu mất hướng, Quế Lâm cố gắng thức dậy với đầu óc nặng trĩu. Mới có một đêm mà gương mặt cô đã tiêu tụy rất nhiều.

Khi cô xuống đến phòng khách, Hoài Bảo đã dậy từ lúc nào, anh ngồi đó với điều thuốc trên môi. Quế Lâm cúi đầu, cô chẳng thiết nhìn anh, bởi vì nỗi đau còn đầy ắp trong cô.

Hoài Bảo khẽ giọng gọi cô đầy thân mật:

– Quế Lâm!

Quế Lâm nhìn lên với cặp mắt đượm buồn:

– Anh Bảo gọi em?

– Em lại đây! Anh muốn xin lỗi em về chuyện đêm hôm qua.

Cô vừa bước đi ra nhà bếp vừa trả lời:

– Đâu có gì đâu mà anh phải xin lỗi.

Hoài Bảo nói với vẻ ăn năn:

– Nếu không có gì thì em hãy lại đây, anh em mình cùng nói chuyện cho cởi mở hơn.

Không thể từ chối với gương mặt thành thật của anh, Quế Lâm trở vào e dè ngồi xuống, đối diện với anh.

Hoài Bảo thân thiện:

– Những lời nói của anh đêm qua chắc làm em buồn lắm?

Quế Lâm lắc đầu lảng tránh:

– Anh có nói gì đâu.

Hoài Bảo suy đoán:

– Nhìn nét mặt em cũng đủ biết rồi. Em cho anh xin lỗi vì những lời nói khó nghe của anh. Anh hứa sẽ không làm em buồn nữa.

Quế Lâm âu sầu:

– Những lời anh nói đều là sự thật, vậy thì anh đâu có lỗi gì.

Hoài Bảo nhận lỗi của mình:

– Thì em cũng đâu có lỗi gì sao anh lại đổ lỗi cho em. Đêm qua anh thật là bậy quá khi nói mà không suy nghĩ.

Với nét mặt trầm tư còn đọng lại, giọng cô êm đềm:

– Anh Bảo à! Những lời nói của anh đêm qua rất đúng. Em tự trách mình tại sao em lại đến ở đây, để cho anh phải khó xử, một bên là mẹ, một bên là

người yêu. Em nghĩ mình thật có lỗi với anh - Giọng buồn buồn Quế Lâm nói tiếp - Em biết em phải làm gì rồi, em sẽ tìm cho mình một hướng đi để không là gánh nặng cho anh và cho dì Khoa. Chỉ có như vậy, em mới cảm thấy thoải mái hơn.

Gương mặt Hoài Bảo đầy vẻ ân hận:

– Quế Lâm! Em hãy tha lỗi cho anh. Đừng vì những lỗi vô tình mà em làm việc khờ dại. Em không thể đi được và cũng không thể quyết định gì được, bởi mẹ anh và dì Hà đã quyết định rồi, chúng mình phải chấp nhận cuộc hôn nhân thôi em ạ.

Quế Lâm thần thờ:

– Em không thể chấp nhận được trong khi anh đau khổ như vậy. Ngày mai dì Khoa về, em sẽ nói thật với dì Khoa, xin dì hãy quên đi lời hứa, để cho anh được vui vẻ và em cũng được nhẹ nhàng hơn.

Nghe Quế Lâm nói vậy, gương mặt Hoài Bảo lộ vẻ bất bình:

– Quế Lâm! Anh xin em, nếu em muốn gia đình vui vẻ, mẹ anh đừng buồn rầu thì em đừng nói gì cả, mà hãy cùng anh chấp nhận đi chung con đường đã được vạch sẵn. Còn nếu em nói lên tất cả sự thật thì mẹ anh sẽ đau khổ lắm và anh cũng bị dằn vặt bởi tội bất hiếu của mình.

Đé nén những nỗi buồn và đau xót trong lòng, Quế Lâm càng tự chủ hơn, cô nói:

– Nếu mình chấp nhận đi trên con đường đó thì anh có cảm thấy êm ái hay không, hay là đoạn đường trước mắt chúng ta toàn là chông gai trắc trở mà chúng ta phải cố gắng bước đi với những bước thật nặng nề và đầy ân hận. Lời nói của Quế Lâm cũng có lý, nhưng anh không thể nào để mẹ anh đau khổ được. Bằng mọi cách, anh quyết sẽ vượt qua. Nghĩ vậy, anh nói:

– Anh sẽ cố quên cô ấy, rồi cô ấy sẽ có người yêu và có chồng. Anh quyết là sẽ được, anh không thể để mẹ anh đau khổ. Vì từ lúc ba anh mất đi, mẹ anh

đã chăm chút lo cho anh ăn học, đến nay đã trưởng thành, chẳng lẽ vì một chữ tình mà anh rũ bỏ tất cả tình yêu bao la của mẹ đã dành cho anh hai mươi mấy năm trời. Phải! Anh và cô ấy phải chia tay, đó là con đường anh cần phải đi vì nó không phải là con đường cấm.

Quế Lâm vẫn ngồi lặng thính nghe những lời tâm sự của anh. Anh nói có lý của anh, cô cũng có lý của cô. Quế Lâm buông tiếng thở dài thật là nẫu ruột.

Hoài Bảo an ủi cô:

– Em đừng có sầu não như vậy! Hãy hứa với anh là chúng mình sẽ cố gắng để cho mẹ anh được vui và mẹ em cũng mỉm cười nơi chín tuổi, chúng ta sẽ cố gắng kể từ hôm nay nhé Quế Lâm. Anh nói như vậy em nghe có được không?

Quế Lâm từ tốn:

– Em cũng không biết mình phải làm sao nữa. Nhưng nếu anh thật lòng muốn như vậy thì em sẽ cố gắng.

Hoài Bảo với gương mặt bớt căng thẳng hơn. Anh dặn dò thêm:

– Vậy là chuyện hôm qua, em đừng để trong lòng nữa, có được không em?

Quế Lâm gật đầu với nét mặt chẳng vui gì:

– Vâng, coi như đêm qua anh chưa nói gì, và em cũng chưa nghe gì. Anh cũng đừng suy nghĩ đến nữa.

Như muốn tìm hiểu thêm, Quế Lâm hỏi thêm:

– Người yêu của anh ở đâu và hiện nay chị ấy đang làm gì?

Hoài Bảo lặng thính có vẻ suy nghĩ. Thấy vậy, Quế Lâm nói tiếp:

– Em chỉ muốn tìm hiểu vậy thôi, chứ em không có ý nghĩ gì khác đâu, nếu anh thấy tiện thì tâm sự cùng em, còn không tiện thì thôi.

Giọng Hoài Bảo trầm trầm:

– Cô ấy tên là Bách Diệp cũng đang sống ở thành phố này, anh và cô ấy học chung một lớp và quen nhau ở bên Úc cho đến bây giờ.

Quế Lâm thắc mắc:

– Nếu quen nhau lâu như vậy sao anh không cho dì Khoa biết, có phải bây giờ sẽ đỡ khó xử hơn không?

Hoài Bảo cười buồn:

– Anh chỉ muốn dành cho mẹ một sự bất ngờ, không ngờ nó lại trở thành sự rắc rối.

Không muốn nhắc đến chuyện này nữa, Hoài Bảo lảng chuyện:

– Hôm nay em không đi học sao?

Quế Lâm đáp:

– Hôm nay em học buổi chiều. Còn anh Bảo, hôm nay có đi làm không?

Nhìn đồng hồ thấy gần tám giờ, Hoài Bảo vươn vai đứng lên, anh dặn dò:

– Anh sửa soạn đi làm đây. Trưa, em đợi cơm anh nhé!

Quế Lâm đáp nhỏ:

– Vâng!

Anh đi rồi, cô vẫn ngồi đó thầm gọi tên mẹ như tâm sự:

– Mẹ ơi! Con chẳng biết phải làm gì nữa, con thật là vô dụng. Con chỉ là gánh nặng cho mọi người và cuộc đời con chẳng được gì...

Không kìm được, cô nấc lên:

– Sao mẹ đành bỏ con bơ vơ hả mẹ? Con nhớ mẹ vô cùng. Con ước gì có mẹ bên cạnh để mẹ che chở cho con, một cánh chim nhỏ bé.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 3

Như thường lệ, Hoài Bảo làm việc thật chăm chỉ. Ánh nắng chiều đã tắt mà anh vẫn còn ngồi đó với chồng hồ sơ cao nghều nghệu. Anh đang nghiên cứu xây dựng thêm những khách sạn thuộc các tỉnh có địa điểm du lịch tốt. Bỗng chuông điện thoại reo vang, anh chần chừ nhắc máy:

– Alô!

Bên kia đầu dây là giọng của Bách Diệp:

– Em đây. Anh đang còn ở công ty phải không?

– Ừ. Anh đang ở phòng làm việc. Có chuyện gì không em?

Bách Diệp mè nheo:

– Anh đưa em đi ăn đi anh. Cả tuần rồi anh không điện cho em, và cũng chẳng đưa em đi đâu chơi cả.

Với gương mặt buồn rười rượi, Hoài Bảo nói:

– Diệp ơi! Em thông cảm cho anh, anh đang rất bận.

Bách Diệp giọng hờn dỗi:

– Em không cần biết! Chiều nay anh phải đưa em đi chơi. Bằng không thì em "xù" anh luôn đó.

Hoài Bảo nghe một nỗi buồn nhưng cố làm ra vẻ cứng rắn:

– Thật sự em muốn vậy à?

Giọng Bách Diệp la thật lớn:

– Anh nói gì chứ?

Hoài Bảo nói đủ để Bách Diệp nghe, chẳng chút nao núng:

– Em có muốn mình chia tay không?

Bách Diệp cứ ngỡ là Hoài Bảo đùa với cô, cô nhỏ giọng:

– Em đang ở dưới đường đây. Em sẽ lên phòng anh ngay để bắt đền anh mới được.

Nói xong, cô cúp máy.

Mười phút sau, cánh cửa phòng anh bật mở, Bách Diệp với gương mặt hớn hở đi vào. Cô để cái xách tay trên bàn, rồi tự nhiên choàng tay qua cổ anh, cô thân mật:

– Em biết hôm nay chiều thứ sáu nên anh về muộn, em đến đây tìm anh.

Rồi cô gỡ lấy cây viết trên tay Hoài Bảo để xuống bàn. Cô nói tiếp:

– Anh đưa em đi ăn chứ?

Hoài Bảo cố tình từ chối:

– Anh đang bận, em không thấy sao?

Bách Diệp nũng nịu:

– Cả tuần rồi anh không gọi điện cho em, em đã thông cảm cho anh. Hôm nay là chiều cuối tuần, em đến đây anh lại nói bận, anh có còn yêu em không vậy? - Nói xong, cô thả vòng tay đang ôm anh ra rồi bỏ đi đến ghế salon ngồi xuống một mình với vẻ mặt hờn dỗi.

Hoài Bảo thật khó xử. Yêu cô thì anh vẫn còn yêu, anh chưa quên cô được.

Anh cố tình rời xa cô dần, cho cuộc tình phôi phai theo thời gian rồi sẽ nói lời chia tay, khi đó cả hai sẽ đỡ đau khổ hơn.

Bách Diệp vẫn vô tư, cô nhắc lại với giọng giận hờn:

– Anh có đi không?

Hoài Bảo vẫn im lặng. Anh đi đến ngồi kế bên cô mà trong lòng anh chất chứa một nỗi sầu. Hôm nay anh sẽ nói thật với cô về chuyện anh và Quế

Lâm, để cô thông cảm và hiểu cho anh, nhưng biết mở lời sao đây...

Anh buông tiếng thở dài.

Lạ lòng trước vẻ âu sầu của anh, Bách Diệp hỏi:

– Có chuyện gì vậy anh Bảo?

Hoài Bảo nhẹ giọng:

– Anh muốn nói cho em nghe một chuyện nhưng anh không biết phải bắt đầu từ đâu...

Bách Diệp nắm lấy cánh tay anh:

– Chuyện gì, có quan trọng lắm không anh?

Hoài Bảo tư lự:

– Đối với anh thì nó rất buồn, chắc là đối với em cũng thế.

Bách Diệp hỏi thúc:

– Vậy thì anh nói nhanh đi! Anh cứ lặng thinh như vậy làm sao em hiểu được.

Vẻ đau khổ, Hoài Bảo nói:

– Mẹ anh đã hứa hôn với một người con gái trong lúc anh đi học.

Bách Diệp nhìn anh bằng cặp mắt tròn xoe đầy sự bất ngờ, cô hỏi lại:

– Anh nói thật chứ?

Hoài Bảo gật đầu:

– Đó là sự thật! Chính anh cũng mới biết khi vừa về nước.

Bách Diệp lắc đầu:

– Em không tin đâu! Anh cố tình giấu em. Anh lừa dối em, bởi vậy anh đâu có dẫn em về nhà. Anh muốn gạt em qua một bên vì anh đã chán em rồi phải không?

Hoài Bảo cố tình giải thích:

– Anh không có lừa dối em. Anh yêu em thật lòng mà. Khi về nước, mẹ anh mới nói chuyện này vì một lý do...

Giọng Hoài Bảo vẫn đều đều:

– Em biết không, mẹ cô ấy là bạn thân của mẹ anh từ lúc nhỏ. Phút lâm chung, mẹ cô ấy chỉ mong mẹ anh hứa với bà ấy một điều, đó là việc kết hôn cho anh và Quế Lâm.

Nghe qua, Bách Diệp cười mỉa mai:

– Anh nói sao giống chuyện trong chuyện cổ tích quá! Một người đã chết mà còn để rắc rối lại cho người khác, thật là khó tin trên đời này lại có chuyện như vậy.

Hoài Bảo nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Bách Diệp, anh năn nỉ:

– Bách Diệp! cho đến bây giờ anh vẫn còn yêu em, nhưng anh cố quên em mà nghe lòng ray rứt. Anh chỉ còn có mình mẹ anh, anh không thể làm gì khác hơn ngoài sự sắp đặt sẵn, mong em hãy hiểu và thông cảm cho anh. Bách Diệp vẫn lặng thinh, nước mắt cô lăn dài xuống má.

Hoài Bảo bùi ngùi:

– Em còn trẻ đẹp vẫn còn một tương lai phía trước, anh nghĩ sau này em sẽ có được một tấm chồng hơn anh rất nhiều.

Bách Diệp ngưng khóc, gương mặt cô như có vẻ suy nghĩ, thật lâu cô nhìn Hoài Bảo với vẻ cảm thông:

– Chuyện như vậy mà đến hôm nay anh mới nói cho em biết. Chắc là anh sợ em buồn, phải không?

Hoài Bảo gật đầu:

– Ừ. Anh sợ em buồn, sợ em đau khổ nên anh cố chịu đựng một mình.

Bách Diệp ghen ngào:

– Xa anh chắc em sẽ khổ lắm. Em cũng không biết mình có chịu đựng nổi chuyện này hay không? Em thật lòng không dám nghĩ đến.

Hoài Bảo vỗ về:

– Mình cũng chỉ mới yêu nhau thôi, chưa hoàn toàn thuộc về nhau. Anh tin

là sau một thời gian, nỗi đau khổ này cũng dần dà sẽ nguôi ngoai thôi. Anh cũng tin là em sẽ vượt qua được, bởi em vốn là một cô gái có bản lĩnh mà.

Bách Diệp buồn buồn:

– Nhưng em đã quen cảm giác có anh ở bên cạnh em rồi. Tuy rằng anh luôn gìn giữ sự trong trắng cho em, nhưng em nghĩ em đã thuộc về anh rồi. Chỉ cần nghĩ đến chuyện không có anh bên cạnh thôi là em đã thấy như mình mất đi một cái gì quý báu lắm, không có gì bù đắp được.

Hoài Bảo phân tích cặn kẽ hơn:

– Nếu yêu anh, chúng ta hãy cùng cố gắng vượt qua chuyện này nhé. Chúng mình sau này vẫn mãi là bạn tốt của nhau. "Tình chỉ đẹp khi còn dang dở", đúng không em? Nếu vượt qua được thì tình cảm của chúng ta sẽ vẫn còn tốt đẹp mãi.

Nhưng dù Hoài Bảo có giải thích đến thế nào đi nữa thì Bách Diệp vẫn ngơ vực. Cô hỏi:

– Hình như anh không yêu em như em đã yêu anh, đúng không? Nếu yêu em thì em nghĩ anh sẽ bằng mọi cách bảo vệ tình yêu của chúng mình chứ. Anh nghĩ có đúng không?

Hoài Bảo trầm tư:

– Em vẫn không tin anh ư? Giờ đây, nếu em muốn gì anh sẽ cố hết sức bù đắp cho em. Nhưng em phải hiểu và giúp anh giữ tròn chữ hiếu. Như vậy là anh mãn nguyện rồi.

– Anh là một người con có hiếu, chẳng lẽ nào em lại không thông cảm cho anh. Vâng, em sẽ cố quên anh, cố xem anh như một người bạn tốt của mình.

Hoài Bảo nghe Bách Diệp nói như vậy, gương mặt anh tràn đầy vẻ cảm kích:

– Bách Diệp! Em thật là một cô gái tốt. Tin anh đi, trong lòng anh, em vẫn là cô gái mà anh yêu quý nhất.

Bách Diệp dò hỏi:

– Bao giờ thì anh tổ chức đám cưới?

Hoài Bảo dừng dung:

– Chắc là một ngày gần đây thôi.

– Ngày hôm đó anh có mời em không? - Bách Diệp hỏi câu này với một vẻ mặt hơi khó hiểu.

Hoài Bảo thật lòng trả lời cô:

– Anh muốn em đừng đi dự đám cưới này, bởi anh không muốn em đau lòng thêm - Ngưng giây lát, Hoài Bảo nói tiếp - Chuyện chúng ta coi như đã giải quyết xong rồi, mình đừng nên nhắc lại nữa làm gì. Em đừng buồn anh nhé. Nếu có lúc nào cần đến sự giúp đỡ của anh, em cứ gọi cho anh. Anh rất sẵn lòng giúp em với tất cả khả năng của mình. Và đêm nay anh sẽ đưa em đi chơi khắp thành phố một lần sau cùng, coi như là đêm chia tay của chúng ta, em chịu không?

Hoài Bảo đưa Bách Diệp về nhà thì đã hơn một giờ sáng. Anh nắm tay cô dặn dò:

– Em nhớ giữ gìn sức khỏe. Anh tin rồi mọi việc tốt lành sẽ đến với em thôi.

Bách Diệp nhìn Hoài Bảo với ánh mắt thành khẩn:

– Anh vào nhà uống với em chung trà rồi hẵng về.

Thấy Hoài Bảo tỏ vẻ ngần ngại, Bách Diệp nói thêm:

– Nhà này chỉ có một mình em sống thôi. Ba mẹ em đã dời ra ngôi biệt thự ngoài ngoại ô sống rồi. Không có ai ở trong nhà đâu, anh đừng ngại.

Trong lòng Hoài Bảo cũng muốn vào nhà ngồi chơi với Bách Diệp thêm một chút nữa nhưng anh sợ nhìn thấy ánh mắt bịn rịn của cô sẽ làm mình xót xa hơn. Nghĩ vậy nên anh nói:

– Đã khuya lắm rồi. Anh phải về để em còn nghỉ ngơi nữa chứ. Lúc nào rảnh rồi, anh sẽ ghé lại đây thăm em.

Bách Diệp biết là không thể cầm giữ được nên cô đáp lại dịu dàng:

– Vậy anh về đi, để bác ở nhà khỏi lo lắng và trông chờ.

Siết tay Bách Diệp một lần cuối, giọng Hoài Bảo nhẹ nhàng:

– Anh về nhé. Đừng quên những gì anh đã dặn!

Nhìn bóng Hoài Bảo mất hút ở cuối đường, Bách Diệp mới chậm chậm đi vào nhà với một nỗi buồn chất ngất.

Với dáng vẻ mệt mỏi, cô ngồi tựa lưng vào ghế salon với bao nỗi chán chường. Bách Diệp không ngờ là Hoài Bảo có thể rũ bỏ cô một cách dễ dàng như vậy. Mấy năm trời yêu nhau, tại sao anh lại đành lòng buộc cô phải hy sinh tình yêu của mình để giúp anh tròn chữ hiếu chứ. Nhớ lại lời nói của Hoài Bảo: "Anh sẽ bù đắp cho em bằng mọi thứ trong khả năng của anh".

Em đã có đầy đủ lắm rồi, em không cần gì cả, em chỉ muốn có anh thôi.

Hoài Bảo! Anh có hiếu cho em hay không?

Cô gái đó là một người như thế nào mà lại may mắn thế. Được làm người chia chẵn sẽ gởi với anh suốt cả cuộc đời. Còn em thì sao? Cuộc đời này sao lại có lắm bất công đến thế chứ.

Nghĩ đến đây, bất chợt Bách Diệp buông tiếng cười khan. Một ý nghĩ vừa thoáng qua đầu cô. Không lẽ mình lại là người thua cuộc dễ dàng vậy sao? Mình và Hoài Bảo đã có bao nhiêu năm yêu nhau thật lòng và trong sáng, sao mình lại có thể dễ dàng buông tay như vậy chứ.

Cô gái kia không biết có yêu anh không mà lại được mẹ anh chấp nhận và chọn làm con dâu của mình. Cô gái đó thật may mắn và hạnh phúc biết bao. Càng nghĩ Bách Diệp càng thấy tủi thân thêm. Cô lắc đầu thật mạnh như cố xua đi cảm giác thất bại của mình rồi bật cười khan và nói một mình:

– Anh Bảo ơi, em không đành lòng xa anh đâu. Dù bằng bất cứ giá nào, em cũng sẽ giành lại tình yêu của anh, không có ai có thể chia rẽ em và anh được. Xin anh hãy đợi em và đừng trách em nhé.

Rồi Bách Diệp lặng lẽ đi về phòng với bao niềm hy vọng và suy nghĩ mới cùng với những thủ đoạn đang sắp đặt trong đầu mà cô sẽ thực hiện để giành lại tình yêu của mình.

Rồi giấc ngủ muộn màng cũng đến cùng với bao suy nghĩ ngổn ngang.

Trong mơ cô thấy hôn lễ của mình và Hoài Bảo. Cô trông xinh đẹp trong chiếc áo cưới màu trắng tinh khôi. Còn Hoài Bảo trong bộ vest sang trọng, môi nở nụ cười rạng rỡ, anh dìu cô đi thật xa, một nơi thật bình yên và hạnh phúc.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 4

Hôm nay mọi người trong thành phố náo nức hẳn lên vì đây là ngày cưới của giám đốc công ty Du lịch Rạng Đông, một gia đình nổi tiếng trong giới thượng lưu. Khách mời đông hơn ngàn người, chiêu đãi ngay tại nhà hàng nằm trong hệ thống của công ty Rạng Đông.

Tiệc tan, bà Khoa, Hoài Bảo cùng Quế Lâm trở về nhà. Với gương mặt mãn nguyện, bà Khoa thăm dò con trai:

– Con có mệt lắm không Bảo

Trong bộ đồ vest màu kem trang nhã và sang trọng, đóa hoa chú rể còn cài trên ngực áo, nhưng trông Hoài Bảo thật khó hiểu, nét mặt anh chẳng lộ vẻ vui cũng chẳng buồn. Anh chỉ trả lời mẹ thật đơn giản:

– Con vẫn bình thường.

Yên tâm về con trai, bà Khoa quay sang hỏi Quế Lâm:

– Còn con thì sao? Chắc là mệt lắm hả Quế Lâm?

Quế Lâm cảm thấy mỗi đến muộn rụng cả đôi chân vì đôi giày gót quá cao của cô, cùng với chuyện phải đi chào khắp cả trăm bàn tiệc với Hoài Bảo trong chiếc áo soiree thít sát vòng eo thon nhỏ của cô càng làm Quế Lâm cảm thấy khó chịu hơn. Nhưng vì không muốn để mẹ chồng lo lắng, Quế Lâm từ tốn đáp:

– Con chỉ mệt một chút thôi mẹ à.

Bà Khoa hỏi tiếp:

– Con có dự định đi hưởng tuần trăng mật ở đâu chưa Bảo?

Hoài Bảo vừa đưa tay nói lỏng chiếc cà vạt cho dễ thở, vừa trả lời mẹ:

– Ở công ty còn nhiều việc cần con giải quyết. Con định để thư thả rồi hẵng đưa Quế Lâm đi chơi. Lúc này đang rất bận, đi cũng không yên tâm, mẹ à.

Bà Khoa không đồng tình:

– Thì cũng phải có một tuần để kỷ niệm chứ. Chuyện của công ty con cứ để mẹ lo.

Hoài Bảo từ chối khéo:

– Con đã về đây rồi, con không muốn mẹ vất vả thêm nữa.

Quế Lâm cũng đồng tình:

– Anh Bảo nói cũng đúng mẹ à. Chúng con còn trẻ, vẫn còn nhiều thời gian để đi du lịch. Chuyện của công ty quan trọng hơn. Trong thời buổi cạnh tranh như thế này, dù đã đứng vững trên thị trường nhưng chúng ta vẫn không thể lơ là được mẹ à.

Nghe Quế Lâm nói cũng có lý, bà Khoa cười hạnh phúc:

– Hai đứa bây thật là hợp tánh nhau. Mẹ chịu thua luôn!

Bà vừa nói dứt lời thì xe đã dừng trước cổng nhà. Bà Khoa bước xuống dặn

dò Quế Lâm và Hoài Bảo:

– Hai đứa về đến nhà thì gọi điện thoại cho mẹ biết nhé.

Hoài Bảo cũng bước ra khỏi xe chào mẹ:

– Mẹ vào nghỉ sớm cho khỏe. Khi nào đến nhà bên ấy, chúng con sẽ gọi điện cho mẹ.

Trước khi tổ chức đám cưới cho Hoài Bảo và Quế Lâm, bà Khoa đã mua thêm một căn nhà tuy không rộng lắm nhưng đầy đủ tiện nghi cho đôi vợ chồng mới cưới. Bà không muốn ở chung vì không muốn làm hai trẻ không tự nhiên. Bà quyết định như vậy dù cho Hoài Bảo và Quế Lâm phản đối, cuối cùng hai người đành chiều theo ý của bà.

Thấy mẹ vẫn còn đứng đó, Hoài Bảo nhắc:

– Mẹ vào nhà đi. Tụi con về nhé!

Bà Khoa mỉm cười đi vào nhà với một tâm trạng rất phấn chấn.

Còn lại Hoài Bảo với Quế Lâm, trên đường về không ai nói với ai một lời.

Quế Lâm đã nguyện với lòng, dù bây giờ có là hạnh phúc hay đau khổ thì cô cũng sẵn lòng chấp nhận. Cô không thể làm gì khác được nữa.

Khi bước vào căn phòng tân hôn toàn màu hồng trang nhã, nhưng không hiểu sao Quế Lâm có cảm giác lạc lõng dù Hoài Bảo đang đứng bên cạnh cô. Cô nói với anh:

– Anh đi tắm trước đi anh Bảo!

Hoài Bảo nhẹ nhàng:

– Em cũng mệt lắm rồi, em đi tắm trước đi. Anh đi gọi điện cho mẹ đã.

Nói xong, anh cầm điện thoại lên gọi cho bà Khoa.

Quế Lâm tắm xong cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn trong chiếc áo ngủ màu hồng nhạt. Cô thấy Hoài Bảo nhìn cô bằng ánh mắt là lạ nhưng rồi anh không nói gì, đi vào toilet.

Ngồi trước bàn trang điểm, Quế Lâm chậm chậm tháo từng chiếc bông tai,

sợi dây chuyền rồi đến những chiếc nhẫn đắt tiền. Cô nhớ lại ánh mắt thán phục của bao nhiêu người khi cô đi bên Hoài Bảo. Nếu hai người thật sự yêu nhau thì chắc cô sẽ hạnh phúc lắm sau đám cưới này. Chợt nhớ đến mẹ, cô lặng lẽ thì thầm:

– Mẹ ơi! Mẹ có vui không khi thấy con gái của mẹ rạng rỡ trong ngày cưới như thế này? Chắc là mẹ đã mãn nguyện rồi phải không mẹ?

Quế Lâm nhẹ nhàng xếp hết đồ trang sức vào một chiếc hộp nhỏ, đây là thói quen thường ngày của cô vì cô không quen đeo trang sức khi ngủ.

Điện thoại di động của Hoài Bảo chợt vang lên từng hồi. Quế Lâm cứ ngỡ là mẹ chồng gọi nên cô cầm máy lên:

– Alô.

Đầu dây bên kia là một cô gái:

– Xin lỗi cho tôi gặp Hoài Bảo.

Quế Lâm nhẹ nhàng trả lời:

– Anh ấy đang tắm. Chị có cần gì không, tôi nhắn lại!

Vừa lúc ấy Hoài Bảo từ phòng tắm bước ra, Quế Lâm liền đưa điện thoại cho anh. Cô lịch sự đi ra hành lang, không muốn nghe câu chuyện của hai người.

Hoài Bảo cầm điện thoại:

– Alô. Tôi, Hoài Bảo nghe đây.

Giọng một cô gái nghe rất gấp:

– Anh Bảo đây à? Bách Diệp nó vừa bị tai nạn giao thông, tôi vừa mang nó vào bệnh viện... Anh đến ngay nhé.

Hoài Bảo vội đáp với nét mặt lo lắng:

– Vâng, tôi sẽ đến ngay.

Rồi anh cúp máy, mặc vội bộ âu phục vào người. Đưa mắt tìm Quế Lâm.

Không thấy cô trong phòng, anh vừa đi vừa gọi:

– Quế Lâm ơi! Quế Lâm!

Quế Lâm ngạc nhiên khi thấy Hoài Bảo ăn mặc tươm tất. Cô hỏi:

– Anh định đi đâu vậy?

Với nét mặt lo lắng, Hoài Bảo đáp:

– Bạn anh vừa bị tai nạn giao thông, anh phải đến bệnh viện xem tình hình cô ấy như thế nào ngay.

Vừa nói anh vừa đi luôn ra cửa. Quế Lâm nhìn theo bóng anh, trong đầu lấp lửng một câu hỏi:

"Cô ấy? Chẳng lẽ lại là Bách Diệp? Nếu cô ấy bị tai nạn xe cộ ảnh hưởng đến tính mạng thì thật là đau xót".

Nghĩ đến đó, tự dưng trong lòng Quế Lâm cảm thấy bất nhẫn vô cùng. Cô nghĩ đến bao nhiêu đau khổ mà cô mang đến cho họ, cô nghĩ đó hoàn toàn là lỗi của mình. Quên cả đêm nay là đêm tân hôn của cô và Hoài Bảo, cô chỉ biết nằm lo lắng cho Bách Diệp mà thôi. Quế Lâm đưa mắt nhìn lên những vì sao trên trời, thầm khấn nguyện:

– Lạy trời cho Bách Diệp được bình an. Mọi đau khổ xin hãy để cho con gánh chịu thay, vì đó là lỗi của con.

Cứ thế, Quế Lâm cầu nguyện thật lâu, thật lâu.

Đêm tân hôn chỉ có một mình cô.

Hoài Bảo ngồi trên giường bệnh nắm tay của Bách Diệp, giọng thật dịu ngọt:

– Tại sao em lại vô ý đến nỗi chạy xe tông vào thằng bé như vậy chứ. Cũng may là em chỉ bị thương nhẹ ở chân thôi. Nếu chẳng may em có mệnh hệ nào, chắc là anh ân hận đến suốt đời.

Bách Diệp đáp lời Hoài Bảo với nét mặt mệt mỏi:

– Biết hôm nay là đám cưới của anh, em chỉ muốn chết đi cho xong. Em còn sống làm gì khi cuộc đời không còn ý nghĩa gì đối với em nữa cả.

Hoài Bảo nhắc lại:

– Em đã hứa với anh những gì, giờ em quên hết rồi sao?

– Em không quên. Nhưng em không thể thực hiện được vì em quá yêu anh.

Nói xong, Bách Diệp ngả đầu lên vai Hoài Bảo, gương mặt như rất mãn nguyện khi được ở bên anh. Rồi Bách Diệp cố tình hỏi anh:

– Đêm nay là đêm tân hôn mà anh lại bỏ ra đây, có phiền cho anh không?

Tuy ngoài miệng hỏi thế nhưng trong lòng cô đang thầm thỏa mãn khi nghĩ đến việc vì cô mà Hoài Bảo bỏ rơi cô vợ mới cưới ngay trong đêm tân hôn.

Cô đang có anh, còn cô dâu mới thì đang cô đơn một mình một bóng, đó chính là cái giá mà cô gái kia phải trả khi dám chiếm đoạt tình yêu của cô.

Thấy Hoài Bảo vẫn im lặng không trả lời, Bách Diệp nhắc lại:

– Đêm nay anh ở lại đây được không?

Hoài Bảo vuốt nhẹ tóc cô:

– Em như thế này làm sao anh đành lòng bỏ em một mình trong bệnh viện chứ.

Bách Diệp hỏi thêm:

– Nếu có người thân của em ở đây thì chắc là anh đã về với cô ấy rồi, đúng không?

Hoài Bảo lắc đầu:

– Anh cũng không nỡ bỏ về trước khi chưa biết tình trạng của em như thế nào đâu. Dù gì lỗi này cũng có một phần là do anh gây ra, làm sao anh yên tâm về được chứ.

Bách Diệp làm ra vẻ cao thượng:

– Em không sao đâu, anh đừng lo. Em chỉ bị chấn thương nhẹ ở đôi chân thôi. Bác sĩ đã nói như thế rồi, giờ anh nên trở về với cô ấy đi. Em mong là mọi việc sẽ được tốt đẹp.

Hoài Bảo tỏ vẻ khó chịu:

– Anh đã nói là không đành lòng nhìn thấy em nằm một mình ở đây. Em cứ mặc kệ anh, anh muốn ở lại đây với em đêm nay. Anh muốn chuộc lại phần nào lỗi lầm của mình.

Bách Diệp nghe Hoài Bảo nói như vậy thì thầm mỉm cười đắc ý. Cố tạo cho mình một nét mặt lo lắng, cô hỏi anh:

– Rồi vợ anh, cô ấy sẽ nghĩ gì đây khi biết suốt đêm tân hôn, chồng mình lại ở bên cạnh một cô gái khác chứ?

Hoài Bảo chân thật:

– Quế Lâm rất hiểu chuyện. Cô ấy sẽ thông cảm cho anh và không suy nghĩ gì khác đâu. Quế Lâm là một cô gái rất hiền ngoan và đầy lòng độ lượng.

Bách Diệp chợt nghe như có sự ganh tỵ trào dâng trong lòng khi nghe Hoài Bảo không ngớt lời khen ngợi Quế Lâm. Chưa gì mà anh đã mê con bé ấy rồi. Nếu cô không dùng thủ đoạn thì chắc anh đã bỏ mặc cô lâu rồi. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt, Bách Diệp lại tỏ vẻ đau khổ:

– Em không muốn Quế Lâm hiểu lầm anh và em một khi mà anh ở lại đây. Em không muốn cô ấy nghĩ em là một người tranh đoạt tình yêu. Em đã từ bỏ tình yêu của mình để giúp anh giữ tròn chữ hiếu, thì đêm nay em có ở một mình cũng chẳng sao.

Hoài Bảo đưa tay vuốt tóc Bách Diệp, giọng an ủi:

– Em đừng quá lo lắng, không khéo lại ảnh hưởng đến vết thương. Chuyện của Quế Lâm hãy để sau này anh giải thích với cô ấy. Nhưng anh tin Quế Lâm sẽ không ăn nói bừa bãi đâu Bách Diệp ạ.

Cơn ghen trong lòng Bách Diệp lại một lần nữa bùng lên. Không ngờ anh lại luôn miệng bênh vực nó. Chắc là lòng anh đã say mê nó lắm rồi. Cũng phải thôi, vợ anh quá xinh đẹp lại dịu dàng nhu mì. Nghĩ đến đây, Bách Diệp lại nhớ cảnh lúc trưa khi Quế Lâm và Hoài Bảo cùng nhau bước từ xe hoa xuống, lúc đó cô đứng bên lề đường, cố tình để Hoài Bảo trông thấy cô

nhưng anh chẳng nhìn ai khác cả. Dường như trong mắt anh chỉ còn lại hình dáng xinh xắn dễ thương của cô dâu mà thôi. Hai người tay trong tay đi xuống trong tiếng vỗ tay chúc tụng của bao người.

Thấy Bách Diệp lặng thinh, tưởng cô buồn, anh hỏi:

– Em đang nghĩ gì vậy?

Tạo cho mình một nét mặt đau khổ, Bách Diệp nói:

– Em đang ước gì mình là cô dâu đứng bên cạnh chú rể là anh. Nếu được một lần như vậy, dù có chết em cũng cam tâm tình nguyện.

Hoài Bảo đưa tay bịt miệng cô:

– Em đừng có khờ dại như vậy. Cuộc đời em còn dài, còn cả một tương lai tươi sáng phía trước. Đừng nói bậy bạ như thế nữa nhé em.

Với vẻ mặt đau khổ hơn, cô nói thêm:

– Em chán lắm rồi. Thôi, anh về đi. Em không cần ai an ủi em nữa đâu.

Thấy Bách Diệp như thế, lòng Hoài Bảo xót xa thêm, anh năn nỉ:

– Anh sẽ chăm sóc em. Lúc này anh sẽ không bỏ em một mình đâu. Em hãy vui lên đi Bách Diệp!

Bách Diệp lắc đầu:

– Em không muốn mang tiếng là người phá hoại gia đình người khác. Anh hãy để cho em yên đi anh Bảo!

– Em lại nói bậy nữa rồi! Nếu nói đến trước sau, em mới là người đến trước chứ em có giành giật gì với ai đâu. Em đừng mang mặc cảm như thế!

Bách Diệp nói giọng trách hờn:

– Nhưng làm sao em dám tiếp tục sánh bước cùng anh chứ? Không lẽ em lại qua lại với anh một cách không rõ ràng, minh bạch sao? Thế thì thiệt thòi cho em quá.

Đôi mắt Hoài Bảo ánh lên bao điều suy nghĩ và khó xử. Rồi anh nói với giọng rất nhỏ:

– Thật lòng anh chỉ yêu có mỗi một mình em thôi. Anh chỉ xem Quế Lâm như một người em gái. Nhưng chỉ vì chiều theo ý mẹ mà anh buộc lòng phải kết hôn với Quế Lâm. Nếu không có tình yêu thì anh nghĩ cuộc hôn nhân giữa anh với Quế Lâm cũng không được hạnh phúc đâu. Vì vậy, em hãy cố chờ anh thêm một thời gian nữa. Khi anh đã chứng minh được cho mẹ anh thấy giữa anh và Quế Lâm không có hạnh phúc thì lúc đó, mẹ anh sẽ không có phản đối gì về tình yêu của chúng ta nữa.

Bách Diệp nói với vẻ chịu đựng:

– Em không muốn phá vỡ cuộc hôn nhân của anh, tùy anh quyết định vậy. Tuy ngoài mặt nói như vậy nhưng trong lòng Bách Diệp rộn ràng những niềm vui và hy vọng. Rồi cô nói tiếp với một vẻ cam chịu:

– Những gì anh đã nói với em, em không có ý kiến gì. Nhưng bây giờ em khuyên anh nên trở về bên Quế Lâm đi. Dù gì hôm nay cũng là ngày cưới của hai người. Anh đừng để cô ấy bị tổn thương.

Hoài Bảo vuốt nhẹ cằm cô, nói giọng yêu thương:

– Em khôn lắm, trời sáng hẳn rồi em mới đuổi anh về - Rồi nhìn cô bằng ánh mắt tinh nghịch - Em giỏi lắm, dám bắt cóc chú rể trong đêm tân hôn. Hoài Bảo vừa nói đến đây thì chuông điện thoại của anh reo vang. Bấm máy anh nói:

– Alô.

Đầu dây bên kia là giọng của Quế Lâm:

– Anh Bảo phải không? Em là Quế Lâm đây. Anh à! Chị Diệp có sao không vậy anh?

Hoài Bảo giữ giọng bình thường:

– Bách Diệp chỉ bị thương ở chân thôi, chắc là không sao đâu. Anh cúp máy nhé. Chút nữa về, anh sẽ giải thích với em sau.

Giọng Quế Lâm vẫn nhẹ nhàng:

– Khoan đã anh Bảo! Em gọi điện cho anh chỉ muốn hỏi thăm tình trạng của chị Bách Diệp có nghiêm trọng hay không thôi chứ không có ý gì đâu. Mẹ mới gọi điện sang, bảo là sáng nay mẹ sẽ đến ăn sáng chung với chúng mình nên em nghĩ anh nên về sớm, đừng để mẹ biết mọi chuyện. Em chỉ muốn nói vậy thôi chứ em không có ý gì khác cả đâu, anh không cần phải giải thích với em.

Nói xong, Quế Lâm cúp máy, để lại cho Hoài Bảo ray rứt với ý nghĩ mình đã quá hồ đồ, quá nhỏ mọn trước một người cao thượng như Quế Lâm.

Thấy Hoài Bảo có vẻ sốt ruột, Bách Diệp hỏi ngay:

– Quế Lâm cần nhần anh à?

Hoài Bảo cười buồn:

– Quế Lâm chỉ hỏi thăm bệnh của em và cho anh hay là mẹ sẽ đến ăn sáng cùng với tụi anh trong một tiếng nữa. Quế Lâm cho anh hay để anh về kịp, không để mẹ biết chuyện anh ở đây đêm qua mà thôi.

Nghe Hoài Bảo nói như vậy, Bách Diệp trầm nghĩ: nếu để mẹ Hoài Bảo biết đêm qua anh ở đây với cô thì bà ta sẽ chẳng để yên cho cô đâu. Tốt nhất là cô nên để mọi chuyện từ từ anh dàn xếp như anh đã nói với cô. Nghĩ như vậy rồi, Bách Diệp nói với Hoài Bảo:

– Vậy thì anh nên về đi, đừng để mẹ anh biết mọi chuyện thì càng thêm rắc rối.

Hoài Bảo dợm bước đi, nhưng anh còn dừng lại dặn dò:

– Em nằm nghỉ cho khỏe. Chiều, anh sẽ ghé lại thăm em.

Bách Diệp gật đầu ngoan ngoãn:

– Vâng. Anh cứ về đi. Em biết lo cho mình mà.

Hoài Bảo đi rồi Bách Diệp nằm suy nghĩ mông lung. Cô phải làm gì để cô và anh có thể ở bên nhau mãi mãi đây? Chợt nhớ đến Hồng Loan là người tối hôm qua đã đưa cô vào đây và gọi điện thoại cho Hoài Bảo. Vì muốn

tránh mặt Hoài Bảo nên Hồng Loan đã về trước và cô có hứa sáng nay cô sẽ đến.

Ngồi chờ đợi nhỡ bạn lắm mưu nhiều kế của mình, Bách Diệp có vẻ sốt ruột lắm. Cô nhắc điện thoại định gọi cho Hồng Loan thì chốt cửa phòng xịch mở, Hồng Loan bước vào với nụ cười tươi:

– Đêm qua chắc anh ta ở đây suốt đêm phải không?

Bách Diệp gật đầu. Nhưng rồi gương mặt cô chốt lộ vẻ lo lắng:

– Mình định gọi điện thoại cho bạn mấy lần rồi, vì mình cảm thấy bạn có thể làm quân sư giúp mình được.

Hồng Loan nhanh trí:

– Về chuyện của bạn và Hoài Bảo à?

– Ừ. Anh Bảo có nói là anh chỉ yêu có một mình mình thôi. Còn Quế Lâm, anh chỉ xem cô như một người em gái. Anh nói mình hãy chờ anh thêm một thời gian, để anh chứng minh với mẹ anh thấy rằng cuộc hôn nhân giữa anh và Quế Lâm không hạnh phúc. Đến lúc đó, mẹ anh sẽ không can thiệp vào chuyện tình cảm của anh nữa.

Hồng Loan gạn hỏi:

– Anh Bảo nói như vậy, bạn có tin hay không?

Bách Diệp gật đầu:

– Tin chứ! Mình tin là anh Bảo nói thật.

Hồng Loan cứng cỏi nói:

– Tin thì cũng được nhưng bạn cũng phải tìm một cách nào đó để níu kéo anh đến với bạn thường xuyên, như vậy thì anh mới không bị lạc lòng bởi Quế Lâm.

Bách Diệp nói với vẻ mặt suy tính:

– Không lẽ mình phải có con với anh sao? Không được đâu, Hồng Loan ơi! Vì anh Bảo rất đứng đắn, luôn luôn giữ đúng giới hạn. Trong tình cảm, anh

không bao giờ buông thả. Mặt khác, còn gia đình mình nữa, ba mẹ mình chắc sẽ từ mình mất thôi, nếu mình trở nên hư đốn như vậy.

Nghe Bách Diệp than thở như thế, Hồng Loan suy nghĩ tìm cách giúp bạn. Chợt đôi mắt cô sáng ngời lên với một ý nghĩ táo bạo vừa hình thành trong đầu:

– Hay là bạn tạm thời ngồi trên xe lăn một thời gian xem sao. Nếu bạn chấp nhận chịu khổ như vậy, mình bảo đảm là anh Bảo sẽ không nỡ xa rời bạn nửa bước.

Bách Diệp nghi ngờ hỏi lại:

– Có nghĩa là bạn bảo mình giả vờ do bị thương mà không đi lại được để anh ấy ở bên cạnh mình săn sóc phải không?

Hồng Loan gật đầu:

– Ừ. Kế hoạch là như vậy đó. Bạn có thể chịu đựng được hay không?

Bách Diệp cười thích thú:

– Khi nào có anh ấy thì mình sẽ ngồi trên xe lăn mãi. Còn khi anh ấy đi rồi thì mình có thể được tự do mà.

Hồng Loan thấy bạn hiểu ý mình thì thích thú:

– Bạn thông minh lắm! Vậy thì ngay hôm nay, mình bắt đầu hành động chứ?

Có vẻ lưỡng lự, Bách Diệp nói:

– Mình sợ anh Bảo sẽ không tin câu chuyện bịa đặt này.

Hồng Loan gạt phăng:

– Không cần thiết! Bạn chỉ cần nói là bạn chán đời, không muốn điều trị.

Bạn muốn sống một cuộc đời tàn phế - Rồi Hồng Loan mỉm cười nói tiếp -

Bạn chỉ đồng ý điều trị với một điều kiện, là anh ấy chấp nhận cưới bạn thôi.

Đôi mắt Bách Diệp long lanh vẻ thích thú:

– Bạn giỏi lắm! Mình nhất định sẽ nghe theo kế hoạch của bạn.

Hồng Loan nhanh nhẹn:

– Nếu vậy thì bây giờ chúng ta hãy trốn viện trước, ra ngoài đi tìm mua một chiếc xe lăn.

Bách Diệp ngẩn ngơ:

– Mình không làm giấy xuất viện hay sao?

Hồng Loan gạt phăng:

– Để làm gì! Mình tự động bỏ về sẽ làm cho anh Bảo lo lắng hơn. Khi đến đây mà nghe tin bạn trốn viện thì anh nhất định sẽ tìm đến nhà bạn. Ngay lúc đó, bạn có thể mặc tình đày đọa anh khi bạn ngồi trên chiếc xe lăn.

Rồi Hồng Loan hồi thúc:

– Còn sớm, chỉ có cô y tá ngồi trực ở đây thôi. Mình đi càng nhanh càng tốt hơn.

Bách Diệp ngẩn ngờ nói:

– Để mình thay bộ đồ của bệnh viện ra chứ. Mặc như thế này ra ngoài làm sao tiện.

Hồng Loan nhìn quanh quất rồi nói:

– Ừ, thay nhanh đi! Đừng để người khác bắt gặp thì quê lắm đấy.

Hồng Loan vừa nói xong thì Bách Diệp cũng vừa thay nhanh bộ đồ với hai đầu gối chẳng được nguyên vẹn sau vụ đụng xe tối qua. Vì vậy, Hồng Loan cố gắng dìu Bách Diệp đi dần ra khỏi bệnh viện trong nỗi hồi hộp và lo âu. Đến khi chiếc xe nổ máy rồi thì hai người mới nhẹ nhõm thở ra, miệng nở một nụ cười nham hiểm và đắc ý.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 5

Nhìn kỹ một lần nữa, Hoài Bảo xác định đúng đây là nhà của Bách Diệp rồi anh mới quan sát. Ngôi nhà vắng lặng nhưng được khóa bên trong thật cẩn thận. Vậy là Bách Diệp có ở nhà rồi. Yên tâm anh đi đến bấm mạnh chuông. Hôì chuông cửa vang vội nhiều lần, rồi Hoài Bảo như không tin vào mắt mình khi thấy Bách Diệp đang ngồi trên chiếc xe lăn, tự cô điều khiển chiếc xe lăn những vòng chậm chạp ra cổng với ánh mắt buồn vời vợi. Đưa tay cổ mở khóa, gương mặt Bách Diệp vừa như cố nở một nụ cười, vừa tỏ ra lạnh lùng.

Hoài Bảo đẩy cửa bước vào, anh bước vội vàng theo chiếc xe của Bách Diệp:

– Tại sao em trốn viện? Sao em không tiếp tục nằm lại để chữa cho đôi chân khỏi hẳn rồi hẵng về?

Bách Diệp lạnh lùng:

– Anh nhớ dẫn xe vào kéo mắt và khóa cửa lại cẩn thận dùm em.

Nói rồi, cô một mình điều khiển chiếc xe vào nhà.

Nghe cô nhắc nhở, Hoài Bảo vội vàng đi ra đẩy xe vào trong sân nhà và khóa cửa lại cẩn thận rồi anh hối hả chạy theo sau cô. Khi vào đến nhà rồi, anh ngồi xuống bên cạnh xe cô, năn nỉ:

– Bách Diệp! Em hãy nghe lời anh, để anh đưa em vào bệnh viện mà điều trị

đôi chân của em cho khỏi hẳn.

Bách Diệp cười buồn:

– Điều trị để mà chi khi mà đời tôi giờ chỉ là những điều bất hạnh. Bây giờ, cuộc sống đối với tôi chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả.

Hoài Bảo khăn khăn:

– Em đừng có nói chuyện với anh một cách xa lạ như vậy. Anh đã nói rồi, anh chỉ yêu có một mình em mà thôi, và em đừng đày đoạ mình như thế, em đau khổ mà anh cũng đau khổ nữa.

Bách Diệp vừa lạnh lùng vừa ra vẻ hờn trách cho đúng với kịch bản của mình:

– Tôi không cần anh yêu thương tôi, cũng không cần anh phải chịu trách nhiệm gì hết. Việc tôi làm tôi chịu. Anh về đi, đừng bỏ Quế Lâm một mình mà đến với tôi như vậy, cô ấy sẽ hiểu lầm tôi.

Hoài Bảo tỏ vẻ lì lợm:

– Đêm nay anh sẽ ở lại đây với em. Dù em có tàn phế hay ra sao đi nữa thì anh cũng chỉ yêu mình em thôi mà. Hãy tin anh đi! Anh sẽ không bỏ rơi em đâu, vì em là một cô gái rất đáng yêu mà.

Đã thành công nhưng Bách Diệp không tỏ vẻ vui mừng, mà trái lại, cô còn tạo thêm vẻ u buồn với những giọt nước mắt viền mi và giọng nói run run:

– Anh yêu em thật sao anh Bảo? Em cứ nghĩ là sáng hôm đó khi anh rời bệnh viện là anh sẽ không bao giờ tìm gặp em nữa, vì anh còn có tương lai xán lạn bên người mẹ hiền và người vợ xinh đẹp của mình.

Hoài Bảo mỉm cười khi thấy Bách Diệp không còn tỏ vẻ lạnh lùng, xua đuổi mình nữa. Anh lấy khăn tay ra lau những giọt nước mắt trên mi cô và dịu dàng nói:

– Chỉ vì nghĩ quẩn như vậy mà em trốn viện về đây phải không? Em thật là khờ quá! Thôi, nghe lời anh, em phải trở lại bệnh viện điều trị cho đôi chân

khỏi hẳn chứ.

Bách Diệp ngược nhìn Hoài Bảo, thẳng thắn nói:

– Bao giờ anh đồng ý cưới em thì em sẵn sàng đi chữa cho đôi chân khỏi hẳn để sống mạnh khỏe bên anh. Nhưng nếu như không có anh bên cạnh, em cũng không cần đi chữa trị làm gì. Em chẳng thà sống một cuộc sống thầm lặng như vậy.

Nghe những lời nói này của Bách Diệp, Hoài Bảo cảm thấy bất nhẫn, anh khuyên nhủ:

– Chẳng lẽ em muốn ngồi xe lăn như thế này để chờ đợi anh hay sao chứ? Cho dù em muốn vậy thì anh cũng không đành lòng đâu. Nghe lời anh đi Diệp!

Giọng Bách Diệp rắn rỏi:

– Em đã quyết như vậy rồi, anh đừng mong lay chuyển quyết định của em. Dù sao anh vẫn chưa là gì của em, anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống của em.

– Anh hiểu! Anh biết là mình đã làm em đau khổ. Nhưng em có bao giờ đứng ở vị trí của anh mà suy nghĩ cho anh hay không? Anh có vui sướng gì đâu. Đêm tân hôn, anh chẳng phải đã bỏ cô vợ mới cưới của mình mà vào bệnh viện cùng em hay sao? Anh thật lòng như vậy mà em vẫn chưa tin tưởng vào những điều anh đã nói cùng em hay sao chứ? Anh hỏi em, nếu em là anh, em có thấy đáng buồn không?

Dù đã hiểu rõ lòng Hoài Bảo rồi, nhưng vì muốn kéo anh hướng về mình thêm nữa nên Bách Diệp ân cần nói:

– Anh hãy tha lỗi cho những suy nghĩ nông cạn của em. Nhưng việc điều trị đôi chân, anh hãy để em toàn quyền quyết định, đừng ép buộc em.

Hoài Bảo giải thích:

– Vì yêu em, anh muốn cho em nhanh chóng đi lại được thôi mà. Nhìn em

như thế này, lòng anh đau xót lắm, em có hiểu cho anh không?

Bách Diệp tỏ vẻ thông cảm:

– Em hiểu anh mà. Nhưng Bảo ơi! Em không muốn đi ra ngoài lẻ loi một mình nếu không có anh ở bên cạnh. Chẳng thà em cứ ở nhà một mình như thế này, em sẽ cảm thấy vui hơn.

Hoài Bảo đành miễn cưỡng đồng ý:

– Nếu ý em đã quyết như vậy thì anh cũng không muốn ép buộc em nữa. Nhưng nội trong ngày mai, anh sẽ tìm cho em một người giúp việc, có như vậy anh mới an tâm.

Vừa nghe qua, Bách Diệp lo sợ kế hoạch của mình sẽ bị lộ khi anh gọi tới đây một người giúp việc, nên cô khẩn khoản nói:

– Anh à! Em có một người bạn rất thân tên là Hồng Loan. Hôm em vào bệnh viện, là nó gọi điện thoại cho anh đó. Nó có ý muốn ở đây để giúp đỡ em. Nhưng nếu em tự mình trả tiền cho nó thì cả hai người đều ngại cả. Em nghĩ anh có thể đến gặp và bàn chuyện với nó thì như thế sẽ đỡ ngại hơn.

Hoài Bảo hỏi:

– Hồng Loan đang làm gì?

– Hồng Loan đang học đại học năm cuối. Nhưng gia đình cô ấy cũng không mấy khá giả. Sẵn dịp Hồng Loan chăm sóc em, coi như đây là dịp để mình giúp đỡ cô ấy luôn.

Hoài Bảo đồng ý ngay:

– Được rồi. Vậy chiều nay em cứ hẹn Hồng Loan đến đây, anh sẽ bàn bạc mọi chuyện với cô ấy.

Hoài Bảo vừa nói xong thì chuông cửa chợt reo vang, Bách Diệp lên tiếng:

– Chắc là Hồng Loan đến đây. Anh ra mở cổng dùm em!

Nhìn cô gái đối diện, Hoài Bảo cảm thấy không mấy thiện cảm cho lắm trước lối ăn mặc quá hở hang của cô, tóc lại nhuộm vàng chói. Anh thầm

nghĩ, một cô gái chạy theo thời trang như vậy mà lại là con của một gia đình nghèo sao? Giấu ý nghĩ nghi ngờ đó trong đầu, Hoài Bảo vẫn cười thân thiện, anh hỏi:

– Em là Hồng Loan phải không?

Nhìn Hoài Bảo là Hồng Loan có cảm tình ngay vì trông anh thật hiền lành:

– Anh đoán đúng rồi đó. Anh đến đây lâu chưa, anh Bảo?

Vừa bước cùng với Hồng Loan vào nhà, Hoài Bảo vừa trả lời cô:

– Anh đến từ lúc chiều.

Tỏ vẻ quan tâm, Hồng Loan hỏi tiếp:

– Bách Diệp nó còn nghĩ quần không anh?

– Cũng đã đỡ rồi.

Cố tạo thêm sự thân thiện, Hồng Loan nói:

– Vậy thì em cũng mừng.

Nói đến đây, thấy Bách Diệp loay hoay trên chiếc xe lăn với nét mặt dàu dàu, Hồng Loan đóng kịch:

– Có anh Bảo đến đây chơi, mày vui lên mới phải chứ. Sao nét mặt cứ dàu dàu hoài vậy?

Bách Diệp thản nhiên nói:

– Đến thì đến chứ đối với mình cũng không giúp được gì đâu. Mình vẫn cảm thấy cô đơn lắm. Chỉ có bạn là giúp đỡ, an ủi mình thôi.

Biết Bách Diệp đang oán trách mình nhưng Hoài Bảo không buồn. Anh thấy cô rất muốn có Hồng Loan ở lại bầu bạn nên nói luôn:

– Hồng Loan à! Anh muốn nhờ em ở lại đây chăm sóc cho Bách Diệp giùm anh, có được không em?

Hồng Loan vờ suy nghĩ:

– Em chưa thể hứa trước với anh được, vì em còn phải xin phép gia đình trước đã.

Hoài Bảo khích lệ:

– Em về cố gắng hỏi xin gia đình. Riêng anh, anh sẽ lo đóng học phí và đưa thêm tiền sách vở cho em.

Hồng Loan hứa hẹn:

– Vâng, em sẽ về xin phép ba má em. Em nghĩ chắc họ cũng sẽ đồng ý thôi, anh Bảo đừng lo!

– Nếu em đã nói như vậy thì anh cũng an tâm hơn. Lúc này, anh có bàn với Bách Diệp là sẽ tìm một người giúp việc cho cô ấy, nhưng Bách Diệp không thích người lạ. Cô ấy chỉ muốn có em ở đây để trò chuyện, bầu bạn cùng cô ấy thôi.

Gương mặt Hồng Loan vẫn thản nhiên:

– Vậy em phải cố hết sức để Bách Diệp vui lòng.

Nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã hơn chín giờ tối và vì thấy có Hồng Loan ở đây nên Hoài Bảo bước đến bên xe lăn, ân cần nắm tay Bách Diệp:

– Anh về nhé! Ngày mai, anh lại đến.

Bách Diệp tỏ vẻ thông cảm:

– Anh về đi! Đêm nay có Hồng Loan ở lại đây với em rồi.

Hoài Bảo đứng lên. Rồi như nhớ ra, anh lấy trong túi ra một xấp tiền đưa cho Bách Diệp:

– Em cất đi để tiêu dùng.

Bách Diệp từ chối:

– Không cần đâu! Anh cất vào đi!

Hoài Bảo cứ đặt vào tay cô:

– Hãy cầm đi! Khi nào cần thì lấy ra dùng. Để lỡ khi kẹt tiền thì biết mượn ai.

Rồi nhìn sang Hồng Loan, Hoài Bảo hứa hẹn:

– Còn em, anh hứa sẽ thương cho, nhưng em phải nhớ an ủi Bách Diệp,

đừng để cô buồn rầu nữa nhé.

Hồng Loan đáp lời với đôi mắt sáng ngời:

– Vâng, em biết rồi.

Nhìn sang Bách Diệp với ánh mắt quan tâm, anh nói:

– Anh về nhé!

Bách Diệp chỉ gật đầu làm như cô không quan tâm lắm đến chuyện đi hay ở của anh.

Khi Hoài Bảo đã chạy xe ra khỏi cổng, Hồng Loan khóa cổng lại cẩn thận rồi chạy nhanh vào nhà như một con lốc, kéo Bách Diệp ra khỏi chiếc xe lăn, cô cười nắc nẻ và la lớn:

– Đã thành công rồi Diệp ơi!

Bách Diệp cũng trả lời với nét mặt hân hoan:

– Cảm ơn Hồng Loan nhiều lắm. Nhờ mi mà ta mới biết mình hạnh phúc như thế nào khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh ấy dành cho mình. Lúc ấy mình cảm động lắm.

Nhìn xấp tiền dày cộm trên tay Bách Diệp, Hồng Loan lém lỉnh nói:

– Nhưng mi không được quên công lao của ta đấy nhé.

Như hiểu ý Hồng Loan, Bách Diệp dễ dãi:

– Tiền đối với ta đâu có quan trọng gì. Mi cần xài bao nhiêu thì cứ cầm lấy đi, ta không nghĩ gì đâu.

Nghe qua câu này, Hồng Loan thích thú cười:

– Đâu có, chủ yếu là ta muốn giúp mi thôi.

Bách Diệp đang hứng nên cũng nói đùa:

– Nhưng ý mi muốn nói, tình nghĩa là chín, còn tiền bạc là mười thôi, đúng không?

Thấy bạn nói đúng ý mình nhưng Hồng Loan chẳng giận hờn gì khi hai đứa đã quá thân. Cô chỉ nói cho qua:

– Mi hôm nay đóng kịch thật là tài quá. Nhìn gương mặt rơi nước mắt của mi mà ta còn muốn mũi lòng, huống chi là Hoài Bảo.

Bách Diệp chống chế:

– Ta đâu có muốn diễn kịch như thế trước mặt anh Hoài Bảo đâu. Chỉ vì muốn làm ảnh thay đổi nên ta mới phải làm như vậy thôi.

Đợi Bách Diệp nói xong, Hồng Loan đứng lên nói với vẻ sốt sắng:

– Đã thành công rồi, chúng mình đi ăn một bữa đi nhé!

Bách Diệp đồng ý ngay với nét mặt hả hê:

– Đi thì đi chứ sợ gì ai.

Kèm theo câu nói là một chuỗi cười giòn tan của người thắng lợi.

Khi trở về nhà, Hoài Bảo thấy Quế Lâm vẫn còn ngồi bên mâm cơm, có lẽ là cô đang chờ anh.

Thấy anh đi vào, Quế Lâm dịu dàng nói:

– Nước nóng em đã chuẩn bị sẵn cả, quần áo em cũng đã soạn dùm anh.

Anh đi tắm rồi xuống đây dùng cơm.

Nhìn vẻ mặt dịu dàng và có chút chịu đựng của cô, Hoài Bảo không đành lòng từ chối hoặc tỏ ra gắt gỏng với cô được. Anh từ tốn hỏi:

– Sao em không ăn cơm trước đi, đợi anh làm gì?

Quế Lâm nói gọn:

– Vì ở nhà chỉ có hai người thôi, nên em muốn chờ anh về ăn cơm chung cho vui.

Trả lời anh xong, Quế Lâm đổ nồi canh khô qua nấu với cá lóc lên hâm lại cho nóng rồi múc ra một tô thủy tinh trong suốt nhìn thật ngon. Hôm nay Quế Lâm nấu canh với cá lóc kho muối ớt. Màu ớt đỏ tươi thay cho nước màu nhìn thật là hấp dẫn.

Hoài Bảo đã tắm xong, anh đi qua phòng ăn, nhìn tô canh nghi ngút khói và màu đỏ của ớt mà nghe bụng đói cồn cào. Nhận chén cơm từ tay Quế Lâm,

anh ăn thật ngon miệng liên tiếp cả ba bát. Hoài Bảo không để ý đến Quế Lâm đang ngồi nhìn anh. Đến khi ăn xong, chợt nhớ còn có cô ngồi bên, anh khen thật lòng:

– Em nấu cơm thật là ngon - Rồi anh cười như bào chữa cho mình - Ngon đến nỗi anh ăn mà quên rằng có em ngồi bên cạnh luôn.

Quế Lâm tỏ vẻ tự nhiên, chỉ trách anh nhẹ nhàng:

– Thấy anh ăn ngon như vậy là em mừng rồi. Em chỉ sợ mình nấu xong không có ai thưởng thức.

Hoài Bảo đã hiểu ý cô. Anh cũng biết đó là lỗi của mình nhưng anh cố giải thích cho cô hiểu nhưng có một chút bịa đặt:

– Bách Diệp vẫn còn nằm trong bệnh viện nên anh phải đến thăm cô ấy. Anh không thể bỏ mặc cô ấy trong lúc này được.

Quế Lâm đã dọn dẹp xong bàn ăn, cô nói:

– Thì em có trách gì anh đâu - Rồi cô hỏi thêm - Chị ấy có đỡ chút nào không anh?

Hoài Bảo hơi sượng:

– Cũng bớt phần nào rồi.

Thật lòng anh không muốn nói dối cô, nhưng anh biết phải làm sao đây khi hoàn cảnh buộc anh phải như vậy.

Tỏ vẻ quan tâm đến cô, anh nói:

– Em sang phòng khách uống trà với anh một lát nhé!

Quế Lâm vẫn tiếp tục công việc dọn dẹp của mình. Cô chỉ nhẹ nhàng đáp:

– Anh sang trước đi. Dọn dẹp xong, em sẽ qua.

Như chỉ chờ Quế Lâm nói như thế là Hoài Bảo đi ngay. Thật tình anh rất sợ khi nhìn vào đôi mắt cô bởi cô còn quá ngây thơ, lại dịu dàng. Anh cảm thấy mình thật có lỗi và ân hận khi đã vì Bách Diệp mà bỏ mặc cô, dù anh chưa một lần đặt nụ hôn lên môi cô kể từ lúc kết hôn cho đến nay.

Khi Quế Lâm xong việc dưới bếp, cô bước lên phòng khách, ngồi xuống một góc ghế. Hoài Bảo rót cho cô một chung trà:

– Em uống trà đi!

Quế Lâm từ chối:

– Cảm ơn anh, em không uống đâu.

Hoài Bảo quan tâm:

– Vì sao vậy?

Quế Lâm thản nhiên đáp:

– Vì hễ uống trà vào là em không ngủ được.

Nghe vậy, Hoài Bảo thành thật khuyên:

– Vậy em đừng uống trà nữa. Nếu uống mà mất ngủ như thế thì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Nghe Hoài Bảo nói câu này, tự dưng Quế Lâm cảm thấy chạnh buồn. Anh cũng biết mất ngủ sẽ có hại đến sức khỏe, vậy chứ anh làm cho cô buồn thì cô có ngủ được hay không? Anh nào có quan tâm tới. Anh chỉ quan tâm đến chuyện của anh mà thôi. Còn cô, cô buồn hay vui hình như anh không để ý tới. Anh làm cô cảm thấy mình quá lạc lõng.

Mỗi người đeo đuổi theo một suy nghĩ riêng của mình. Đúng ra là họ phải đang vui cười hạnh phúc bên nhau như bao nhiêu đôi vợ chồng trẻ khác, nhưng trông họ giống như hai người bạn vậy, chẳng có chút gì gọi là âu yếm với nhau.

Thấy Quế Lâm vẫn im lặng, Hoài Bảo gợi chuyện:

– Hôm nay mẹ có điện thoại qua không vậy Quế Lâm?

Quế Lâm gật đầu, rồi cô nói luôn:

– Mẹ có gọi điện qua, nhưng em nói anh đang ngủ.

Hoài Bảo ân cần:

– Cảm ơn em.

Nhìn Hoài Bảo với ánh mắt tự tin, Quế Lâm hỏi anh:

– Trước khi cưới em, có phải anh cũng có ý định quên Bách Diệp, có phải không?

Hoài Bảo hơi ngạc nhiên nhưng anh cũng đáp:

– Đúng như vậy.

Quế Lâm hỏi tiếp:

– Còn bây giờ? Anh vẫn còn quan tâm đến Bách Diệp, có phải không? -
Thật chậm rãi, Quế Lâm nói tiếp - Em không ghen, nhưng em cũng không muốn bị anh lừa gạt. Em không muốn mọi chuyện càng lúc càng rắc rối thêm và những sai lầm lại cứ tiếp diễn.

Hoài Bảo cười gằn, hỏi:

– Em muốn anh chấm dứt với cô ấy phải không? Điều này anh cũng biết là mình không được phép làm như vậy. Nhưng vì hiện nay cô ấy đang bị trọng thương, mà vết thương ấy là kết quả từ một vết thương lòng do anh gây ra nên mới xảy ra cơ sự như vậy.

Quế Lâm nghe lòng buồn buồn, bởi vì anh không xem cô là một người vợ đúng nghĩa của anh. Có lẽ trong mắt Hoài Bảo, cô chỉ là cái gai anh muốn nhổ bỏ thì đúng hơn. Nhưng nghĩ lại, cô lại cho rằng điều đó chưa hẳn đúng, vì anh vẫn đối xử dịu dàng với cô và tình thế này cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Trông vẻ mặt anh cũng rất tội nghiệp. Có lẽ cô sẽ chờ thêm một thời gian nữa để trả lời cho bao nhiêu câu hỏi đang ngổn ngang trong lòng mình. Nhìn lại mình và Hoài Bảo, cô thấy hai người thật không giống một đôi vợ chồng mới cưới chút nào hết. Hai người có vẻ quá gượng ép, nếu không muốn nói là thật sự quá xa lạ. Dừng đắn đo một lúc nhưng rồi Quế Lâm cũng hỏi anh:

– Anh Bảo à! Mình không giống như bao nhiêu cặp vợ chồng khác, đúng không?

Nghe Quế Lâm hỏi như vậy Hoài Bảo cũng trầm suy nghĩ. Hiện tại Bách Diệp đang đau khổ như vậy, anh không có tâm trí đâu mà đi ôm ấp một người phụ nữ khác, cho dù đó là một cô gái dịu dàng, thùy mị như Quế Lâm. Anh không đành lòng làm tổn thương đến cả Quế Lâm và Bách Diệp, nên anh đắn đo một lúc rồi nói:

– Quế Lâm! Xin em hãy hiểu cho anh. Xin em hãy cho anh thêm một thời gian. Anh không muốn hai người phụ nữ cùng chịu khổ vì anh.

Quế Lâm gật đầu. Giờ cô đã hiểu những suy nghĩ của anh nên nói thẳng:

– Em biết anh là một người trọng tình trọng nghĩa, vì vậy em không phản đối. Nhưng trước mặt mẹ, chúng ta phải cư xử như thế nào?

Hoài Bảo nói với vẻ mặt thật tội:

– Thì chúng mình vẫn là vợ chồng chứ sao.

Quế Lâm lại hỏi tiếp:

– Vậy anh muốn kéo dài tình trạng này đến bao giờ? Cho đến khi anh có một quyết định đúng đắn khác phải không?

Hoài Bảo gật đầu, nhưng có một chút lưỡng lự. Mặc dù giờ đây anh không yêu Quế Lâm, nhưng trong thâm tâm anh cảm thấy rất quý trọng cô và lưỡng lự cô là một chuyện mà anh không bao giờ muốn làm. Nếu thật sự sau một thời gian, Bách Diệp đã hết bệnh có lẽ anh sẽ trở về bên cạnh Quế Lâm với đúng nghĩa của từ vợ chồng. Còn nếu Bách Diệp vì tình sâu nghĩa nặng với anh mà không chịu chữa cho lành đôi chân thì anh đành phải chia tay với Quế Lâm thôi. Chính vì như thế, anh lại càng phải gìn giữ sự trong trắng cho Quế Lâm. Từ những suy nghĩ đó, Hoài Bảo nói với Quế Lâm:

– Quế Lâm! Khi anh chưa có một quyết định dứt khoát nào, chúng ta hãy xem nhau là bạn nhé. Em cứ ở phòng đó đi. Anh sẽ dọn sang phòng khách để ngủ vậy. Dù trên danh nghĩa và theo pháp luật, chúng ta đã là vợ chồng rồi, nhưng trong tình cảm, anh không muốn lưỡng lự ai hết, em hiểu

không?

Quế Lâm mỉm cười, nụ cười như đồng tình với giải pháp mà anh vừa đưa ra, nó cũng hợp với những suy nghĩ của cô. Có như vậy thì hai người mới có thể cảm thấy thoải mái. Qua một thời gian, có lẽ ly dị sẽ là một giải pháp tiếp theo, vì hai người vẫn không có gì để níu kéo nhau.

Coi như đã thỏa thuận xong, Quế Lâm mạnh dạn hơn:

– Anh thẳng thắn như vậy làm em phục anh vô cùng. Mình có thể xem nhau như bạn, điều đó cũng là quý lắm rồi. Em sẽ giúp anh lo chuyện cơm nước, giặt giũ và coi sóc nhà cửa.

Rồi Hoài Bảo tiếp lời:

– Còn nhiệm vụ của anh là chu cấp tiền bạc mỗi tháng cho em trong thời gian em còn đi học - Rồi anh nói có vẻ răn đe - Em không được quyền từ chối anh đâu đấy nhé!

Quế Lâm cũng mỉm cười trước câu đe dọa của anh:

– Còn anh, nếu cần gì xin anh cứ nói, em sẽ sẵn sàng phục vụ. Chỉ trừ một chuyện...

Nghe qua, Hoài Bảo cũng cảm thấy tức cười. Đời thuở vợ mà lại ra điều kiện cấm chồng chuyện đó, hỏi có trái khuấy không chứ!

Thấy vẻ mặt cười cười như giấu cợt nhưng cố nén của Hoài Bảo, Quế Lâm nghe thẹn thùng bởi câu nói của mình. Không biết làm gì hơn, cô đành đứng lên nói:

– Em mang chăn gối sang phòng khách cho anh nhé. Rồi em ngủ trước luôn à.

Nhìn vẻ mặt e thẹn của Quế Lâm, Hoài Bảo ghẹo cô:

– Vợ ơi! Vợ nói chuyện anh nghe mắc cười quá đi!

Quế Lâm biết là Hoài Bảo chỉ muốn đùa với mình thôi, nhưng vì e thẹn quá nên cô làm vẻ nghiêm chỉnh:

– Em không muốn anh gọi em như vậy nữa đâu nghen.

Hoài Bảo ghẹo thêm:

– Chứ muốn gọi bằng gì? Bà xã được không?

Quế Lâm quay lại nguýt dài anh:

– Nếu anh còn gọi như vậy nữa thì em sẽ nói cho mẹ biết tất cả mọi chuyện đó.

Hoài Bảo làm ra vẻ sợ sệt:

– Vậy anh phải gọi em là gì cho đúng đây?

Giọng Quế Lâm từ trong phòng vang ra:

– Gọi bằng Quế Lâm là được rồi!

Hoài Bảo cười, hỏi vọng vào:

– Nếu có mẹ anh thì sao?

Quế Lâm đáp lửng:

– Thì... tùy anh.

Còn lại một mình, Hoài Bảo ngồi cười trước sự trẻ trung hồn nhiên của Quế Lâm, nó đã làm cho anh cảm thấy như mình trẻ lại. Anh lại muốn được gần gũi, trò chuyện nhiều hơn với cô. Cảm giác này là thế nào đây...?

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 6

Hôm nay bà Khoa gọi vợ chồng Hoài Bảo về nhà dùng cơm với bà vì từ ngày đám cưới đến giờ, cả hai vợ chồng đều chưa ghé thăm bà lần nào, bà

cảm thấy buồn lắm.

Nhớ lời mẹ dặn, chiều nay từ công ty, Hoài Bảo về thẳng nhà luôn mà không ghé qua nhà Bách Diệp. Về đến nhà, anh thấy cửa còn đóng im lìm. Vậy là Quế Lâm chưa về. Nhìn đồng hồ, thấy đã hơn năm giờ, gương mặt Hoài Bảo lộ vẻ lo lắng, anh sợ có chuyện không hay gì xảy ra cho cô.

Hay là cô đã đi chơi? Nhưng rồi Hoài Bảo gạt ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Nếu cô có ý muốn đi chơi, chắc chắn cô sẽ báo trước với anh. Nhưng mà thường ngày, anh nào có thấy cô có bạn bè gì đến chơi đâu? Rồi chợt nghĩ đến chuyện hôm nay, mẹ đã báo trước thế mà Quế Lâm còn về trễ như thế này, vậy những ngày khác, khi không có anh ở nhà chắc đến sáu, bảy giờ cô mới đi học về lắm. Càng nghĩ, Hoài Bảo càng thấy bức bối trong lòng.

Chợt có tiếng xe quen thuộc của Quế Lâm về tới. Nét lo lắng trên mặt Hoài Bảo dần dần ra, anh ngồi đợi cô với điệu thuốc trên môi.

Quế Lâm tung tăng đi vào nhà với gương mặt rất vui. Nhìn vẻ mặt cô, tự dưng Hoài Bảo chợt bức bối, anh lớn tiếng:

– Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Quế Lâm vẫn vô tư:

– Đã hơn năm giờ rồi.

Hoài Bảo lại hỏi tiếp:

– Chẳng lẽ cô không nhớ hôm nay là ngày gì sao?

Quế Lâm ôm sát chiếc cặp sách vào lòng, giọng cô hơi ngại ngùng:

– Em cứ nghĩ là bảy giờ anh mới về đến, nên em đi ăn chè với mấy nhỏ bạn, về trễ một chút.

Hoài Bảo càng lớn tiếng hơn:

– Bình thường cô muốn đi với ai thì đi, không ai cấm cản. Nhưng hôm nay đã biết phải về ăn cơm với mẹ mà cô cũng không chịu nhớ giùm.

Quế Lâm vẫn mềm mỏng:

– Em nhớ chứ.

Hoài Bảo dịu lại:

– Vậy sao không mau lên thay đồ đi? Có biết tôi chờ đã lâu lắm rồi không?

Quế Lâm chớp chớp mắt:

– Em xin lỗi. Anh đợi em một chút thôi, em sẽ xuống ngay.

Nhìn dáng Quế Lâm đi vào phòng, Hoài Bảo chợt để ý thấy hình như dạo này cô hơi mập ra, đôi má ửng hồng, trông cô dường như lúc nào cũng thoải mái và vui vẻ.

Quế Lâm đi ra với trang phục là chiếc quần Jean đen ôm sát đôi chân thon dài của cô, cùng chiếc áo thun màu trắng càng làm tăng thêm nét trẻ trung của mình.

Hoài Bảo đứng quan sát cô thật lâu, anh cảm thấy càng lúc mình càng bị cô thu hút với một sức hấp dẫn mãnh liệt. Quế Lâm như hơi ngại ngùng trước ánh mắt của anh, cô nhắc khéo:

– Đi được chưa anh Bảo?

Hoài Bảo như chợt tỉnh, anh hơi ngượng đứng lên:

– Mình đi thôi!

Đây là lần đầu tiên ngồi sau xe Hoài Bảo, Quế Lâm chẳng dám đụng vào người anh. Cô cố giữ thẳng bằng bằng cách kèm thật cứng vào yên sau. Hoài Bảo cũng thấy sự ngại ngùng và giữ ý của cô, anh cảm thấy có chút gì hụt hẫng và bức bối. Vì vậy anh cho xe chạy thật nhanh với ý định đến nhà mẹ càng sớm càng tốt.

Với dòng xe cộ nhộn nhịp buổi chiều, Hoài Bảo lại phải luôn lách khá bất mạng để chạy cho nhanh làm Quế Lâm sợ quá, cô ôm chặt lấy eo anh lúc nào cũng không biết, đồng thời cô cũng ngồi sát vào anh hơn. Đến khi Hoài Bảo cảm nhận được hương thơm thoang thoảng toát ra từ mái tóc của cô, anh nghe lòng mình lâng lâng chi lạ.

Đến đường quẹo vào nhà mẹ mà Hoài Bảo lại chạy thẳng luôn với một tốc độ rất chậm. Hoài Bảo cũng không hiểu tại sao anh lại làm như vậy. Còn Quế Lâm vẫn vô tư, tay cô vẫn vịn vào eo anh. Thấy anh đi thẳng, cô nhắc:

– Sao anh không quẹo vào nhà mẹ?

Hoài Bảo kiểm soát:

– Tiện đường, anh định đi mua cho mẹ mấy trái sầu riêng luôn.

Quế Lâm tin ngay, cô nói:

– Còn xa lắm anh ạ! Từ đây đến chỗ bán phải mất gần mười lăm phút cơ.

Giọng Hoài Bảo ngọt ngào:

– Cũng còn sớm mà.

Quế Lâm lại trách:

– Sao lúc nãy anh lại la em là đã trễ rồi?

Hoài Bảo không trả lời, chỉ khẽ quay lại nhìn cô, môi nở nụ cười khó hiểu.

Quế Lâm chợt nhận ra là mình đang quá gần gũi với anh, không có khoảng cách giữa hai người. Nhanh như chớp, cô rút đôi tay về và thầm trách mình hời hợt, vịn vào người ta nãy giờ mà cũng không nhận ra.

Thấy cử chỉ khác lạ của Quế Lâm, Hoài Bảo hỏi:

– Em làm gì vậy?

Quế Lâm ngu ngơ:

– Em có làm gì đâu?

Hoài Bảo lại hỏi, giọng hơi buồn:

– Em sợ anh lắm à?

Quế Lâm tư lự:

– Em không có.

Hoài Bảo buộc tội:

– Nếu không phải vì sợ anh sao em lại có cử chỉ kỳ lạ như vậy? - Rồi anh nói thêm - Em có nghĩ là cử chỉ khi nãy của em có thể làm anh bị tổn thương

không? Anh nói thật, anh muốn gì mà chẳng được vì trên danh nghĩa, anh là chồng của em mà.

Rồi như chưa hết ảm ức, anh nói tiếp:

– Nếu bạn anh mà nhìn thấy anh chở em xa lạ như vậy, không biết họ sẽ nghĩ gì về chúng ta đây. Em có hiểu ý anh không vậy Quế Lâm?

Những lời anh nói cũng đúng chứ chẳng sai, nhưng cô cảm thấy buồn bã trong lòng. Vì thật ra cô cũng khó xử lắm. E dè với anh thì sợ người khác nhìn thấy rồi bàn tán. Còn thân mật với anh thì cô lại chẳng quen. Giờ cô cũng không biết phải cư xử thế nào để anh vừa lòng nữa.

Chỉ có vậy mà mắt cô đã ươn ướt. Thấy cô lặng thinh hoài không nói năng gì, khi ngừng xe ghé vào sạp trái cây Hoài Bảo mới nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Quế Lâm. Trả tiền xong, để hai trái sầu riêng ở phía trước, anh cho xe chạy chậm lại và hỏi cô:

– Em khóc hả Quế Lâm?

Quế Lâm chối phăng:

– Đâu có, em đâu có khóc! Tại có con gì vừa bay vào mắt em thôi.

Hoài Bảo khẳng định:

– Anh không tin đâu, em đừng có gạt anh - Rồi anh nhẹ giọng - Anh nói như vậy có gì đâu mà em phải khóc chứ.

Giọng Quế Lâm buồn tênh:

– Em không biết mình phải làm sao để anh vừa lòng nữa.

Câu nói của cô vừa nhẹ nhàng vừa có gì đó như hờn trách khiến Hoài Bảo cũng phải suy nghĩ lại những câu nói khi nãy của anh. Thực tế, anh chưa một lần nắm tay cô thì làm sao bảo cô thân mật với anh trước mặt người khác được chứ. Nghĩ ra mình cũng hơi quá đáng nên Hoài Bảo định tìm dịp nào đó xin lỗi cô.

Tuy không muốn nhưng Quế Lâm cũng cố gắng ngồi gần anh hơn một chút,

vì cô sợ người ngoài nhìn vào sẽ làm cho anh khó xử.

Đến con đường quẹo vào nhà, Hoài Bảo nhắc:

– Em đừng khóc nữa, kéo mẹ lại hỏi đấy. Mẹ tinh ý lắm.

– Em biết rồi. Em đâu có khóc nữa.

Nghe câu nói dễ thương của cô, tự dưng Hoài Bảo muốn nắm chặt lấy bàn tay cô để xin lỗi về những nỗi buồn vừa nảy anh gây ra cho cô nhưng lại ngượng nên không dám. Anh chỉ quay lại nhìn gương mặt đã hơi tươi lại một chút nhưng đôi mắt vẫn còn đượm một nỗi buồn.

Xe đã ngừng lại trước nhà. Quế Lâm bước vội xuống. Cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi không còn ngồi chung xe với anh. Cô đi vào nhà thật nhanh.

Hoài Bảo tay xách hai trái sầu riêng đi vào, anh gọi cô thân mật:

– Em cầm vào cho mẹ, anh ra ngoài một chút!

Quế Lâm cũng ngọt ngào trả lời anh:

– Đưa đây em!

Bà Khoa ngồi trong phòng khách nghe con trai và con dâu nói chuyện ngọt ngào như vậy, lòng cũng mừng thầm.

Quế Lâm vào đến phòng khách, để hai trái sầu riêng lên bàn rồi cô khoanh tay lễ phép chào mẹ chồng:

– Thưa mẹ, con mới qua.

Nhìn con dâu, bà Khoa quan tâm hỏi:

– Hôm rày có gì buồn không con? Còn chuyện học hành thế nào?

Quế Lâm đáp trong khi vẫn còn đứng đó:

– Dạ thưa mẹ, con vẫn khỏe và việc học thì vẫn bình thường.

– Coi con kia! Ở chung một nhà rồi, con đừng giữ kẽ quá như vậy. Ngồi xuống đi con!

Quế Lâm ngồi xuống cạnh bà Khoa. Mãi vẫn chưa thấy Hoài Bảo vào, bà Khoa hỏi nhỏ Quế Lâm:

– Từ hôm đám cưới đến nay, thằng Bảo nó có bỏ đi chơi đêm không con?

Quế Lâm giấu kín mọi chuyện:

– Dạ không đâu mẹ ạ. Ngoài đi làm ở công ty ra, anh Bảo chẳng đi đâu cả.

Nếu có thì anh cũng rủ con đi cùng.

Thấy con dâu có vẻ thật thà, bà Khoa chỉ bảo thêm:

– Con nhớ phải để mắt đến chồng con đó. Nó đẹp trai lại có chức có quyền, thiếu gì phụ nữ muốn đeo theo nó đó.

Quế Lâm gật đầu cho mẹ chồng an tâm:

– Dạ, con biết rồi mẹ ạ.

Rồi Quế Lâm chuyển sang đề tài khác, cô không muốn mình phải nói dối bà thêm nữa. Cô hỏi:

– Máy hôm nay mẹ có khỏe không ạ?

Bà Khoa cười, ánh mắt ngời vẻ hạnh phúc:

– Nhờ đi bộ vào mỗi sáng sớm mà mẹ ăn cảm thấy ngon miệng lắm, ngủ cũng được nữa.

Quế Lâm càng quan tâm hơn:

– Mẹ thức dậy lúc mấy giờ?

– Bốn giờ là mẹ đã dậy rồi. Bốn giờ rưỡi mẹ bắt đầu ra khỏi nhà đi bộ đến khoảng gần sáu giờ thì về nhà - Và bà nói thêm với vẻ tin tưởng - Bác sĩ dặn mẹ là nếu mỗi ngày mẹ đi bộ được khoảng bốn năm cây số thì không cần thuốc thang gì cả. Vì vậy, mẹ mới cố gắng đấy. Nhưng kết quả đúng là khả quan lắm con ạ.

Bà Khoa vừa nói xong câu thì Hoài Bảo từ ngoài vào đến. Anh ngồi cạnh bên bà Khoa, nói giọng vui vẻ:

– Mẹ và vợ con nói chuyện gì mà vui quá vậy? Cho con tham gia với được không?

Bà Khoa vừa cười vừa ghẹo con:

– Mẹ hỏi Quế Lâm coi bao giờ thì nó cho mẹ đưa cháu để mẹ ẵm bồng đây. Nghe bà Khoa nói như vậy, Quế Lâm ửng hồng đôi má. Cô không dám nhìn Hoài Bảo vì cô biết rằng anh đang đăm đăm nhìn cô.

Đỡ lời cho Quế Lâm, Hoài Bảo nói với mẹ:

– Việc đó để từ từ đi mẹ! Quế Lâm còn phải đi học nữa mà. Tụi con chưa tính đến đâu.

Bà Khoa nhìn con trai, dịu dàng nói:

– Mẹ biết chứ! Mẹ chỉ ghẹo con thôi, chứ Quế Lâm còn trẻ thế này và đang đi học nữa thì vội vã gì - Rồi bà nhìn sang Quế Lâm, hỏi cô - Bao giờ thì con tốt nghiệp hả Quế Lâm?

Quế Lâm nhẹ nhàng đáp:

– Dạ, còn gần một năm nữa mẹ ạ.

Nghe qua, bà Khoa dặn dò thêm:

– Đến khi ra trường thì con hãy vào công ty phụ giúp cho Hoài Bảo luôn. "Đồng vợ đồng chồng, tát biển Đông cũng cạn" mà, con thấy đúng không?

Quế Lâm khẽ đáp:

– Dạ.

Chợt nhớ đến buổi cơm chiều, bà Khoa gọi chị giúp việc:

– Tư à! Tư!

Chị Tư là một phụ nữ tuổi chừng ba mươi mấy, trông rất gọn gàng từ nhà bếp chạy lên khi nghe bà chủ gọi:

– Dạ, bà gọi con?

Thấy chị Tư lên tới, bà Khoa liền hỏi:

– Cơm nước xong cả chưa Tư?

Chị Tư gật đầu:

– Dạ, xong cả rồi bà chủ.

– Vậy thì dọn ra luôn đi nhé.

Chị Tư vừa lui ra vừa đáp:

– Dạ.

Thấy chị Tư vào nhà bếp rồi, Quế Lâm xin phép bà Khoa:

– Mẹ cho con ra sau phụ chị Tư với nhé mẹ.

Bà Khoa không đồng ý:

– Chỉ có mỗi chuyện dọn cơm ra thôi chứ có gì nhiều nhận đâu mà cần con vào phụ. Hãy ở đây! Nhân có hai đứa ở đây, để mẹ tính xem hôm nào ra Vũng Tàu coi những nhà nghỉ của mình ngoài đó xây dựng đã xong chưa. Nghe bà Khoa gợi ý như thế, Quế Lâm liền kiếm cớ từ chối ngay. Cô sợ nếu đi chung với bà mà ngủ lại qua đêm thì chẳng lẽ cô và Hoài Bảo lại ngủ riêng phòng. Còn nếu ngủ chung phòng với anh thì cô biết tính sao đây. Từ những lo âu đó, cô vội nói:

– Lúc này con bận thi lắm. Hay là mẹ và anh Bảo đi trước, bao giờ có dịp nghỉ hè hay lễ gì đó thì con sẽ đi cùng.

Bà Khoa lý lẽ:

– Đâu có được! Đi đâu cũng phải có vợ có chồng chứ. Một đứa đi còn một đứa ở nhà thì coi sao được - Rồi nhìn sang con trai, bà Khoa hỏi - Mẹ nói như vậy có đúng không Bảo?

Hoài Bảo không biết phải trả lời mẹ như thế nào cho vẹn cả đôi bên nên anh đành theo ý mẹ:

– Dạ, con nghĩ mẹ nói cũng đúng. Để con chọn thứ bảy, chủ nhật nào đó thuận tiện rồi vợ chồng con đi luôn.

Như muốn kết thúc câu chuyện, bà nói luôn:

– Quyết định vậy nhé Quế Lâm!

Thấy bà Khoa đã quyết như vậy, Quế Lâm nhìn Hoài Bảo có ý không bằng lòng với câu trả lời khi nãy của anh.

Còn bà Khoa thì nghĩ vậy là mọi chuyện đã bàn xong nên đứng lên:

– Đi vào ăn cơm thôi, các con!

Để cho bà Khoa đi trước, còn lại Hoài Bảo, Quế Lâm chất vấn:

– Tại sao anh lại nói với mẹ như thế? Sao anh không viện lý do để em ở nhà.

Em đi theo rồi... phải làm sao đây?

Nghe Quế Lâm nói như vậy, Hoài Bảo thắc mắc:

– Em giải thích rõ anh nghe xem. Em nói chung chung như vậy anh không hiểu.

Quế Lâm cố nói ra những trở ngại của hai người:

– Thì đi chung đó! Ngủ chung đó! Làm sao như vậy được chứ?

Giờ đây Hoài Bảo mới chợt nhớ ra. Anh thù người lắm nhảm:

– Anh quên mất chuyện đó! Có mẹ đi theo dứt khoát mình phải ngủ chung một phòng rồi. Còn nếu ngủ riêng thì nhất định là mẹ sẽ để ý - Nhưng rồi anh động viên Quế Lâm - Chuyện cũng đã lỡ rồi, không thể nói đi nói lại được. Mà em cứ an tâm đi, nếu có ngủ chung phòng thì anh sẽ hy sinh nằm dưới gạch cho, vậy được chưa?

Hoài Bảo nói đến đây thì chị Tư bước vào:

– Bà gọi cậu với cô qua dùng cơm.

Hoài Bảo lịch sự đáp lại:

– Cảm ơn chị. Tôi và vợ tôi sẽ sang ngay.

Rồi anh nhìn sang Quế Lâm bằng ánh mắt âu yếm và nói một cách ngọt ngào:

– Mình đi thôi em!

Quế Lâm mở to mắt nhìn anh. Tuy biết hai người đang diễn vai nhưng cô vẫn bối ngỡ trước những lời âu yếm ngọt ngào của anh. Rồi cô cho rằng, chỉ có những lúc như thế này anh mới cư xử với cô như thế thôi.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 7

Lúc Quế Lâm và Hoài Bảo về đến nhà thì đã hơn mười giờ. Hai người vừa vào nhà thì chuông điện thoại chọt reo lên inh ỏi. Hoài Bảo dựng xe xong, anh đến cầm ống nghe lên nghe. Quế Lâm đứng khóa cửa nhưng vô tình cô nghe được câu nói ngọt ngào của anh:

– Anh mới về tới đây.

Rồi anh lại nói tiếp:

– Ngày mai là chủ nhật rồi. Anh sẽ ở bên em suốt ngày. Như vậy, em vừa lòng chưa.

Nghe những câu nói đó, Quế Lâm đã biết là Hoài Bảo đang nói chuyện với ai rồi. Chỉ có với Bách Diệp anh mới có lời nói ngọt ngào như thế mà thôi. Hoài Bảo không để ý gì đến cô, anh cứ tự nhiên nói:

– Được rồi, ngày mai anh sẽ đền cho. Vậy thôi, anh cúp máy nhé!

Khi Hoài Bảo gác máy thì Quế Lâm đã đi vào phòng mình. Cô không ghen nhưng cảm thấy xót xa cho bản thân quá. Vở kịch này không biết cô phải đóng đến bao giờ mới được hạ màn đây.

Ngày mai chủ nhật, Hoài Bảo đã có tiết mục đi chơi rồi. Còn cô sẽ đi đâu đây? Chẳng lẽ cô cứ mãi thu mình vào vỏ ốc một mình sao? Chắc cô cũng phải tìm một nơi nào đó đi chơi cho khuây khỏa.

Còn Hoài Bảo, khi trở vào phòng mình, anh nhớ lại những lời trách móc,

giận hờn của Bách Diệp mà thấy khó chịu. Anh có cảm giác như Bách Diệp đang muốn quản lý hết cả mọi cuộc sống riêng tư của anh vậy.

Tự dưng Hoài Bảo nhớ đến Quế Lâm, không biết giờ này cô đã ngủ chưa.

Nằm đây mà anh nhớ đến mùi thơm thoang thoảng từ tóc cô, nét mặt trẻ trung nhưng pha chút chịu đựng trông rất đáng yêu của cô. Còn Bách Diệp, từ ngày tai nạn xảy ra với cô, dường như tính tình của Bách Diệp thay đổi hoàn toàn, đôi khi tỏ ra quá đáng khiến anh rất bức mình.

Tuy vậy, nhưng Hoài Bảo vẫn nhớ đến lời hứa của mình, và nhất là lúc này, anh không thể bỏ mặc cô được, khi mà vì anh, cô đã trở nên tội nghiệp thế này.

Nghĩ đến đây, cảm thấy mệt mỏi, Hoài Bảo cố dỗ giấc ngủ cho mình, một giấc ngủ đầy phiền muộn đan xen với những bức mình mà anh tự buộc vào mình dù rằng anh không muốn.

Hoài Bảo tỉnh giấc khi nghe tiếng ồn ào nơi phòng khách rồi tiếp đến là giọng cười trong vắt của Quế Lâm. Anh nghe cô lí lắc hỏi:

– Sao thầy biết nhà Lâm mà ghé qua?

Rồi giọng một người thanh niên:

– Thầy chỉ đi ngang qua đây thôi. Tình cờ nhìn thấy Quế Lâm đứng tưới kiếng nên mới ghé vào đó chứ.

Rồi tiếp đó là giọng Quế Lâm:

– Thầy đi đâu mà sớm vậy thầy?

Giọng một người thanh niên rất ấm trả lời cô:

– Thầy đi mua đồ ăn sáng cho mẹ thôi.

Quế Lâm hỏi tiếp:

– Sao thầy không chở cô đi cùng?

Giọng người thanh niên đáp gọn:

– Có cô đâu mà chở chứ! Thầy còn đang định nhờ Quế Lâm tìm giúp một cô

đây.

Quế Lâm vẫn hồn nhiên:

– Thầy chỉ nói vậy cho vui thôi, phải không thầy?

Rồi giọng người đàn ông đáp ngọt lịm:

– Đâu có, thầy nói thật đấy chứ!

Nghe đến đây, Hoài Bảo chợt cảm thấy khó chịu, khác hẳn với cảm giác sảng khoái vừa nãy lúc thức giấc. Anh ngồi dậy, đi vào toilet làm vệ sinh cá nhân. Khi trở ra, anh lại nghe:

– Quế Lâm sống ở đây với ai?

Giọng Quế Lâm thản nhiên:

– Em sống ở đây với người anh họ.

Giọng người thanh niên có vẻ quan tâm:

– Vậy ba má của Quế Lâm đâu mà em phải sống với anh họ?

– Dạ, ba má em mất cả rồi.

Giọng người thanh niên như đồng cảm:

– Anh họ của Quế Lâm làm gì?

– Dạ, anh làm cho một công ty du lịch.

Nghe đến đây, Hoài Bảo chợt cảm thấy cơn giận bùng lên trước hai từ "anh họ" mà Quế Lâm gán cho anh.

Anh mặc vội bộ đồ vào, chải sơ mái tóc rồi đi ngang qua phòng khách.

Chẳng để Quế Lâm kịp nói năng gì, anh lên tiếng với giọng trịch thượng:

– Ở nhà coi nhà, tôi đi công chuyện đó. Chiều tối tôi mới về.

Nói xong, anh đi luôn ra cửa, chẳng thèm gật đầu chào Chí Văn, người khách của Quế Lâm dù anh đã lịch sự đứng lên chào anh.

Thấy thái độ khác thường của Hoài Bảo, Quế Lâm không khỏi ngạc nhiên.

Cô không hiểu sao hôm nay anh lại có thái độ kỳ lạ như vậy. Sợ Chí Văn đánh giá Hoài Bảo, Quế Lâm tươi cười, cố giải thích:

– Thầy biết không, ông anh họ em là như vậy đó. Nói chuyện rất trực tính, nhưng ảnh rất tốt bụng. Mong thầy đừng để bụng thái độ của ảnh.

Chí Văn cũng cười độ lượng:

– Chắc là có chuyện gì đó làm ảnh không vui. Thầy nghĩ đó là chuyện nhỏ thôi. Thầy không để ý đâu.

Chí Văn lại hỏi tiếp:

– Anh ấy đã lập gia đình chưa?

Quế Lâm đành phải lắc đầu, nói cho qua chuyện:

– Anh Bảo vẫn chưa có vợ. Nhưng hình như ảnh đã có người yêu.

Chí Văn nhìn Quế Lâm một cách trêu mến, hỏi tiếp:

– Còn Quế Lâm thì sao, đã có người yêu chưa?

Quế Lâm chỉ mỉm cười không trả lời câu hỏi của Chí Văn. Cô cố tình né tránh, bởi nói thật thì cô chưa thể nói được. Còn nói dối anh thì cô lại không thích. Vì vậy cô đành phải lặng thinh. Với nét mặt đượm buồn, cô chuyển sang chuyện khác:

– Nhà thầy có gần đây không hở thầy?

Vừa suy nghĩ, Chí Văn vừa nói:

– Cách đây khoảng ba cây số. Thế cũng không xa lắm, phải không Quế Lâm?

Nghe câu hỏi có nhiều ẩn ý của Chí Văn, Quế Lâm không biết phải trả lời thế nào, cô tư lự:

– Em chưa biết nhà thầy nên xa hay gần em đâu có xác định được.

Được dịp, Chí Văn nói luôn:

– Hôm nào có dịp, mời em đến nhà thầy chơi.

Quế Lâm lấp lửng:

– Dạ, chuyện đó để lúc nào rảnh hẵng tính.

Chí Văn thật lòng:

– Thầy mời em thật lòng mà.

Quế Lâm đành miễn cưỡng gật đầu:

– Vậy hôm nào em sẽ đến.

Biết Quế Lâm chưa ăn sáng, Chí Văn cũng nghe bụng đói, cộng thêm ý muốn mua bún bò Huế về cho mẹ nên Chí Văn mời:

– Quế Lâm chắc chưa ăn điểm tâm đâu nhỉ?

Quế Lâm thật tình trả lời:

– Dạ.

– Vậy thầy mời em đi ăn bún bò Huế với thầy được không? Thầy biết chỗ này nấu rất ngon. Đi với thầy nhé Quế Lâm.

Quế Lâm vội từ chối:

– Dạ, em cảm ơn thầy. Nhưng em đã có mấy cái hột gà để dành sẵn trong tủ lạnh rồi.

Thật là không thể lay chuyển được Quế Lâm. Đúng như lời đồn trong lớp: "Quế Lâm là một cô gái đẹp nhưng rất lạnh lùng, hình như cô chỉ có toàn là bạn gái". Chí Văn biết là thế nhưng anh không hiểu tại sao Quế Lâm lại như thế. Nên hôm nay, khi thấy Quế Lâm, anh không ngại ngần gì khi ghé nhà mời cô ăn sáng. Dù bị từ chối nhưng anh nhủ thầm sẽ ghé lại thường xuyên hơn với nhiều lý do mà chỉ một mình anh biết.

Thời gian không còn sớm, để dịp khác vậy. Nghĩ thế nên Chí Văn đứng lên:

– Thôi, thầy mời mãi mà Quế Lâm không chịu đi cùng, đành phải đi một mình vậy. Buồn thật!

Quế Lâm cũng đứng lên tiễn Chí Văn ra cổng. Khi trở vào, lòng cô ngổn ngang bao nhiêu suy nghĩ. Những lời nói đầy ẩn ý của Chí Văn khiến cô hơi ngại. Nếu thầy ghé đây thường xuyên hơn thì cô không biết phải cư xử thế nào? Ai sẽ hiểu cho cô đây. Nhất là Hoài Bảo, anh sẽ nghĩ về cô thế nào?

Rồi Quế Lâm lại nhớ đến gương mặt khó khăn của Hoài Bảo sáng nay,

cô nhủ thầm: "Không lẽ anh lại nhỏ mọn đến thế sao. Anh có quá nhiều tự do. Còn cô thì sao..."

Nghe tiếng chân Hoài Bảo đi vào, Bách Diệp vẫn nằm dài trên giường với nét mặt ủ dột.

Hoài Bảo đẩy nhẹ cửa đi vào. Anh ngồi xuống kế bên cô, hỏi giọng ân cần:

– Em ăn sáng chưa?

Với vẻ giận hờn, Bách Diệp quay mặt vào trong:

– Có ai mua cho đâu mà ăn.

Nghe Bách Diệp than thở như vậy, Hoài Bảo nhìn quanh quất. Không thấy Hồng Loan đâu, anh hỏi:

– Chứ Hồng Loan đâu mà em không nhờ cô ấy mua giùm?

Vẫn quay mặt vào tường, Bách Diệp nói trống:

– Hồng Loan đã về nhà nó hồi chiều hôm qua rồi, vì ba cô ấy bị bệnh.

Hoài Bảo buông tiếng thở ra với nét mặt hơi bất mãn.

Nghe tiếng thở dài của anh, Bách Diệp cảm thấy khó chịu. Cô nhìn anh, nặng nề:

– Tôi đâu có buộc anh phải đến đây với tôi đâu mà anh ngồi thở dài thở ngắn. Tôi đâu có cần anh lo cho tôi. Anh cứ bỏ mặc tôi đi. Ai bảo anh thương hại tôi chứ?

Nói xong, Bách Diệp cố tình để cho hai dòng nước mắt tuôn rơi, có như thế cô mới mong điều khiển được anh theo ý muốn của mình.

Thấy những giọt nước mắt của Bách Diệp, giọng Hoài Bảo dịu lại:

– Anh đâu có biết là Hồng Loan bỏ em lại một mình như thế này. Giờ em muốn ăn gì, để anh đi mua.

Bách Diệp vẫn lặng thinh với những giọt nước mắt ngắn dài. Hoài Bảo nắm nhẹ tay cô:

– Thôi, nín đi! Hôm nay anh sẽ ở đây với em cả ngày, được không? Anh sẽ

nấu cơm cho em ăn nhé. Nào, cười đi nào!

Bách Diệp nhăn nhó:

– Buồn muốn chết mà anh bảo người ta cười, ai mà cười cho được.

Thấy Bách Diệp đã chịu nói chuyện, Hoài Bảo tỉ tê:

– Anh đi mua phở, hai chúng ta cùng ăn nhé.

Bách Diệp nói với vẻ ước ao:

– Em chỉ thích anh chở em đi ăn thôi, mà làm sao được chứ. Mua về đây thì lại không được ngon mấy.

Hoài Bảo cảm thông với cô, anh phân bày:

– Tại em không chịu chữa trị để đi tới đi lui cho thuận tiện, chứ anh đâu có muốn em suốt ngày ngồi trên xe lăn thế này đâu.

Bách Diệp đổ lỗi:

– Tại anh chứ đâu phải tại em! Tại anh không chịu dứt khoát sớm với Quế Lâm. Anh muốn thấy em đau khổ thế này mãi, đúng không?

Hoài Bảo tỏ vẻ đau khổ:

– Em cũng phải hiểu mà thông cảm cho anh chứ. Đám cưới chưa được một tháng mà em bảo anh phải dứt khoát thì dứt khoát thế nào đây. Em phải cho anh chút thời gian mới được chứ!

Bách Diệp tỏ vẻ khó chịu:

– Em bị tàn phế thế này cũng chỉ là vì anh thôi. Nếu anh có yêu em thật lòng thì anh hãy chứng minh cho em thấy đi.

Hoài Bảo gật đầu:

– Được! Chờ một thời gian nữa, rồi anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh sẽ mang đến hạnh phúc cho em. Hãy ráng đợi anh nhé, Bách Diệp!

Bách Diệp với nét mặt đầy vẻ quan tâm, cô hỏi anh:

– Anh bảo em chờ anh một thời gian, mà là bao lâu chứ? Một năm, hai năm hay em phải chờ suốt cả cuộc đời em.

Hoài Bảo hứa hẹn với Bách Diệp:

– Em hãy chờ anh, nhiều nhất là hai năm nữa thôi. Giờ em ở nhà, anh đi mua phở nhen!

Bách Diệp tỏ vẻ chán đời:

– Em không muốn ăn nữa.

Hoài Bảo nói với nỗi xót xa:

– Coi em kìa! Đã xanh xao thế kia mà lại không chịu ăn thì làm sao có sức khỏe mà chờ đợi anh chứ. Nếu em yêu anh thì em phải cố gắng ăn uống thật nhiều vào, cho đẹp ra mà xứng với anh chứ.

Bách Diệp lo sợ hỏi:

– Chẳng lẽ bây giờ em xấu xí lắm hay sao?

Hoài Bảo dọa cô:

– Bây giờ thì chưa đâu! Nhưng nếu em cứ nhịn ăn mãi thì có ngày trở nên xấu xí cho coi.

Bách Diệp tỏ ra ngây thơ:

– Vậy thì anh đi mua ngay đi. Em sẽ nghe lời anh.

Hoài Bảo cảm thấy rất vui khi Bách Diệp nghe lời anh, nhưng trong niềm vui đó là một điều gì đấy bất an. Như không muốn suy nghĩ thêm, anh nói:

– Em nằm nghỉ đi! Anh đi mua rồi sẽ về ngay thôi.

Hoài Bảo đi rồi, Bách Diệp nhảy vội xuống giường đến ngắm mình trong gương, ngắm thật kỹ rồi cô nói một mình:

– Mình thấy mình có vẻ mập ra thêm nữa là khác. Sao anh lại bảo là mình ốm đi. Chắc là anh chỉ lo cho mình vậy thôi.

Nói xong, cô tự cười với vẻ thích thú.

Bách Diệp vờn vai cho thư thả rồi cô thay vội bộ đồ bằng phi bóng thơm tho, chải lại mái tóc cho suôn rồi bước lên xe lăn ngồi chờ Hoài Bảo.

Khi Hoài Bảo về, anh ngạc nhiên nhìn cô hỏi:

– Bộ Hồng Loan vừa đến hả em?

Bách Diệp ngo ngác:

– Hồng Loan đâu có đến. Mà sao anh lại hỏi em như vậy?

Hoài Bảo mỉm cười giải thích:

– Tại anh thấy em thơm tất quá, như có ai đến chăm sóc cho em vậy.

Bách Diệp làm như vừa hiểu ra, cô vội trả lời:

– À! Anh hỏi vậy là vì thấy em thay đồ xong và ngồi trên xe lăn phải không?

Hoài Bảo gật đầu. Anh bày hai tô phở ra mâm rất gọn gàng và ngon mắt.

Bách Diệp giải thích:

– Bộ đồ này là do Hồng Loan sợ hôm nay anh không đến nên đã chuẩn bị sẵn cho em.

Bách Diệp nói xong, Hoài Bảo chợt nhớ ra lúc nãy ngồi trên giường, anh nào có thấy bộ đồ nào đâu. Sợ là mình nhớ không chính xác, anh cố lục lại trí nhớ một lần nữa. Rõ ràng lúc đó trên giường nào có bộ quần áo nào đâu, chỉ có một cái chăn đắp ngang trên bụng Bách Diệp mà thôi. Vậy là bộ đồ cô đang mặc ở đâu mà có? Nếu ở trong tủ quần áo thì làm sao cô có thể tự mình lấy thay được chứ. Chẳng lẽ Bách Diệp đang có điều gì giấu giếm anh?

Một dấu hỏi đặt ra trong đầu nhưng Hoài Bảo vẫn tỏ vẻ thản nhiên, anh hỏi tiếp:

– Sao em có thể tự qua xe lăn ngồi được vậy?

Bách Diệp trả lời có vẻ khó chịu:

– Lúc nãy xe lăn để dưới chân giường, em kéo nó lại sát bên rồi em cố gắng leo qua thôi.

Câu trả lời này cũng có lý, Hoài Bảo dẹp nỗi nghi ngờ khi nãy lại. Anh thân mật đẩy cô lại bàn cùng ăn phở với mình.

Bách Diệp dường như cũng nhận ra sự nghi ngờ của Hoài Bảo về chuyện bộ quần áo lúc nãy nên cô cười nói:

– Lúc này anh không biết đâu, em thay đồ khó khăn lắm, nhứt buốt cả đôi chân ấy chứ.

Hoài Bảo tuy không tin lắm nhưng anh nói cho qua chuyện:

– Sao không đợi anh về phụ cho?

Bách Diệp nguýt anh:

– Ai mà dám chớ! Anh cứ đùa mãi - Rồi như chợt nhớ ra, cô hỏi - Anh à! Nếu lỡ như Quế Lâm có con với anh thì làm sao anh có thể ly dị với cô ấy được.

Hoài Bảo cố tình thử lòng Bách Diệp, anh hỏi:

– Nếu lỡ như vậy thì em nghĩ mình tính sao đây?

Bách Diệp chua ngoa:

– Anh không được để chuyện đó xảy ra đâu. Nếu lỡ xảy ra như vậy rồi thì anh phải bảo cô ấy phá bỏ ngay.

Hoài Bảo hỏi tiếp:

– Nếu Quế Lâm không đồng ý bỏ đứa con thì sao?

Bách Diệp xẵng giọng:

– Thì anh phải tìm mọi cách để cô ấy nghe lời anh chứ.

Nghe qua những lời này của Bách Diệp, Hoài Bảo nghe lòng bất mãn vô cùng. Một người phụ nữ mà không có tình thiêng liêng mẫu tử, chỉ vì quyền lợi của riêng mình như thế thật là đáng sợ. Dù vậy anh vẫn giữ kín nỗi bất mãn vào lòng, chỉ lặng thinh không nói gì.

Bách Diệp lại nhìn anh ngọt ngào:

– Anh Bảo à! Em muốn có con với anh lắm.

Đã nghe nhưng Hoài Bảo hơi thắc mắc. Tại sao Bách Diệp không đi lại được lúc này mà lại muốn có con với anh. Nghĩ thế, anh hỏi ngay:

– Chân em bị thế này, em không điều trị thì khi có con, em làm sao chăm sóc con cho tốt được.

Bách Diệp tỏ vẻ suy nghĩ rồi cô nói:

– Nếu em chịu điều trị cho khỏi hẳn đôi chân thì anh có bằng lòng có con với em không?

Hoài Bảo nói một cách thẳng thắn:

– Giờ đây, điều trước tiên là anh muốn cho em đi trị lành đôi chân như ngày xưa. Còn về chuyện có con hay không, anh thật sự không muốn làm cho em khổ thêm nữa. Anh chỉ muốn bao giờ chúng ta chính thức là vợ chồng, thì hãy tính đến chuyện đó.

Nghe qua, Bách Diệp cười nhạt:

– Em biết là anh sẽ từ chối em mà. Em chỉ hỏi thử lòng anh vậy thôi. Em biết anh là người sống rất có nguyên tắc mà. Anh đâu có thích những mối quan hệ lằng nhằng như vậy.

Nói xong, Bách Diệp buông đũa khi tô phở vẫn còn hơn một nửa, rồi cô tự đẩy xe ra phòng khách.

Hoài Bảo lặng thinh nhìn theo những cử chỉ của cô. Anh không thể chiều cô mãi được nữa, dù biết rằng do lỗi của anh mà cô bị tổn thương như vậy.

Nhưng tại sao cô lại không chịu đi điều trị cho lòng anh được nhẹ nhõm hơn chứ? Cô lúc nào cũng đòi anh phải ly dị với Quế Lâm, chuyện này làm cho anh bất mãn vô cùng. Nhưng anh cũng không biết nên cư xử như thế nào khi mọi chuyện đã đến nước này rồi.

Không quan tâm đến Bách Diệp nữa, Hoài Bảo ngồi ăn tô phở của mình một cách ngon lành, mặc cho cô muốn làm gì thì làm. Ăn xong, anh bước ra phòng khách, ngồi đốt cho mình một điếu thuốc.

Bách Diệp bỏ ra ngoài là muốn anh phải đến năn nỉ cô, nhưng vì Hoài Bảo cảm thấy đó không phải là lỗi của mình nên anh vẫn ngồi yên với điếu thuốc trên môi. Gương mặt lộ vẻ quyết tâm, anh đề nghị:

– Bách Diệp! Nếu em ngại không muốn đến bệnh viện chữa bệnh thì anh sẽ

mời bác sĩ đến đây để khám và điều trị đôi chân cho em, em thấy thế nào?

Bách Diệp gất gỏng:

– Tôi đã nói với anh nhiều lần rồi, anh còn hỏi gì nữa!

Không còn kiên nhẫn nữa, Hoài Bảo cao giọng:

– Tại sao em cứ muốn làm khó cho anh vậy chứ? Em cứ đòi hỏi mọi thứ nơi anh, mà lại không muốn làm theo ý anh dù là một chuyện nhỏ.

Bách Diệp lại cười gằn:

– Vậy thì anh cứ bỏ mặc tôi đi, tôi không nghe lời anh đó. Ai bảo lương tâm anh cắn rứt làm gì, tôi đâu có cần sự thương hại của anh. Tôi chỉ cần tình yêu thật sự của anh mà thôi. Anh hiểu chứ?

Khi nói câu này, Bách Diệp đã đặt cược một ván cuối cùng. Hoặc là anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô, còn nếu không thì anh sẽ bỏ rơi cô. Nhưng như thế cũng không sao, cô cũng không mất mát gì, không cần phải đóng kịch thêm cho khổ thân.

Lời của Bách Diệp nói ra đánh đúng điểm yếu của Hoài Bảo là tính trách nhiệm nơi anh. Vì vậy, dù giận nhưng anh cũng không thể bỏ mặc cô được.

Anh dịu giọng:

– Em có nghe lời anh thì mới tốt cho em. Em phải hiểu cho anh chứ. Nhưng nếu em không muốn thì anh cũng không ép em nữa. Em cứ làm theo ý muốn của mình - Rồi nhỏ giọng hơn, anh trầm ngâm - Nhưng anh chỉ sợ mai một nếu anh phải đi công tác xa một hai ngày hoặc cả tuần thì ai sẽ chăm sóc cho em đây khi Hồng Loan bận việc.

Biết chắc Hoài Bảo không thể bỏ mặc mình, Bách Diệp trở lại vẻ ngọt ngào:

– Bao giờ anh có đi công tác thì anh phải nói cho em biết trước để em dặn Hồng Loan chứ.

Nhớ đến lời của mẹ hôm qua, Hoài Bảo nói luôn:

– Tuần sau gia đình anh sẽ đi Vũng Tàu, chắc là ba bốn ngày mới về.

Với ánh mắt giận dữ, Bách Diệp hỏi ngay:

– Luôn cả Quế Lâm à?

Hoài Bảo gật đầu:

– Ừ, mẹ anh muốn như thế mà.

Bách Diệp mĩa mai:

– Chứ không phải bản thân anh cũng muốn như thế sao? Anh quả thật là một người con hiếu thảo.

Hoài Bảo không kèm được cơn bực bội, anh hỏi:

– Em nói như vậy mà nghe được hay sao chứ?

Bách Diệp cao giọng:

– Đúng, em ghen đó, anh làm gì em nào? Lúc nào anh cũng có con nhỏ đó ở cạnh bên, làm sao anh ly dị nó cho được chứ. Anh chỉ muốn lừa gạt tình cảm của em thôi.

Hoài Bảo cũng lớn tiếng:

– Những suy nghĩ của em thật là nông cạn. Em nghĩ lại đi, Quế Lâm có tội tình gì đâu, mọi chuyện cũng chỉ là do mẹ anh quyết định mà thôi. Cô ấy hoàn toàn vô tội mà.

Bách Diệp cao giọng:

– Anh lại còn dám bênh vực nó ư? Vậy là anh đã yêu nó rồi. Anh đừng gạt tôi nữa!

Lời của Bách Diệp nói, Hoài Bảo cũng không thêm đính chính làm gì. Anh cố kiềm chế cơn giận đang bùng nổ trong lòng. Hoài Bảo nghĩ Bách Diệp thay đổi như thế này có thể là do tổn thương nên anh không nói gì thêm, chỉ cố dẫn cơn giận xuống mà thôi.

Thấy Hoài Bảo im lặng, Bách Diệp lại càng lấn lướt hơn:

– Anh đã chấp nhận là anh yêu nó rồi phải không? Vậy thì anh bỏ mặc tôi đi, anh đừng đến đây nữa làm gì.

Hoài Bảo nhìn Bách Diệp bằng ánh mắt lạnh lùng:

– Em thật là quá đáng lắm, anh cố nhin em bởi vì anh nghĩ em đang bị thương, có thể có sự ức chế nào đó. Nhưng em không chịu hiểu điều đó. Em càng lúc càng làm anh thấy bất mãn.

Bách Diệp không thèm nghe anh nói, cô át giọng anh:

– Nếu anh đã cảm thấy bất mãn với em thôi thì anh cứ đi đi, bỏ mặc tôi.

Hoài Bảo quơ vội chiếc áo khoác, anh đứng lên với nét mặt bùng giận:

– Đây không phải là lần đầu tiên em xua đuổi anh. Câu nói này em đã nói nhiều lần lắm rồi nhưng anh cố nhin. Bây giờ anh không muốn nghe thêm một lần nào nữa cả. Anh về đây! Nếu khi nào em thấy mình đã sai thì em gọi điện thoại cho anh.

Hoài Bảo đã đi lâu rồi mà Bách Diệp vẫn còn ngồi chết trân trên xe, ánh mắt nhìn vô định, miệng thì lẩm bẩm:

– Quế Lâm! Tất cả là lỗi của cô. Rồi đây cô sẽ phải trả giá, cái giá từ những đau khổ do bị bỏ rơi mà cô đã mang đến cho tôi.

Đôi mắt Bách Diệp chợt sáng lên khi cô nhớ ra là Hồng Loan và Quế Lâm cùng học chung một trường. Chắc hẳn nhờ vào điều này mà cô cùng Hồng Loan có thể nghĩ ra những kế hoạch khác có lợi cho cô hơn. Chắc chắn thế! Chợt nhớ ra, Bách Diệp tự cười một mình, lẩm bẩm:

– Hẳn đã đi rồi, sao mình còn ngồi đây tự dằn vặt bản thân mà không xuống bay nhảy thỏa thích.

Nghĩ thế, miệng huýt sáo một bản nhạc vui nhộn, yêu đời, Bách Diệp đến bên điện thoại bấm số máy của Hồng Loan. Một ý nghĩ đã hình thành trong đầu cô.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 8

Đang nằm xem chương trình ca nhạc trên ti vi ở phòng khách, Quế Lâm giật mình khi nghe tiếng còi xe inh ỏi ngoài cổng. Cô giật mình, thầm nghĩ bây giờ đã hơn mười giờ đêm rồi, không biết là ai mà lại gọi cửa muộn như thế này. Chắc chắn không phải là Hoài Bảo rồi, cô nghĩ chắc đêm nay anh ở trong bệnh viện với Bách Diệp luôn vì chân chị ấy vẫn chưa bình phục hẳn. Ngồi dậy cầm chiếc chìa khóa trên tay đi ra cổng, Quế Lâm thấy Hoài Bảo đang đứng đó thì ngạc nhiên hỏi:

– Em cứ nghĩ là anh sẽ ở lại bệnh viện với chị Bách Diệp đêm nay chứ.

Hoài Bảo vừa đẩy xe vào, vừa nói giọng lè nhè:

– Ở trong đó làm cái gì?

Rồi anh quắc mắt:

– Hay là em không muốn tôi về đây? Em muốn được tự do để tiếp ông thầy giáo của em.

Biết Hoài Bảo đã say, Quế Lâm không trả lời. Cô chỉ lẳng lặng khóa cổng lại rồi đi vào nhà như chẳng hề nghe anh nói gì.

Hoài Bảo đã ngồi vào ghế salon, thấy Quế Lâm đi vào, anh đổi giọng ngọt ngào nhờ cô:

– Cho anh xin ly nước mát đi Quế Lâm!

Quế Lâm đến bên tủ lạnh, rót cho anh một ly nước đầy rồi nói bằng giọng

nhẹ nhàng:

– Anh uống đi!

Hoài Bảo nhìn Quế Lâm bằng ánh mắt có pha chút khác lạ rồi anh mỉm cười pha chút buồn phiền:

– Cảm ơn em.

Quế Lâm lại hỏi anh:

– Anh ăn cơm chưa?

Hoài Bảo nhìn cô bằng ánh mắt biết ơn:

– Anh no rồi, cảm ơn em đã quan tâm.

Như tỉnh lại đôi phần nhờ ly nước mát kia, hình ảnh ông thầy lúc sáng hiện về làm Hoài Bảo thắc mắc, anh hỏi:

– Hồi sáng người đó là thầy giáo của em đó à?

Quế Lâm gật đầu:

– Vâng.

Hoài Bảo suy nghĩ rồi nói:

– Sao trông có vẻ thân mật với em thế?

Quế Lâm không muốn có thêm chuyện, cô chỉ đáp:

– Em không để ý lắm.

Hoài Bảo động viên:

– Em cứ nói thật đi! Anh đâu có quyền gì la rầy hay cấm cản em, tại anh là người có lỗi trước mà.

Nhìn ánh mắt rất thật lòng của Hoài Bảo, Quế Lâm mạnh dạn hỏi anh:

– Sao cứ chỉ lúc sáng của anh lại kỳ lạ vậy? Em không thể hiểu được.

Nhớ lại cử chỉ của mình lúc sáng, quả thật là có phần mất lịch sự, Hoài Bảo đành đáp chống chế:

– Tại lúc sáng anh vừa ngủ thức dậy, cảm thấy khó chịu trong người nên không muốn nói chuyện với ai thôi mà.

Quế Lâm cười, cô tin ngay:

– Bởi vậy anh mới cau có phải không?

Hoài Bảo cũng cười. Anh lại hỏi thăm:

– Hôm nay em không có đi đâu chơi à?

Quế Lâm lắc đầu:

– Em ở nhà xem tivi và học bài thôi.

Hoài Bảo lại khen:

– Em ngoan quá Quế Lâm à - Rồi chép miệng vẻ như tiếc rẻ, anh nói tiếp - Mẹ chọn em cho anh quả thật là chẳng sai lầm tí nào. Nhưng anh có lỗi với em nhiều lắm. Nếu có chuyện gì không tốt của anh làm em buồn, anh chỉ mong em hiểu và tha lỗi cho anh.

Quế Lâm từ tốn:

– Được sống như vậy là em yên phận rồi. Bởi vì mẹ anh rất vui, còn em cũng có thể yên tâm học hành. Thật em không đòi hỏi gì hơn.

Hoài Bảo đặt câu hỏi:

– Chẳng lẽ em muốn chúng ta cứ mãi sống giả tạo như thế này sao?

Quế Lâm nói thật lòng:

– Em cũng không muốn nghĩ đến chuyện đó. Anh có muốn ly dị thì xin hãy đợi đến lúc em tốt nghiệp nhé, có được không anh Bảo?

Hoài Bảo hỏi, hơi có vẻ hờn trách:

– Tại sao em lại nghĩ là anh muốn ly dị với em chứ?

Quế Lâm thản nhiên:

– Em biết là anh vẫn còn yêu chị Bách Diệp, anh chỉ xem em như một người em gái mà thôi.

Lòng Hoài Bảo hơi dịu lại khi nghe lời phân trần của Quế Lâm. Nhưng anh nhủ thầm: "Em nghĩ sai rồi Quế Lâm ạ. Khi ở gần bên em, anh cảm thấy rất nhẹ nhàng và thoải mái. Em như một phép màu khiến anh thư giãn mỗi khi

mệt nhọc. Còn mỗi khi ở bên Bách Diệp, anh chỉ cảm thấy những nỗi phiền muộn, bức dọc vây quanh. Anh đang muốn trốn chạy khỏi sự kềm hãm của cô ấy đây. Nhưng chỉ vì anh mà cô ấy ra nông nỗi đó, nên bây giờ anh không thể không chịu một phần trách nhiệm được".

Với ánh mắt buồn buồn, Hoài Bảo hỏi:

– Nếu anh không muốn ly dị với em thì em nghĩ sao?

Quế Lâm vô tư:

– Thì mình cứ sống như thế này thêm một thời gian nữa chứ có sao đâu.

Ánh mắt Hoài Bảo hơi nghịch:

– Đến già luôn thì em có phiền không?

Quế Lâm thấy mình sa vào bẫy của anh nên đáp chống chế:

– Em nghĩ rằng anh sẽ không đành lòng để em sống như vậy đâu, anh vốn là người sống có tình có nghĩa mà.

Quế Lâm nói đúng. Cô ấy rất hiểu anh, anh cảm thấy rất dễ chịu khi nói chuyện với cô. Càng gần cô, cô càng làm cho anh thấy thích cô hơn. Dường như từ phía cô có một cái gì đó giống như nam châm thu hút lấy anh. Chẳng hạn như bây giờ đây, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, đặt lên đôi môi kia một nụ hôn ngọt ngào bởi vẻ thơ ngây của nó.

Thấy ánh mắt là lạ của Hoài Bảo đang nhìn mình, Quế Lâm cảm thấy ngọt ngào làm sao. Cô có cảm giác như anh đang cố kiềm chế một điều gì đó vậy.

Không dám ở lại lâu, Quế Lâm bối rối nói:

– Em đi ngủ trước đây! Chừng nào buồn ngủ thì anh Bảo nhớ tắt hết đèn nhé.

Hoài Bảo trấn tĩnh lại:

– Ừ, em đi ngủ trước đi.

Hoài Bảo vừa nói xong thì Quế Lâm đã đi nhanh vào phòng đóng kín cửa lại. Còn lại một mình, anh suy ngẫm về bản thân rồi tự cười một mình:

– Có vợ đẹp, ngoan hiền thế kia mà lại phải ngủ riêng, Bảo ơi, mày thật là một ông chồng khờ!

Rồi anh lại tự hỏi mình, rằng anh có thật lòng muốn ly dị với Quế Lâm hay không? Chắc chắn là không rồi, bởi cô ấy là một cô gái rất tốt, không có điểm nào đáng chê trách từ tính tình đến ngoại hình. Vậy còn Bách Diệp, mình phải tính sao đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Hoài Bảo quyết định là sẽ đưa cho Bách Diệp một số tiền khá lớn để cô ấy có thể chữa lành đôi chân và đủ sống trong khoảng thời gian chừng hai, ba năm, xem như là sự đền bù cho cô ấy vậy. Và từ bây giờ, anh phải nghĩ cách chiếm lại tình cảm của Quế Lâm thôi. Anh muốn giữa anh và cô là một tình yêu thật sự chứ không phải là tình anh em như từ trước đến giờ nữa.

Quyết định vậy rồi anh đứng lên, lòng tràn trề bao nhiêu hy vọng bước về phòng của riêng mình. Anh hy vọng tình trạng hiện giờ giữa anh và Quế Lâm sẽ chấm dứt vào một ngày không xa.

Với ánh trăng sáng lung linh rọi xuống từ bầu trời, mặt biển trông lấp lánh thật đẹp. Đứng bên cạnh Hoài Bảo trên ngọn tháp hải đăng, Quế Lâm quan sát chung quanh với vẻ mặt đầy thích thú. Hoài Bảo đưa tay chỉ thật xa, anh nói:

– Đó là toàn cảnh thành phố dầu khí Vũng Tàu.

Quế Lâm nhìn theo, hớn hờ nói:

– Đẹp quá! Nhưng nếu mình lên đây những đêm không trăng chắc là không đẹp bằng đâu, phải không anh Bảo?

Hoài Bảo gật đầu:

– Nếu lên tháp hải đăng này vào những đêm không trăng thì chỉ thấy toàn một màu đen thôi. Xa xa mới có những ngọn đèn leo lét của những người đi soi cá ban đêm. Ngoài ra thì chỉ có thể thưởng thức ngọn gió biển mát mẻ

mà thôi.

Quế Lâm ngạc nhiên trước sự nhạy bén trong kinh doanh của Hoài Bảo, cô hỏi:

– Sao anh Bảo biết nơi đây thu hút khách mà dám đầu tư xây dựng khu nhà nghỉ và nhà hàng ở đây vậy?

Hoài Bảo chậm rãi nói:

– Lúc đầu anh cũng lên đây với tư cách là một khách tham quan. Thấy du khách lên rồi về ngay trong ngày vừa mệt vừa không thú vị nên anh nghĩ ngay đến chuyện đầu tư vào đây.

Quế Lâm thắc mắc hỏi thêm:

– Em không hiểu khách đi du lịch Vũng Tàu rõ ràng là đi du lịch biển, mà sao lại thích lên núi chơi nhỉ.

Hoài Bảo giải thích:

– Có lẽ là do môi trường ô nhiễm, khách du lịch lại muốn tận hưởng không khí trong lành của biển, nên họ muốn lên núi. Cũng như ở trung tâm thành phố bây giờ, nhiều hàng quán cà phê cũng coi lên thành nhiều tầng, trang trí đặc sắc để thu hút khách hàng vậy. Khách đến Vũng Tàu bây giờ thường thích leo núi, vừa có thể ngắm toàn cảnh thành phố, vừa hít thở không khí trong lành.

Hoài Bảo nhìn Quế Lâm thân mật nói:

– Em mới lên đây lần đầu à?

Quế Lâm cười bẽn lẽn:

– Vâng. Đây là lần đầu tiên em đến nên thấy thích thú lắm.

Hoài Bảo vô tình nói:

– Vậy thì mỗi tháng anh sẽ đưa em ra đây, vừa có thể thư giãn, vừa có thể theo dõi tình hình kinh doanh của nhà hàng luôn.

Quế Lâm cũng vô tư như anh:

– Em chỉ sợ anh không rảnh thôi.

Hoài Bảo trầm ngâm:

– Một tháng dành cho em có hai ngày thì có nhiều nhận gì đâu hử Quế Lâm?

Quế Lâm hơi ngạc nhiên trước sự trầm tư của anh. Nhưng càng gần anh, cô càng thấy khâm phục trước sự giỏi giang và nhạy bén trong kinh doanh của anh. Về phương diện kinh doanh, anh đúng là một người có tài.

Bà Khoa từ trong nhà hàng đi ra, ngồi xuống bên cạnh Quế Lâm nơi ghế đá. Vì ghế hơi hẹp nên Quế Lâm đành phải ngồi sát vào Hoài Bảo để nhường chỗ cho bà. Vừa ngồi xuống bà đã phấn khởi nói:

– Thật là mát mẻ và dễ chịu làm sao ấy.

Hoài Bảo hỏi bà:

– Nãy giờ mẹ ở trong nhà hàng à?

Giọng bà phấn khởi:

– Từ chiều đến giờ mẹ quan sát tình hình bán buôn trong nhà hàng của mình ra sao. Thì ra cũng đắt khách lắm.

Rồi bà đề nghị thêm:

– Mẹ nghĩ chúng ta nên đầu tư xây thêm phòng ngủ để có chỗ cho du khách ở lại qua đêm, con thấy thế có được không?

Hoài Bảo gật đầu:

– Dạ, con cũng có ý định như vậy. Trong tuần tới, con sẽ xúc tiến việc ký hợp đồng xây dựng cho hết khu vực này đó mẹ.

Bà Khoa đồng ý ngay:

– Con cứ tiến hành mọi chuyện càng sớm càng tốt đi. Thời buổi cạnh tranh này, nói là phải làm liền thì mới mong thành công con ạ.

Hoài Bảo tỏ vẻ hiểu biết:

– Dạ, con hiểu rồi, mẹ cứ an tâm! Lần sau, mẹ ra đây đảm bảo mẹ sẽ vừa ý ngay.

Ngồi nói chuyện với con một chút rồi vì muốn đi nghỉ sớm nên bà nói:

– Mẹ vào nghỉ trước! Hai đứa ở lại rồi vào ngủ sau nhé.

Quế Lâm lễ phép đáp lời:

– Vâng.

Bà Khoa đi rồi, Hoài Bảo nhẹ nhàng nắm tay Quế Lâm, anh ân cần hỏi:

– Em có lạnh lắm không?

Quế Lâm lắc đầu, tay cô vẫn để hờ trong tay anh:

– Không! Em rất thích những cơn gió trong lành ở đây, dễ chịu lắm anh ạ.

Hai người ngồi cạnh nhau thật lâu. Cho đến lúc những người khách ngồi gần đã ra về gần hết, Hoài Bảo nhìn Quế Lâm với ánh mắt khác lạ. Anh hỏi nhỏ:

– Mình vào nghỉ chứ em?

Quế Lâm nhẹ nhàng:

– Em muốn ngồi đây thêm một chút nữa.

Chợt có tiếng chân người đi đến, Hoài Bảo nhìn lên thì nghe giọng nói của một nhân viên phục vụ:

– Thưa, ông bà chủ có cần uống chút rượu không ạ.

Hoài Bảo gật đầu ngay:

– Cho tôi một chai Sâm-banh.

Anh nhân viên gật đầu quay vào rồi quay ra với chiếc khay có để chai rượu và hai cái cốc rồi anh lễ phép nói:

– Mời ông chủ!

Hoài Bảo đón lấy chiếc khay. Khi anh nhân viên đã đi vào, anh quay sang Quế Lâm với ly rượu trên tay:

– Mời em!

Quế Lâm lắc đầu:

– Em không biết uống.

Hoài Bảo thuyết phục:

– Uống một chút vào rồi em sẽ thấy dễ chịu hơn với những cơn gió lạnh thế này.

Thấy sự nhiệt tình của Hoài Bảo, Quế Lâm đành nâng ly rượu uống cạn. Uống xong, cô nghe hơi ấm lan tỏa trong cơ thể, cảm giác thật là thích thú. Hoài Bảo cũng uống cạn ly rượu của mình. Anh lại rót thêm cho Quế Lâm một ly nữa:

– Em có thể uống thêm chứ?

Quế Lâm cảm thấy cô đơn, dù Hoài Bảo đang ở bên cạnh săn sóc cho cô. Nhưng cô biết trong tim anh hình bóng Bách Diệp vẫn còn đó và anh vẫn không phải hoàn toàn là của cô như mọi người vẫn nghĩ.

Giá như đêm nay anh và cô thật sự là một cặp vợ chồng thì cô chắc sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu khi được ngồi ngắm trăng bên anh như thế này. Càng nghĩ, nỗi buồn càng trĩu nặng trong lòng. Một cách vô thức, Quế Lâm uống cạn ly rượu của mình và cô giành lấy chai rượu từ tay Hoài Bảo. Rót đầy ly của anh và cô rồi, Quế Lâm mỉm cười nói với anh:

– Đêm nay anh và em sẽ uống hết chai rượu này, có như vậy mới mong xua đi nỗi buồn, phải không anh?

Nãy giờ Hoài Bảo tự rót uống đã nhiều, giờ nghe Quế Lâm tâm sự như vậy, anh càng thấm thía:

– Ừ, em cứ rót ra đi. Nếu uống hết chai này mà vẫn còn buồn thì anh em mình sẽ tìm một chai khác uống tiếp.

Nghe qua, Quế Lâm thích thú cười nhưng đôi mắt đã muốn khép lại vì hơi rượu:

– Anh nói thật là chí lý!

Vừa nói Quế Lâm vừa rót rượu vào đầy hai ly. Hai người cứ thế uống hết ly này đến ly khác, cho đến khi Quế Lâm không còn tỉnh táo nữa, cô phải ngã đầu vào thành ghế mới giữ được thăng bằng.

Còn Hoài Bảo thì cũng đã thấm rượu nhưng anh vẫn còn đi đứng được. Anh lay lay Quế Lâm, nói:

– Em đã say rồi đó. Anh đưa em về phòng nghỉ nhé Quế Lâm.

Quế Lâm ậm ừ:

– Sao anh dám nói là tôi say chứ... Anh cứ rót tiếp đi, tôi còn uống được mà...

Hoài Bảo phì cười:

– Em không uống được nữa đâu. Nào, đứng lên để anh đưa em về phòng! - Vừa nói Hoài Bảo vừa dìu Quế Lâm đứng lên.

Quế Lâm bước những bước không tự chủ theo Hoài Bảo nhưng miệng vẫn lảm nhảm:

– Em có thể tự đi được mà... Anh buông em ra đi!

Hoài Bảo ngọt ngào:

– Ừ, em đi được nhưng anh vẫn muốn được giúp đỡ em, vậy được chưa. Em hiểu không Lâm?

Vừa nói xong thì anh cũng vừa mở xong cánh cửa phòng. Dìu Quế Lâm đến chiếc giường cuối phòng, anh dịu dàng đỡ cô nằm xuống giường rồi ân cần nói:

– Em ngủ đi!

Quế Lâm với đôi mắt vẫn khép hờ, cô nói nhỏ:

– Anh Bảo! Đừng bỏ em một mình, em sợ lắm - Vừa nói cô vừa nắm tay Hoài Bảo kéo mạnh xuống.

Mất thăng bằng, Hoài Bảo ngã luôn xuống giường nằm đối mặt với Quế Lâm. Gương mặt cô, đôi môi cô đang rất gần anh. Hoài Bảo nhìn cô thật lâu. Trong khi Quế Lâm vẫn tiếp tục lảm nhảm:

– Anh Bảo! Đừng bỏ em nghe...

Dù biết những câu nói này chỉ là những câu nói trong cơn say nhưng Hoài

Bảo vẫn bị thu hút. Anh vòng tay qua, ôm cô vào lòng, ngọt ngào nói:

– Anh đây, anh đây! Mãi mãi anh sẽ không rời bỏ em đâu. Tin anh đi!

Quế Lâm lại tiếp tục nói mà mắt vẫn nhắm:

– Anh nói thật không? Anh đừng bỏ em đi nhen. Em cô đơn lắm, giờ em chỉ còn có mình anh mà thôi.

Nghe xong câu này thì Hoài Bảo không còn kiềm chế được nữa, vòng tay anh siết mạnh cô vào lòng như muốn che chở cho cô. Không nói gì thêm, anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Rồi những nụ hôn lại tiếp nối những nụ hôn. Giờ đây Hoài Bảo không còn suy nghĩ gì thêm nữa, anh đắm thì:

– Quế Lâm! Anh yêu em lắm.

Quế Lâm không phản đối, cô đón nhận tất cả sự âu yếm từ anh, không biết là do men rượu hay thật lòng cô cũng muốn như vậy.

– Em cũng yêu anh lắm... Và em cũng đau khổ nhiều lắm.

Hoài Bảo dịu dàng đáp:

– Anh sẽ không để cho em phải khổ nữa đâu, em yêu ạ.

Và vòng tay anh siết trọn thân thể mảnh dẻ của cô với một cảm giác tuyệt vời.

Ngoài kia gió vẫn thổi ào ạt từng cơn trong đêm thanh vắng như tiếng nhạc du dương đưa hai người hoà thành một.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 9

Nhìn chăm chăm vào túi tiền để trên bàn, đôi mắt Bách Diệp nheo lại đầy vẻ căm phẫn. Cô nói với Hồng Loan, giọng còn đầy vẻ bức tức:

– Hấn vừa mới ra về.

Thấy vẻ mặt Bách Diệp, Hồng Loan quan tâm hỏi:

– Có chuyện gì à?

Đưa tay chỉ túi tiền trên bàn, Bách Diệp rít qua kẽ răng:

– Hấn ta nói với số tiền này, hấn mong mình sẽ chữa trị hết cho đôi chân, và đừng làm phiền đến hấn nữa, bởi vì mình và hấn không thể sống chung với nhau được.

Nhìn cọc tiền, Hồng Loan đoán:

– Anh Bảo đưa cho mày năm mươi triệu à?

Bách Diệp tỏ ra chẳng hề quan tâm:

– Mình cũng không để ý xem là bao nhiêu nữa. Mình cảm thấy buồn chán lắm, Hồng Loan ạ. Bạn hãy nghĩ cách giúp mình đi.

Hồng Loan nhận xét:

– Ảnh cư xử với Bách Diệp như vậy cũng trọn tình trọn nghĩa lắm rồi, bởi vì ảnh chưa hề lợi dụng bạn mà. Chuyện tình cảm thời buổi bây giờ, quen nhau yêu nhau rồi chia tay là chuyện bình thường thôi mà. Vả lại, bạn cũng đâu có mất mát gì đâu.

Bách Diệp nhăn nhó:

– Nhưng mà mình không chịu nổi cảm giác khó chịu khi thấy Quế Lâm sánh bước bên anh Bảo. Đã từ lâu mình quen thấy anh Bảo là của mình rồi, kể từ khi còn học chung bên Úc lặn.

Nhớ lại những ngày học chung, Bách Diệp kể tiếp:

– Trong lớp có không biết bao nhiêu người để ý đến mình nhưng mình không thích ai hết, mình chỉ thích anh Bảo mà thôi bởi tính hiền lành, chăm chỉ và nghiêm túc của anh ấy. Hồi đó... là do mình chủ động đến làm quen với anh.

Hồng Loan như chia sẻ những cảm nghĩ của bạn, cô hỏi:

– Vậy là từ khi ở bên Úc, anh Bảo chỉ quen với một mình bạn thôi à?

Bách Diệp gật đầu:

– Anh Bảo rất đứng đắn, nghiêm túc trong chuyện tình yêu, bởi vậy mình rất tin tưởng anh. Chẳng ngờ bây giờ chuyện của mình lại ra nông nổi này.

Nhớ đến chuyện Hồng Loan đang học chung trường với Quế Lâm, mắt Bách Diệp ánh lên niềm hy vọng, cô nói:

– Hôm đó mình gọi điện thoại cho bạn nhưng bạn không có ở nhà.

Hồng Loan suy nghĩ hỏi:

– Có chuyện gì quan trọng không?

Bách Diệp vào thẳng vấn đề:

– Hình như bạn đang học chung trường với Quế Lâm, phải không?

Hồng Loan gật đầu:

– Quế Lâm là một sinh viên ngoan hiền, các thầy cô đều quý - Sức nhớ, Hồng Loan thích thú nói tiếp - Hình như thầy Chí Văn, một ông thầy của mình rất thích Quế Lâm.

Bách Diệp nôn nóng hơn:

– Bạn thấy Quế Lâm thế nào?

Suy nghĩ một chút, Hồng Loan đáp:

– Bạn ấy không tỏ vẻ gì quan tâm, vẫn chăm chỉ học thôi.

Bách Diệp hỏi thêm:

– Bạn có quen với Quế Lâm không?

– Mình cũng có nói chuyện với Quế Lâm một hai lần gì đó. Cô ấy rất hiền.

Nghe Hồng Loan khen như vậy, Bách Diệp càng nóng mũi hơn:

– Hình như bạn cũng thích cô ấy lắm phải không? Thật uổng công mình cứ nghĩ bạn là người bạn tốt và hiểu mình nhất.

Hồng Loan tỏ vẻ hối hận trước lời trách móc của Bách Diệp. Cô nói:

– Chớ bạn muốn mình phải làm sao đây. Mình chỉ có một người bạn thân là bạn thôi mà Bách Diệp.

Bách Diệp như hải lòng khi thấy vẻ hối hận của Hồng Loan. Cô bày vẽ:

– Mình muốn tạo ra một sự hiểu lầm nào đó giữa Hoài Bảo và Quế Lâm để Hoài Bảo bất mãn với cô ấy.

Thoáng suy tính rồi Hồng Loan ngần ngừ nói:

– Mình sẽ giúp bạn. Đang có một dịp tốt sắp đến đây, không biết bạn có muốn không.

Bách Diệp nôn nao:

– Bạn nói ra nghe thử xem. Nếu không được thì thôi, có gì mà bạn phải ngại.

Nghe bạn thúc giục, Hồng Loan nói luôn:

– Sắp đến ngày hai mươi tháng mười một, nhà trường có tổ chức cho các sinh viên đi Vũng Tàu chơi, vừa để kỷ niệm ngày nhà giáo vừa tổ chức cho sinh viên giải trí. Mình chắc là hôm đó sẽ có thầy Chí Văn và Quế Lâm.

Với nét mặt lo lắng, Bách Diệp phân vân hỏi:

– Mình sợ anh Bảo sẽ không cho Quế Lâm đi đâu.

Hồng Loan nói chắc nịch:

– Mình chắc chắn là Quế Lâm sẽ đi chuyến này, bởi vì Quế Lâm không thể

vắng mặt trong những dịp sinh hoạt tập thể được.

Bách Diệp hỏi tới:

– Còn thầy Chí Văn?

Hồng Loan thông thạo:

– Thầy Văn lại càng không thể vắng mặt.

Nghe qua, gương mặt Bách Diệp đầy vẻ hân hoan:

– Còn bạn, bạn có đi được không?

Hồng Loan hơi sượng nhưng rồi cũng nói thật:

– Chắc mình phải năn nỉ lớp trưởng giảm cho khoản tiền đóng thì mới được đi.

Bách Diệp ra vẻ:

– Vậy bạn còn ngại ngần gì nữa! Cần bao nhiêu tiền bạn cứ nói, mình đóng cho. Miễn sao ra ngoài đó bạn chụp cho mình mấy tấm hình có thầy Văn và Quế Lâm trong đó là được rồi.

Hồng Loan búng tay thật kêu:

– Chuyện đó thì có khó khăn gì đâu. Mình chỉ cần ngồi ở một nơi kín đáo rồi theo dõi hai người đó là chụp thoải mái thôi.

Như sợ không chắc ăn lắm, Bách Diệp đề nghị:

– Hay là ra ngoài đó, bạn cứ tìm đại một ông thợ chụp hình nào đó nhờ ông chụp cho chắc ăn.

Có vẻ suy nghĩ hồi lâu rồi Hồng Loan lắc đầu:

– Mình thấy như vậy không tiện lắm đâu, đồ bẻ ra thì tiêu luôn. Cứ để mình chụp là được rồi. - Rồi như tự khen mình, Hồng Loan nói - Bạn đừng quên mình cũng là một tay chụp ảnh có hạng chứ không phải vừa đâu.

Thấy cũng vững tin, Bách Diệp dặn dò thêm:

– Bạn phải giấu kín chuyện này không được để cho ai biết nhé!

Ra về sảnh đời, Hồng Loan đáp nhanh:

– Mình biết mà.

Giờ thì Bách Diệp đã hoàn toàn hài lòng với kế hoạch vừa sắp đặt. Chợt nhớ ra, cô hỏi tiếp:

– Chụp xong bạn giữ máy cẩn thận nhé, để về đây bạn và mình cùng đi rửa ảnh.

Hồng Loan gật đầu:

– Dĩ nhiên là để về đây rửa rồi. Mình chỉ nghĩ một điều là phải chụp càng nhiều càng tốt thôi.

Thắc mắc không biết Bách Diệp làm gì với những tấm ảnh đó, Hồng Loan hỏi thêm:

– Rồi bạn sẽ làm gì với những tấm ảnh đó?

Bách Diệp không giấu được nụ cười đắc ý:

– Mình sẽ gửi chúng cho Hoài Bảo theo địa chỉ công ty anh ta. Nếu thấy thích, mình sẽ cho đăng báo luôn. Mình muốn coi gương mặt của mẹ Hoài Bảo lúc đó khi thấy hình con dâu mình và người đàn ông khác.

Như cảm thấy quá đáng, Hồng Loan khuyên:

– Mình nghĩ chỉ cần gửi cho Hoài Bảo là đủ rồi. Nếu mình đăng lên báo thì có phần hơi quá đáng. Và mình cũng chẳng an tâm mấy, vì Hoài Bảo sẽ không khó khăn gì tìm ra người đăng tin, như thế mọi chuyện sẽ đổ bể ngay Bách Diệp ạ.

Bách Diệp gật gù:

– Ủ, bạn nói cũng có lý. Bạn cố gắng thành công đi, khi có hình rồi thì hăng tít.

Với gương mặt đầy vẻ thỏa mãn, Bách Diệp bước lại cầm cọc tiền trên tay, cô rút ra một xấp đưa cho Hồng Loan:

– Bạn cầm đỡ năm triệu mà dùng. Bao giờ thiếu, mình sẽ đưa thêm.

Hồng Loan cầm lấy rất tự nhiên, kèm theo câu nói:

– Bạn cứ yên tâm đi, mình sẽ cố gắng hết sức! Mọi chuyện rồi sẽ như bạn muốn thôi.

Nhìn chiếc xe lăn nằm ở góc phòng, Hồng Loan gợi ý:

– Hôm nay bạn cho dọn chiếc xe này là vừa rồi, đỡ phải nhìn thấy nó lại càng thêm chướng mắt.

Gương mặt Bách Diệp hần lên vẻ căm hận:

– Chút nữa mình sẽ dọn tất.

Nhưng rồi Bách Diệp hỏi Hồng Loan bằng một giọng lo lắng:

– Nếu lỡ anh Bảo có đến đột xuất thì mình biết tính sao đây hở Loan?

Hồng Loan chỉ bảo:

– Thì bạn cứ nói là bạn đang điều trị và đã bắt đầu có tiến triển tốt.

Bách Diệp vỗ đầu mình rồi tự trách:

– Chuyện đơn giản như vậy mà mình cũng không nghĩ ra, thật là tệ!

Chợt nhớ ra cả hai chưa ăn gì, Bách Diệp rủ rê:

– Đi kiếm chút gì ăn cho bao tử nó làm việc chứ Hồng Loan. Đã hơn một giờ trưa rồi.

Hồng Loan cũng nghe bụng đói cồn cào, cô đáp:

– Ừ thì đi! Mình cũng thấy đói lắm rồi.

Quê Lâm đang sắp xếp cho quần áo và đồ dùng cá nhân vào túi du lịch thì thấy Hoài Bảo đi vào. Anh tự nhiên ngồi xuống giường của Quê Lâm, miệng hỏi:

– Em định đi đâu vậy?

Từ đêm ngoài Vũng Tàu về cho đến nay, Quê Lâm thường tìm cách tránh mặt Hoài Bảo, bởi những chuyện đã xảy ra khiến cô cảm thấy thật ngại ngùng và khó xử khi gặp anh. Riêng Hoài Bảo, anh cư xử như một người chồng mẫu mực, mỗi chiều tan sở đều về nhà ăn cơm cùng cô, lo lắng, chăm sóc cô, mua những món quà tặng cô. Dường như anh muốn cho cô thấy sự

quan tâm của anh dành cho cô, cứ như là không có chuyện gì xảy ra vậy.

Để trả lời anh, Quế Lâm mỉm cười:

– Em định sắp xếp đồ đạc xong mới xuống nói với anh. Em định ngày mai đi Vũng Tàu, nhân dịp "Ngày nhà giáo" ấy mà.

Hoài Bảo có vẻ suy nghĩ, rồi anh thận trọng hỏi thêm:

– Đi về trong ngày hả Quế Lâm?

Quế Lâm ngẩng đầu lên nói:

– Dạ không! Phải ở lại ngủ qua đêm chứ.

Hoài Bảo có vẻ lo lắng, anh hỏi vội:

– Em thấy thế có tiện hay không? Hay là để ngày mai anh đi cùng với em.

Quế Lâm khẽ cười:

– Em lớn rồi mà. Vả lại, ở xa nhà chỉ một đêm thôi, chắc cũng không có chuyện gì đâu. Chuyến đi này là do nhà trường tổ chức mà, em nghĩ chắc là an toàn lắm.

Hoài Bảo gật đầu:

– Nếu được như vậy thì anh mới thấy yên tâm.

Rồi anh nhắc nhở:

– Em nhớ đem theo thuốc cảm và chai dầu nhé, lỡ có bệnh thì có mà dùng ngay!

Quế Lâm mỉm cười vẻ biết lỗi:

– Anh nhắc em mới nhớ, nếu không chắc là em đã quên mất.

Như một người chồng thật sự lo cho vợ, Hoài Bảo nhắc thêm:

– Em nhớ mang theo áo tắm nữa nhé!

– Dạ, có chứ. Em mang theo cái áo tắm mà anh đã mua cho em hôm nọ.

Hoài Bảo gật gù đồng ý:

– Ừ, chiếc áo đó em mặc trông đẹp lắm.

Rồi anh nói thêm:

– Em nhớ đừng tắm buổi trưa nắng nhé, nắng sẽ làm em bị lột da đó.

Quế Lâm ngoan ngoãn đáp:

– Vâng, em biết rồi.

Hoài Bảo hỏi thêm, vẻ ân cần:

– Chuyến đi này chắc là chia tay nhau ra trường luôn phải không Quế Lâm?

Quế Lâm gật đầu:

– Dạ, em đoán là thế.

Biết ngày mai cô đi, tự dưng Hoài Bảo cảm thấy buồn buồn. Anh muốn ở lại nói chuyện thêm một chút với cô nên hỏi tiếp về những dự định trong tương lai:

– Ra trường rồi, em sẽ về công ty làm việc chung với anh chứ?

Quế Lâm hỏi như dò ý:

– Thế anh có muốn nhận em vào không?

Hoài Bảo cười cười đáp:

– Anh không nhận em thì biết nhận ai bây giờ. Nếu không nhận em sẽ là một sai lầm lớn của anh.

Quế Lâm cảm thấy cõi mở hơn, cô đùa:

– Anh làm như em là một người tài giỏi lắm vậy.

Hoài Bảo nhún giọng:

– Em thì không tài giỏi gì lắm, nhưng anh tin là em sẽ là người rất được việc.

Nói dứt câu, bỗng anh bỏ đi ra ngoài rồi trở lại rất nhanh với một gói nhỏ trên tay. Hoài Bảo trao gói nhỏ ấy cho Quế Lâm, nói:

– Em đem theo để chi tiêu.

Biết là Hoài Bảo đưa tiền cho mình, Quế Lâm vội từ chối:

– Em vẫn còn tiền đây, anh cất đi.

Vừa nói, cô vừa đẩy gói giấy lại vào tay Hoài Bảo. Thấy vậy, anh tỏ vẻ khó

chịu:

– Nghe lời anh, mang tiền theo đi, rồi nhớ mua quà về cho anh!

Rồi không đợi cô từ chối, anh bỏ luôn gói tiền vào túi du lịch của Quế Lâm, miệng dặn dò thêm:

– Tôi, em đừng đi dạo dọc theo bãi biển nhé, đi một mình nhiều khi nguy hiểm lắm đấy.

Những lúc như thế này, Quế Lâm mới cảm thấy được sự quan tâm, lo lắng của anh dành cho cô, điều này làm cô thấy rất ấm áp, bao nhiêu đau khổ ngày xưa dường như đã không còn nữa. Cô cảm thấy mình rất hạnh phúc và tự hứa sẽ cố hết sức để giữ nó bền lâu mãi.

Chợt nhớ mình đã làm sẵn một số thức ăn để dành cho anh, cô căn dặn:

– Em đã kho cho anh một nồi thịt kho nước dừa, có đủ ăn trong hai ngày và mấy trái khế qua em đã hầm sẵn. Khi ăn anh chỉ cần bật bếp hâm lại cho nóng là được rồi. Còn rau cải, dưa leo, em đã rửa sạch, để ở ngăn dưới cùng trong tủ lạnh, khi nào ăn anh không cần phải làm gì hết.

Nghe Quế Lâm căn dặn như thế, Hoài Bảo ngạc nhiên hỏi lại cô:

– Em kho thịt và nấu canh hời nào vậy, sao anh không biết?

Quế Lâm cười:

– Thì lúc trưa, hình như lúc đó anh đang ngủ.

Hoài Bảo càng quan tâm cô hơn:

– Em cần gì phải làm cho cực nhọc vậy chứ. Chỉ có hai ngày thôi, anh ăn cơm tiệm hoặc sang mẹ ăn cũng tiện vậy. Em nấu nướng cả buổi trưa không được ngủ rồi, giờ còn thức khuya quá làm sao chịu nổi.

Vừa nhìn đồng hồ trên tường, Quế Lâm vừa chống chế:

– Mới có mười giờ thôi mà, đâu có khuya gì mấy đâu anh.

Thấy Quế Lâm đã soạn đồ đạc xong, Hoài Bảo hỏi thêm cô:

– Ngày mai, mấy giờ em đi?

Quế Lâm bỏ chiếc lược, vật dụng sau cùng cần chuẩn bị vào túi xách rồi trả lời:

– Dạ, bốn giờ sáng.

Nghe xong, Hoài Bảo quyết định ngay:

– Để sáng mai anh đưa em đi nhé. Mọi người tập trung ở đâu vậy Quế Lâm? Cũng muốn được Hoài Bảo đưa cô đi lắm, vừa an toàn vừa khỏi phải gửi xe trong trường. Nhưng nghĩ đến chuyện ngày mai anh còn phải đi làm, muốn giữ sức khỏe cho anh nên Quế Lâm vội từ chối:

– Thôi khỏi đi anh Bảo à. Ngày mai anh còn phải đi làm nữa, thức sớm quá đưa em đi thì không tốt cho sức khỏe của anh. Để em đi một mình rồi gửi xe trong trường cũng được.

Hoài Bảo lắc đầu:

– Bốn giờ sáng trời còn tối lắm, để em đi một mình anh không an tâm đâu.

Nghe lời anh đi, đừng bướng bỉnh nữa!

Nói câu này, ánh mắt anh nhìn Quế Lâm có vẻ là lạ. Dường như trong lòng còn muốn nói gì thêm, nhưng rồi anh lại đứng lên:

– Em ngủ sớm đi, đừng thức khuya quá không tốt đâu - Rồi anh dặn thêm - Nếu bốn giờ mà em chưa thức, anh sẽ qua đánh thức em dậy đấy nhé.

Quế Lâm không biết nói gì hơn, cô đành đứng nhìn theo dáng anh, ánh mắt trầm tư. Không biết anh có nhìn thấy, có hiểu rằng lòng cô hiện đang xao động hay không?

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 10

Trời hôm nay chỉ hanh hanh nắng, làm cho bao nhiêu người thỏa thích đùa trên bãi biển. Quế Lâm cũng hòa vào mọi người, cô đang đùa vui cùng các bạn thì thấy thầy Chí Văn đang bơi lại thật gần cô. Thấy vờn người nắm lấy cái phao mà cô đang đeo. Thấy vậy, cả bọn nhao nhao lên:

– Có thầy Văn ở đây rồi, bàn giao Quế Lâm lại cho thầy rồi chúng mình bơi ra ngoài kia cho thỏa thích các bạn ơi.

Nói xong, cả bọn vẫy tay trêu Quế Lâm:

– Chúc vui vẻ nhé Lâm, chút nữa gặp lại!

Quế Lâm ngại ngùng khi thấy ánh mắt Chí Văn đang đáp xuống làn da trắng mịn của mình cùng những đường cong mà tạo hóa đã ban cho cô. Cô nói như xua:

– Sao thầy không bơi ra ngoài kia cho vui, em ở đây chơi một mình được mà.

Chí Văn lắc đầu:

– Thầy không thích.

Chí Văn vừa nói xong thì ánh chớp đèn chụp hình sáng lên liên tục làm Quế Lâm phải hướng mắt nhìn lên bờ xem có phải có ai chụp hình mình hay không? Như hiểu được ý cô, Chí Văn giải thích:

– Ở ngoài bãi biển là như vậy đó, em đừng lo - Rồi anh ghẹo cô - Bộ em sợ

ai chụp lên hình thầy với em rồi đem cho người yêu em xem hay sao vậy hả?

Quế Lâm đỏ mặt:

– Em có người yêu đâu mà phải sợ. Em chỉ sợ người yêu của thầy thấy rồi phiền phức thêm thôi.

Được dịp, Chí Văn tán tỉnh:

– Nếu là người yêu của thầy thì thầy chắc chắn người đó em cũng biết mặt rồi, Quế Lâm ạ.

Quế Lâm vô tư:

– Thầy làm như em quen biết hết các cô gái trên đời này vậy.

Chí Văn khẳng định:

– Em không quen hết mọi người nhưng chắc chắn em phải quen với cô gái này.

Quế Lâm đáp cho qua chuyện:

– Em có hân hạnh như vậy sao?

Giọng Chí Văn chắc nịch:

– Đó hẳn nhiên rồi.

Vừa nói chuyện, Chí Văn vừa đẩy chiếc phao mà Quế Lâm đang đeo ra ngoài xa xa. Không ai để ý đến một vài ánh chớp đèn flash vừa lóe lên gần chỗ hai người.

Những người xung quanh nhìn họ bằng cặp mắt vừa thán phục vừa ghen tỵ, thán phục vì cô có một thân hình hoàn hảo, còn ghen tỵ vì thấy Chí Văn rất xứng đôi với cô. Chợt nhớ đến ánh mắt của Hoài Bảo lúc sáng đưa cô đến trường, dường như anh muốn nói thêm với cô điều gì đó nhưng cố nén trong lòng khiến cho Quế Lâm không còn hào hứng chuyện tắm biển nữa. Cô muốn được lên bờ.

Nghĩ thế, Quế Lâm liền nói với Chí Văn:

– Thầy đi tắm tiếp đi! Em lên bờ ngồi phơi nắng một chút.

Vừa nói, Quế Lâm vừa đẩy phao vào bờ. Chí Văn cũng vào theo, anh nói:

– Không có Quế Lâm, thầy cũng không muốn tắm nữa. Mình lên ghế ngồi xem mọi người tắm cũng thích lắm.

Quế Lâm không có cách nào thoái thác, cô đành lặng thinh chấp nhận. Bước đến những chiếc dù đã mướn sẵn, Quế Lâm ngồi xuống một chiếc ghế bố rồi lấy chiếc khăn lớn quấn quanh người, vậy là cô yên tâm ngồi chờ đám bạn đi lên rồi cùng về tắm rửa nghỉ ngơi.

Chí Văn đưa cho Quế Lâm một con khô mực đã nướng sẵn, anh mời:

– Ăn đi Quế Lâm!

Quế Lâm đưa tay cầm lấy con mực, lịch sự nói:

– Dạ, cảm ơn thầy.

Nhưng cả hai không ngờ, nhất cử nhất động của mình đều được ghi lại trong một chiếc máy chụp hình gần đó.

Vừa nhâm nhi con khô mực, vừa nhìn mọi người tắm biển, Quế Lâm thờ ơ nghe Chí Văn trò chuyện bên cạnh mình:

– Khi ra trường em có dự định sẽ xin việc ở đâu chưa Quế Lâm?

Miệng trả lời Chí Văn mà mắt Quế Lâm vẫn dõi xuống biển:

– Em sẽ về công ty của anh họ em làm việc.

Chí Văn hỏi tiếp:

– Công ty nào vậy Quế Lâm?

– Dạ, công ty du lịch Rạng Đông.

Đã nghe tiếng công ty này từ lâu, Chí Văn ngạc nhiên hỏi thêm:

– Anh họ em làm giám đốc ở đấy à?

Quế Lâm nhè nhẹ gật đầu.

Chí Văn lại khen:

– Trẻ dữ vậy sao?

Nhắc đến Hoài Bảo, Quế Lâm chợt cảm thấy hưng phấn hẳn lên, cô hào

hứng kể:

– Anh ấy đi du học ở bên Úc, mới về mấy năm nay thôi.

Chí Văn cũng khen:

– Anh ấy có tài thật đấy. Công ty du lịch Rạng Đông là công ty rất có tiếng tăm.

Rồi Chí Văn nhớ lại hôm đó ở nhà Quế Lâm anh đã gặp anh họ của cô rồi, đó là một người lạnh lùng và kiêu ngạo nhưng dường như cũng có nhiều tâm sự.

Vừa định hỏi thăm Quế Lâm thêm mấy chuyện nữa thì từ xa Hồng Loan đi đến. Cô cười thật tươi với hai người rồi tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Quế Lâm. Hồng Loan vui vẻ hỏi:

– Quế Lâm không xuống tắm biển với mọi người à?

Biết Hồng Loan thuộc nhóm quậy phá nhất trường, Quế Lâm không muốn nói nhiều, cô từ tốn:

– Tự nhiên mình không muốn tắm nữa sao?

Hồng Loan thuộc dạng học trò nào thì Chí Văn đã quá rành rẽ, anh không muốn cô phao tin đồn về chuyện của anh và Quế Lâm trong khi hai người thật sự chưa có gì. Anh chỉ cười nói:

– Nãy giờ thầy định xuống tắm rồi, nhưng tại thấy Hồng Loan đang đi đến đây nên thầy nán lại chờ hỏi thăm chuyện của em vậy mà.

Tuy là một học sinh quậy nhưng Hồng Loan cũng biết thế nào là lễ phép với thầy cô. Trong trường, về cách đối xử với thầy cô, Hồng Loan thuộc diện học sinh lễ độ nên cũng được nhiều thầy cô mến. Nghe Chí Văn nói vậy, Hồng Loan vội nói:

– Dạ, thầy cứ hỏi. Em rất sẵn lòng trả lời ạ.

– Sau này em định sẽ làm gì?

Hồng Loan băng khuâng:

– Chắc là em phải tìm việc làm ở một công ty nào đó.

Như nhớ đến anh họ của Quế Lâm, Chí Văn nói luôn:

– Vậy sao em không nhờ Quế Lâm xin cho em một công việc trong công ty du lịch Rạng Đông, nơi anh họ của Quế Lâm đang làm giám đốc ở đó.

Dù biết rõ mười mười người đó là Hoài Bảo nhưng Hồng Loan vẫn làm như không biết gì, cô nhìn sang Quế Lâm, giọng như nhờ vả:

– Thầy nói như vậy, bạn thấy có được không hở Quế Lâm?

Quế Lâm thật lòng:

– Mình cũng không dám hứa trước, nhưng mình sẽ nói thử với anh xem sao. Hồng Loan càng tỏ vẻ thân thiện hơn:

– Mình vốn không thân với Quế Lâm cho lắm, bây giờ nhờ cậy bạn thế này mình cũng thấy ngại lắm. Nhưng Quế Lâm thông cảm cho mình nhé.

Quế Lâm vô tư:

– Có gì đâu mà Loan phải ngại chứ. Mình là bạn bè, giúp đỡ nhau là chuyện thường thôi mà. Mình mới là ngại nếu như không giúp bạn được.

Nghe giọng nói chân tình của Quế Lâm, trong lòng Hồng Loan chợt dâng lên một chút cảm kích. Nhưng khi nhớ đến Bách Diệp, lòng cô lại trở nên cứng rắn hơn. Hồng Loan sợ mình nói chuyện nhiều với Quế Lâm sẽ bị lạc lòng vì bản tính nhu mì, dễ hòa đồng của cô. Nhưng vì muốn tìm hiểu thêm chuyện của Quế Lâm nên Hồng Loan nán lại hỏi thăm, dù biết rằng Quế Lâm đang sống chung nhà với Hoài Bảo:

– Quế Lâm đang sống với hai bác à?

Quế Lâm vẫn thản nhiên:

– Không! Mình đang sống chung với người anh họ. Ba má mình mất đã lâu rồi.

Thấy Quế Lâm và Hồng Loan nói chuyện với nhau có vẻ thân thiện, Chí Văn lên tiếng:

– Hồng Loan và Quế Lâm nói chuyện tiếp đi. Thầy xuống tắm nhé!

Quế Lâm không nói gì. Còn Hồng Loan thì nhanh nhẩu:

– Vâng, thầy cứ đi tắm đi! Tụi em ở đây nói chuyện với nhau được rồi.

Nhìn sang Quế Lâm, Chí Văn hỏi lại:

– Quế Lâm không muốn tắm nữa sao?

Quế Lâm lắc đầu:

– Dạ thôi. Em không tắm nữa đâu ạ. Em ở đây chờ mấy đứa bạn được rồi.

Thấy Quế Lâm từ chối, Chí Văn đành chạy xuống biển một mình. Bóng anh càng lúc càng lặn vào những người đang tắm.

Hồng Loan tiếp tục câu chuyện:

– Anh họ của bạn có khó tính lắm không?

Nãy giờ nói chuyện với Hồng Loan, Quế Lâm chợt nhận ra Hồng Loan quá tự nhiên thành ra đôi khi có phần kém lịch sự, nhất là lại cứ hỏi nhiều chuyện về đời tư của người khác. Tuy nghĩ thế nhưng Quế Lâm không nói ra, cô trả lời qua loa:

– Ông anh họ của mình không dễ cũng không khó. Ông bình dân lắm.

Hồng Loan được dịp, cô hỏi phăng tới:

– Ở nhà chỉ có hai người thôi sao?

Quế Lâm gật đầu:

– Vâng. Chỉ có mình với anh Bảo thôi.

Hồng Loan hỏi như quan tâm:

– Ủa! Chứ ba má của anh Bảo cũng mất rồi sao?

Quế Lâm tư lự một chút, rồi cô bắt đầu kể chuyện để trả lời Hồng Loan:

– Anh Bảo vẫn còn mẹ, nhưng bác ấy khó tính lắm, chỉ thích sống một mình mà thôi.

Câu chuyện diễn ra theo hướng mà Quế Lâm không thích lắm, bởi cô không muốn cho bất kỳ ai biết những chuyện riêng tư của mình, cô cũng không

thích có ai đã động đến chuyện đó. Từ xa, đám bạn của Quế Lâm đang kéo lên bờ và đưa tay vẫy vẫy cô. Mỉm cười, Quế Lâm vẫy tay lại rồi nói với Hồng Loan:

– Hồng Loan vào tắm nước ngọt chưa, đi với tụi mình luôn!

Hồng Loan thấy nhóm bạn của Quế Lâm không thích hợp với mình lắm nên từ chối luôn:

– Quế Lâm vào tắm trước đi. Mình ở đây đợi mấy người bạn lớp mình được rồi.

Đứng lên với chiếc khăn quấn kín người, Quế Lâm chào:

– Mình đi nhé!

Hồng Loan gật đầu:

– Vâng.

Bóng của Quế Lâm đã mất hút sau bãi cát. Chỉ còn lại một mình, Hồng Loan ngồi suy nghĩ lại về hành động của mình lúc nãy, về những tấm ảnh mà cô đã chụp mà lòng tự hỏi không biết những việc mình làm như thế này có đúng hay không?

Nhưng rồi chợt nhớ đến gương mặt Bách Diệp, những nỗi ray rút trong lòng Hồng Loan chợt tan biến hết, chỉ còn lại sự thích thú khi nghĩ đến những xấp tiền mà Bách Diệp sẽ đưa cho cô.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 11

Hôm nay Hoài Bảo về nhà rất sớm, nét mặt lại hầm hầm đầy vẻ khó chịu. Thấy Quế Lâm đang đi từ nhà bếp lên, tấm tạp dề còn quần phía trước vì cô đang làm bếp, Hoài Bảo rít giọng:

– Cô ngồi xuống đây!

Quế Lâm hết sức ngạc nhiên khi thấy cử chỉ của Hoài Bảo hôm nay. Cô không biết mình đã làm điều gì sai khiến gương mặt của anh trông dễ sợ đến như vậy. Thắc mắc nhưng cô vẫn nhẹ nhàng ngồi xuống phía đối diện với anh.

Giọng Hoài Bảo chua chát:

– Cô muốn gì thì cứ nói thẳng với tôi, đừng có lén lút mà đi làm những chuyện tồi tệ như vậy. Tôi đối xử với cô càng tốt bao nhiêu thì khi biết được chuyện này, tôi càng cảm thấy hối hận bấy nhiêu.

Nghe Hoài Bảo nói như vậy, Quế Lâm ngạc nhiên vô cùng. Cô nghĩ đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra rằng mình đã làm chuyện gì sai trái nghiêm trọng đến như vậy. Cô liền hỏi anh:

– Em nhớ là em đâu có làm gì sai đâu. Đi học về là em chỉ ở nhà thôi. Em cũng đâu chơi thân với ai, đâu có la cà đi đâu mà xảy ra chuyện gì khiến anh nổi giận?

Nhìn gương mặt bình thản, vô tội của Quế Lâm, Hoài Bảo cố tình nhắc nhở:

– Cô có nhớ những ngày đi Vũng Tàu hay không?

Quế Lâm ngẩn ngơ:

– Có! Nhưng em đâu có đi chơi với ai đâu. Em chỉ tắm biển với đám bạn thôi mà.

Hoài Bảo lại gần giọng:

– Tắm biển sao không ý tứ gì hết, để cho người ta chụp hình lên mình chứ. Nói xong, anh lấy từ trong cặp táp ra một xấp ảnh chụp, quảng lên bàn với nét mặt khó dăm dăm.

Quế Lâm chậm chậm lấy xấp ảnh trên bàn xem từng tấm, càng xem mặt càng biến sắc. Đây là những tấm ảnh chụp cô với Chí Văn, tấm thì Chí Văn nhìn cô cười đùa thân mật, có tấm thì Chí Văn bám vào phao bơi của cô như một đôi tình nhân, còn tấm khác thì Chí Văn đang đẩy phao của cô, lại còn những tấm ảnh chụp hai người đang từ dưới biển đi lên làm Quế Lâm hoa cả mặt. Cô lẩm bẩm:

– Thế này là thế nào? Em không hiểu!

Hoài Bảo cười khan:

– Dễ hiểu quá mà! Em thân mật với người khác, đẹp đôi quá nên người ta chụp lại làm kỷ niệm mà - Với đôi mày chau, anh nói tiếp - Cô thử nghĩ xem, cô đã là một cô gái có chồng, làm như thế này là đúng hay sai chứ?

Oan ức quá mà không có cách bày tỏ, nước mắt Quế Lâm đã tràn khỏi mi:

– Em không cố ý làm thế. Em nhớ là khi em đang tắm chung với đám bạn thì thầy Chí Văn đến, rồi tự nhiên đám bạn em bỏ đi. Vì không biết bơi nên em đành phải ở lại trên chiếc phao. Thầy Văn ở lại, em làm sao cản được.

Cầm những tấm ảnh lên xem lại, Hoài Bảo cười mỉa mai:

– Thân mật đến thế này thì còn viện lý do gì bào chữa nữa?

Rồi như không dần được sự tức tối trong lòng, Hoài Bảo ném mạnh những

tấm ảnh khiến chúng bay tung tóe trong không trung, giọng gai góc:

– Nếu mẹ tôi mà thấy được những tấm ảnh này thì bà sẽ nghĩ gì đây chứ? Bà làm sao sống nổi đây. Cô nói đi! Cô nói đi!

Quế Lâm chỉ còn biết ngồi yên nghe anh la hét với những tiếng nấc nghẹn ngào. Cô không biết ai đã hại mình một cách tàn nhẫn, cay độc đến thế. Họ muốn gì thì cứ nói thẳng với cô, sao lại ở trong bóng tối làm những chuyện hèn hạ như vậy chứ?

Những tấm hình kia đã là bằng chứng quá rõ ràng rồi, cô có biện minh thì chắc cũng chẳng ai tin. Quế Lâm tự bảo với lòng đành phải cố gắng chấp nhận mọi oan này thôi, hy vọng một ngày mọi người sẽ hiểu ra sự trong sạch của cô.

Nước mắt lăn dài trên má, Quế Lâm nghẹn ngào:

– Nếu anh đã nghĩ là em phạm lỗi, em không thể nào bào chữa cho mình với những chứng cứ rành rành như thế này, nhưng em có thể nói với anh một câu, em không phải là hạng người như vậy.

Hoài Bảo nhếch mép:

– Cô tự cho mình là thanh cao, là trong trắng, đúng không? Điều đó thì tôi chưa xác định được, bởi vì tôi chưa biết gì về cô cả - Rồi anh cười gằn - Nói đúng hơn, tôi là một thằng chồng ngu!

Những lời mỉa mai của Hoài Bảo khiến Quế Lâm giận muốn điên lên được, cô cũng nói liều theo:

– Anh cho rằng tôi là một người đàn bà không tốt, không đáng tin cậy phải không? Vậy anh muốn xử trí tôi thế nào thì cứ làm đi. Anh giết tôi thì tôi cũng không than van, trách móc gì đâu.

Nghe Quế Lâm thách đố, máu trong người Hoài Bảo như càng sôi thêm lên, anh nói lấy:

– Giết cô để làm gì? Để tôi phải vào tù sống à? Tôi không khờ dại mà giết

chết cuộc đời mình như thế đâu. Bên cạnh tôi còn biết bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp, tương lai tôi xán lạn như thế, tôi muốn gì mà không được, chỉ vì kiếp trước dường như tôi mắc nợ cô nên kiếp này phải trả cho xong.

Quế Lâm càng đau đớn hơn khi nghe Hoài Bảo nói như vậy. Thà rằng anh đánh đập, la mắng cô còn cảm thấy dễ chịu hơn là nghe anh mỉa mai mình, cô không thể nào chấp nhận những lời nhục mạ như thế. Nghĩ vậy nên Quế Lâm ngẩng cao đầu nói:

– Anh không thiếu nợ tôi gì hết. Anh đừng lo cho tôi nữa. Từ bây giờ, tôi sẽ không nhận một đồng một cắc nào của anh nữa. Tôi sẽ cố gắng làm việc để trả cho anh những món tiền mà từ trước đến nay anh đã dùng để lo lắng cho tôi.

Cảm thấy hơi hụt hẫng trước cá tính cứng rắn của Quế Lâm, nhưng cơn ghen trong lòng vẫn như ngọn lửa còn nghi ngút, Hoài Bảo cười gằn:

– Cô đã ra trường, đã đủ lông đủ cánh rồi, bây giờ muốn làm gì mà không được. Đồng tiền của tôi, sự lo lắng của tôi đâu còn ý nghĩa gì với cô nữa, phải không?

Gương mặt Quế Lâm không còn vẻ chịu đựng này giờ nữa, nét mặt cô lộ vẻ quyết tâm:

– Dù gì thì tôi cũng cảm ơn lòng tốt của anh đã dành cho tôi bao nhiêu ngày tháng qua, vì có nó tôi mới được như ngày hôm nay. Nhưng tôi nghĩ mình phải tạo cho mình một cuộc sống tự lập thì sau này sẽ không bị người khác khinh khi nữa.

Những lời nói từ đáy lòng của Quế Lâm khiến cơn giận trong lòng của Hoài Bảo nguôi đi một chút. Nhưng không vì thế mà anh có thể bỏ qua chuyện những tấm ảnh đó một cách dễ dàng được. Những tấm ảnh này đã làm anh đau khổ không biết bao nhiêu mà kể khi anh vừa nhận được nó. Dường như nó đã bóp nghẹt quả tim vừa biết đập những nhịp yêu thương của anh dành

cho cô, nhưng Quế Lâm nào hay biết.

Muốn làm sáng tỏ nỗi oan của mình, Quế Lâm đành hạ giọng hỏi Hoài Bảo về nguồn gốc của những tấm ảnh:

– Những tấm hình này từ đâu anh có?

Hoài Bảo chán chường nhớ lại:

– Người phát thư của bưu điện gửi cho văn thư của công ty rồi cô ấy đem vào cho tôi. Nhưng cô hỏi chuyện đó làm gì? Chẳng lẽ cô cho rằng tôi đặt chuyện để hại cô hay sao?

Quế Lâm cũng cảm thấy ngơ ngai, cô nhẹ giọng:

– Tôi chỉ muốn tìm ra nguồn gốc của những tấm ảnh này thôi.

Hoài Bảo lại cười khẩy:

– Tôi khuyên cô đừng nên tìm hiểu để làm gì. Chẳng lẽ cô không thấy những tấm ảnh này hoàn toàn là hình thật cả sao.

Quế Lâm minh oan:

– Nhưng bản chất của những tấm ảnh này vốn không phải là như vậy. Tôi và thầy Chí Văn không có tình cảm gì với nhau ngoài tình cảm thầy trò cả.

Hoài Bảo không muốn tiếp tục câu chuyện nữa, anh buông gọn:

– Không ai có thể chứng minh được. Chuyện trong lòng cô chỉ có cô biết, hân biết mà thôi.

Nói xong, anh đi thẳng về phòng mình, bỏ lại Quế Lâm ngồi một mình trong phòng, ánh mắt xa vời vợi.

Quế Lâm cùng bà Khoa đi siêu thị và dạo một vòng quanh các shop thời trang đến hết cả buổi sáng, cô vẫn vui vẻ đi bên bà.

Tay xách linh kính những túi đồ vào phòng mẹ chồng, Quế Lâm từ tốn:

– Con rót nước cho mẹ uống nhé!

Bà Khoa gật đầu. Quế Lâm đi về phía tủ lạnh, rót cho bà một ly nước suối.

Cầm ly nước trên tay, bà Khoa nói với Quế Lâm:

– Con có muốn đi làm không? Hay con chỉ muốn ở nhà làm cho tốt vai trò của một người vợ hiền thôi?

Quế Lâm lặng lẽ nuốt nỗi ghen ngào mà cô đã chịu đựng vào lòng, miệng cố nở nụ cười gượng gạo:

– Ở nhà buồn lắm, chắc con xin đi làm cho vui. Từ khi ra trường đến nay, con đã nghỉ ở nhà cũng hơn một tháng rồi mẹ à.

Bà Khoa tỏ vẻ thông cảm:

– Nếu con muốn đi làm thì chốc nữa khi thằng Bảo ghé đây, mẹ sẽ bảo nó thu xếp cho con vào làm trong công ty nhà luôn. Nó sẽ đưa đón con đi làm cho tiện, có vợ có chồng.

Sợ nói ra ý định của mình làm bà Khoa phật lòng, Quế Lâm dò hỏi mẹ chồng:

– Mẹ à! Con có quen một người bạn đang làm ở Ngân hàng, nó kêu con đến xin làm chung với nó, mẹ thấy có được không?

Bà Khoa với suy nghĩ mình là một người mẹ thật sự của Quế Lâm, lý lẽ:

– Con đừng bao giờ có suy nghĩ như vậy nhé. Thằng Bảo nó mà nghe được thì con không yên với nó đâu. Con thử nghĩ xem, con là vợ của một giám đốc, chẳng lẽ lại phải đi làm nhân viên của người khác, như thế coi sao được. Vả lại, con còn trẻ đẹp thế này, cho ra ngoài nó không yên tâm đâu.

Quế Lâm biết những suy nghĩ của bà Khoa là rất đúng, nhưng đó là với bao đôi vợ chồng trẻ khác. Còn cô và Hoài Bảo hiện nay nào phải vợ chồng gì, cô với anh không khác gì mặt trời với mặt trăng, làm sao có thể làm việc một cách hòa bình trong công ty được chứ. Nhưng nếu nói sự thật cho bà Khoa biết thì cô không có can đảm mở lời, mà ngay cả Hoài Bảo cũng giống cô thôi. Vậy là tạm thời cô đành chấp nhận làm theo ý muốn của bà. Cô hy vọng sau này Hoài Bảo và cô có thể tìm ra một hướng đi khác thích hợp hơn

cho cả hai người.

Nhìn Quế Lâm với vẻ quan tâm, bà Khoa hỏi:

– Mẹ thấy lúc này con gầy lắm đó Quế Lâm. Hay là con đã có tin vui?

Quế Lâm rất hiểu tâm sự của mẹ chồng, cô biết bà rất mong có cháu nội bông ẵm nhưng cô không biết phải giải thích với bà như thế nào, đành đổ lỗi cho mình:

– Thừa mẹ, trong người con không có gì thay đổi cả, chỉ vì con thấy không được khỏe cho lắm.

Bà Khoa khuyên nhủ:

– Vậy con nên đi khám bác sĩ đi, chứ để như thế này lâu ngày không tốt đâu.

Rồi bà nói luôn nhận định của mình:

– Mà mẹ thấy dạo này thằng Bảo cũng gầy đi nhiều nữa. Mẹ nghĩ hay là hai đứa con thu xếp đi du lịch Đà Lạt một tuần để nghỉ ngơi thư giãn đi.

Quế Lâm cố từ chối:

– Công ty bận nhiều việc lắm mẹ à. Con nghĩ anh Bảo không rảnh đâu, chắc phải đợi dịp gần Tết mới đi được.

Bà Khoa cao giọng:

– Lúc này mà không đi, để đến Tết làm sao mà rảnh được. Lúc đó là thời cao điểm của du lịch mà, con quên sao.

Rồi bà khoát tay:

– Mẹ đợi một chút thằng Bảo đến rồi bàn chuyện này luôn. Con không cần phải lo lắng gì hết, ráng lo ăn uống tắm rửa cho khỏe mạnh rồi sanh cho mẹ một đứa cháu nội là được rồi.

Nói vậy nhưng khi thấy Quế Lâm dường như đang mang nặng một nỗi niềm riêng tư nào đó không muốn nói nên bà gắng hỏi:

– Mẹ hỏi thật con, chứ con với thằng Bảo có gì giấu mẹ hay không?

Quế Lâm vội lắc đầu:

– Chúng con có chuyện gì phải giấu mẹ đâu chứ.

Bà Khoa gắng hỏi thêm:

– Thằng Bảo nó có thường đi chơi đêm hay không?

Quế Lâm đáp ngay:

– Dạ không đâu. Hết giờ làm việc là ảnh về nhà ngay, không có đi chơi đâu hết ạ.

Tỏ vẻ không tin, bà lý lẽ:

– Chẳng lẽ nó không có tiếp khách ngoài giờ, hoặc quan hệ với ai sao?

Quế Lâm ngần ngừ:

– Dạ cũng có. Nhưng rất hiếm mẹ à.

Nhìn vẻ mặt Quế Lâm dường như không thật cho lắm, nhưng không tiện gặng hỏi nên bà đành gác lại. Lát nữa, chờ Hoài Bảo về đây, bà sẽ điều tra tiếp.

Thấy Quế Lâm vẫn ngồi yên đó, bà Khoa nhẹ nhàng bảo:

– Con cứ về phòng nghỉ một chút đi, đừng lo cho mẹ. Chờ chút nữa thằng Bảo về rồi mình cùng ăn cơm luôn.

Quế Lâm đứng lên:

– Vâng mẹ nghỉ đi, con về phòng. Bao giờ anh Bảo về, con sẽ sang gọi mẹ.

Bà Khoa ngả lưng xuống giường một cách thoải mái rồi từ tốn nói:

– Ừ. Chờ nào thằng Bảo về thì sang gọi mẹ.

Quế Lâm vừa đi ra cửa vừa đáp lời bà:

– Vâng.

Cánh cửa phòng vừa khép lại, bà Khoa không nghỉ mà nằm suy nghĩ về khoảng thời gian vừa qua. Ít khi thấy Hoài Bảo và Quế Lâm cùng về thăm bà. Chẳng hạn như hôm nay, cô tự đi xe đến đây, rồi đến chiều hai đứa lại đi riêng xe về, thật đáng để bà nghi ngờ lắm.

Nghe tiếng chân người ngoài hành lang, bà biết ngay là Hoài Bảo. Anh đang

đẩy cửa thật nhẹ bước thật êm vào, chắc là Bảo nghĩ bà đang ngủ.

Thấy mẹ vẫn còn thức, Hoài Bảo đến bên giường, ngồi bên cạnh bà rồi hỏi với giọng quan tâm:

– Mẹ vẫn khỏe chứ ạ?

Bà Khoa cười hiền:

– Mẹ vẫn khỏe. Con mới đi làm về à?

Hoài Bảo bóp bóp nhẹ đôi chân của bà:

– Dạ, con mới về đến.

Bà Khoa dò hỏi:

– Con có sang phòng vợ con chưa?

Hoài Bảo thùng thảng đáp:

– Con vừa về đến là đến thăm mẹ ngay ạ.

Bà Khoa vừa nói vừa chú ý nét mặt của con trai:

– Mẹ và Quế Lâm đi siêu thị cả buổi sáng nay. Đi chung với nó, mẹ thấy nó không được khỏe lắm. Con có chở vợ con đi khám bác sĩ hay không vậy con?

Hoài Bảo đặt chuyện:

– Con có nhắc Quế Lâm chở. Nhưng vợ con nói là không có bệnh, nên không chịu đi khám mẹ à.

Bà Khoa hỏi tiếp:

– Vậy con có định cho nó đi làm hay không?

Hoài Bảo thoải mái:

– Tùy Quế Lâm thôi mẹ à. Bao giờ cô muốn đi làm cũng được con không ép cô.

Thật ra thì từ hôm xảy ra chuyện những tấm ảnh cho đến nay, Hoài Bảo ít khi nói chuyện với Quế Lâm. Anh đi làm từ sáng cho đến chín mười giờ tối mới về để tránh gặp mặt cô, cho dù trong lòng anh cũng ray rứt lắm. Tiền

anh đưa cô chi dụng cô cũng không nhận. Đúng là một cô vợ bướng bỉnh.

Bà Khoa nhắc lại:

– Con là chồng nó, có nhiều chuyện con phải quyết định thay nó chứ. Con nói chuyện cứ như con và Quế Lâm không có quan hệ gì cả vậy.

Hoài Bảo tự bào chữa cho mình:

– Con nói vậy là do con tôn trọng sự lựa chọn của Quế Lâm đấy ạ. Con không muốn ép buộc cô ấy.

Bà Khoa bắt bẻ:

– Cưới nhau lâu rồi mà con vẫn gọi vợ mình là cô ấy, vậy mà nghe được sao?

Hoài Bảo cười cầu hòa:

– Tại con nói chuyện với mấy cô nhân viên trong công ty quen với cách xưng hô như vậy rồi nên đôi khi con quên. Mẹ nhắc rồi con sẽ nhớ.

Thấy cử chỉ và cách trả lời lưu loát của Hoài Bảo, bà Khoa thấy hơi yên tâm hơn. Bà nói nhỏ với con trai:

– Con có để ý đến Quế Lâm không? Mẹ cảm thấy dạo gần đây hình như nó có chuyện gì đó buồn buồn. Mẹ muốn con cho nó đi làm ngay đi, không chừng tại vì nó thích đi làm mà không dám nói với con.

Nghe mẹ nói như vậy, Hoài Bảo hứa hẹn:

– Dạ được. Có thể thứ hai đầu tuần sau con sẽ sắp xếp cho Quế Lâm đi làm.

Như nhớ lại, bà Khoa nói luôn:

– Quế Lâm có nói với mẹ là nó có một người bạn rủ nó vào làm chung trong ngân hàng. Mẹ nói chắc là con không đồng ý đâu. Rồi nó cũng bỏ qua ý định đó luôn.

Hoài Bảo thâm hiểu Quế Lâm có suy nghĩ như thế cũng đúng, vì như vậy anh và cô đỡ gặp mặt nhau hơn, mọi chuyện cũng đỡ khó xử hơn. Nhưng chuyện này đúng là không thể nào thực hiện được vì giữa anh và cô còn có

mẹ anh, bà sẽ chẳng bỏ qua cho một chuyện đáng ngờ như thế đâu. chắc hẳn bà sẽ tìm hiểu và biết tất cả. Chắc anh phải chủ động nói chuyện với cô, bảo cô đến làm chung với anh thôi. Đó là hướng giải quyết tốt nhất khi anh và cô còn chưa ly dị.

Nãy giờ mãi nói về Quế Lâm, giờ bà Khoa mới quan tâm đến con trai:

– Lúc này chuyện công ty có vất vả lắm không con?

Hoài Bảo gật đầu:

– Dạ, công việc cũng nhiều.

Bà Khoa nắm lấy tay con, trù mến như anh còn nhỏ lắm:

– Dạo này trông con cũng gầy lắm. Mẹ nghĩ hay là con và vợ con nên đi Đà Lạt nghỉ mát một vài ngày cho thay đổi không khí đi con.

Hoài Bảo lắc đầu:

– Con biết mẹ lo cho tụi con, nhưng ngay lúc này con chưa thể đi được đâu mẹ ạ. Chắc có lẽ vài tháng nữa con mới đi chơi được.

Bà Khoa có vẻ hơi buồn:

– Mẹ biết thế nào con cũng từ chối, nhưng mẹ cứ nói. Mẹ không muốn con phí sức. Cả Quế Lâm cũng vậy, nó cũng nói như con.

Hoài Bảo an ủi mẹ:

– Con đã lớn rồi con tự biết lo cho mình mà, mẹ an tâm nhé mẹ - Rồi anh nói như lúc còn bé xíu - Con đói lắm rồi mình đi ăn cơm chứ mẹ.

Bà Khoa tỏ ý bằng lòng rồi bà nhắc nhở:

– Con sang gọi vợ con đi, mẹ sẽ xuống ngay.

Hoài Bảo cảm thấy khó chịu khi sang phòng Quế Lâm, nhưng anh cố mỉm cười để che giấu:

– Mẹ khỏi nhắc con cũng nhớ đó là nhiệm vụ của con mà.

Nói xong, anh đứng lên đi sang phòng Quế Lâm. Vài phút sau mọi người

quây quần bên nhau trong phòng ăn, với bầu không khí ấm áp và hạnh phúc, có pha lẫn sự bắt buộc, chẳng thật lòng.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 12

Quế Lâm đi làm đã hơn một tháng rồi. Cô không ngồi văn phòng chung với Hoài Bảo, mà cô xin sang phòng hướng dẫn du lịch để đi đây đi đó vừa phù hợp trình độ của cô, và không phải đối mặt với Hoài Bảo mỗi ngày.

Sáng hôm nay, Quế Lâm xách một túi du lịch thật gọn, cô nói với Hoài Bảo cũng như mọi khi cô đi công tác ở đâu cô đều nói với anh, nói theo cách lịch sự chứ không thân thiện.

– Hôm nay em đi công tác, vài ngày em mới về.

Hoài Bảo tỏ vẻ lạnh lùng, và trong lòng anh cố nhớ coi Quế Lâm đi công tác ở đâu nhưng anh không nhớ nổi. Anh thờ ơ đáp:

– Vậy à!

Chỉ nói bao nhiêu đó rồi Quế Lâm đi thẳng ra cửa cùng với chiếc xe của mình đến công ty. Quế Lâm đi rồi, Hoài Bảo ngồi chẳng được yên, anh khóa cửa lại rồi cũng đi làm.

Vào văn phòng, anh xem lại lịch trình đi công tác. Anh nhìn thấy đúng ngày hôm nay có ghi. Hôm nay Quế Lâm đưa một du khách đi Sapa, chuyến du lịch này có thể là một tuần lễ.

Chỉ có một mình trong văn phòng, Hoài Bảo lẩm nhẩm:

– Chỉ đưa một du khách đi Sapa mà đến một tuần lễ. Vậy du khách này là đàn ông hay đàn bà?

Trong lòng nghĩ như vậy, Hoài Bảo liền ấn nút số phòng kế hoạch:

– Tôi cần gặp Anh Kha gấp!

Vài phút sau, Anh Kha trưởng phòng kế hoạch đã lên phòng giám đốc, anh từ tốn hỏi:

– Giám đốc cần gặp tôi.

Hoài Bảo hỏi:

– Tôi muốn hỏi anh, bà xã tôi đã đi Sapa chưa?

Anh Kha đáp nhanh:

– Dạ, Quế Lâm vừa đi khoảng một tiếng đồng hồ.

Anh Kha gọi như vậy vì trong phòng kế hoạch rất thân với Quế Lâm, cô không muốn ai gọi mình bằng bà giám đốc, cô chỉ muốn gọi cô bằng tên mà thôi.

Tuy đã biết rồi nhưng Hoài Bảo hỏi lại:

– Chuyến đi này có mấy người?

Nghe giám đốc hỏi kỹ như vậy, gương mặt Anh Kha có vẻ lo lắng:

– Dạ chỉ một du khách, và một tài xế thôi.

– Du khách ở đâu, tên gì? - Giọng của Hoài Bảo khô khan.

Anh Kha vừa đáp vừa giải thích:

– Anh ấy là thầy giáo cũ của Quế Lâm tên là Chí Văn. Anh ta đưa ra yêu cầu chỉ thích Quế Lâm là hướng dẫn mà thôi. Tôi sợ không tiện, lúc đó tôi định lên gặp giám đốc để hỏi qua ý kiến, nhưng Quế Lâm đã cản lại, cô nói để cô về nhà nói lại với giám đốc.

Sự việc đã như vậy, Hoài Bảo đành nói hướng theo:

– Có, Quế Lâm có nói với tôi. Nhưng hôm đó tôi say quá nên không để ý. Vì vậy cho nên hôm nay tôi hỏi cặn kẽ một chút - Rồi Hoài Bảo nói tiếp như ra

lệnh - Thôi, anh về phòng làm việc đi. Anh trình bày kỹ như vậy, tôi an tâm rồi.

Khi cánh cửa phòng đã khép lại, Hoài Bảo vỗ bàn với gương mặt bức tức:

– Lại Chí Văn, đi Sapa thành phố mờ sương, thật là quá đáng.

Nói xong với con bức tức đó, Hoài Bảo rời khỏi phòng, chẳng biết anh đã đi đâu, về đâu.

Đến Sapa nắng cũng vừa tắt dần, Quế Lâm đã thuê ba phòng trọ cạnh nhau, một cho tài xế, một cho Chí Văn và một cho cô.

Ngồi trong quán cà phê lưng chừng đồi treo đầy đầy những nhánh phong lan vàng, tím với mùi thơm thoang thoang. Vừa nhâm nhi ly cà phê, Chí Văn vừa hỏi Quế Lâm:

– Ngày mai em dẫn thầy đi đâu vậy?

Quế Lâm đã đến đây nhiều lần nên cô nói với ánh mắt mơ màng:

– Sáng ngày mai, thầy phải thức thật sớm mới nhìn thấy đước trong màn sương sớm cảnh vật trông thật lãng mạn và quyến rũ đến lạ kỳ. Rồi chúng ta sẽ đi dạo qua nhà thờ Sapa... - Với vẻ mặt riết rẻ, Quế Lâm nói tiếp - Mùa này chúng ta không thám hiểm đỉnh Phan-xi-păng vì mùa mưa này rất là trơn trượt và nguy hiểm.

Chí Văn hỏi tiếp:

– Rồi chúng ta có đi chợ Sapa không?

Quế Lâm gật đầu:

– Vâng! Chúng ta sẽ đi chợ phiên Sapa rơi vào hai ngày thứ bảy và chủ nhật, nhiều người gọi đây là "chợ tình". Thực ra, nhu cầu giao lưu tình cảm thì bất kỳ ở chợ vùng cao nào cũng có. Những cô gái da đỏ thường mặc trang phục sắc sỡ với hoa văn đầy vẽ bằng sáp ong. Còn người Hơ-mông lại dùng nhiều mũi thêu tinh xảo để làm nổi bật trang phục của mình.

Với nghề nghiệp của mình, Quế Lâm nói tiếp:

– Nếu thầy muốn thật sự tìm hiểu chợ phiên của người dân tộc thiểu số thì phải nên đi Simacai. Từ Sapa này lên đến đó gần một trăm ki lô mét, thầy ạ.
Chí Văn tỏ vẻ thích thú:

– Vậy chúng ta đi trong ngày về có được không?

Quế Lâm gật đầu:

– Dạ được.

Với vẻ mặt đắn đo, Chí Văn hỏi:

– Nhưng mà trong hợp đồng không có đi chợ phiên Simacai, như vậy có trở ngại gì cho em không?

Quế Lâm lắc đầu:

– Khi về công ty, chúng ta sẽ ký một hợp đồng nữa - Rồi Quế Lâm hỏi thẳng - Hay là thầy ngại vấn đề tiền bạc?

Chí Văn mỉm cười:

– Thầy chỉ sợ em bị phê bình thôi, chứ không phải ngại về chuyện tiền bạc đâu.

Nghe Chí Văn nhắc đến đây, Quế Lâm cảm thấy buồn. Vì Hoài Bảo chẳng thèm hỏi cô đi công tác ở đâu, với ai. Anh rất thờ ơ và cũng chẳng cần quan tâm đến cô. Vì vậy, cô muốn đi càng lâu càng tốt. Cô chẳng muốn về nhà chút nào. Cho nên cô gượng cười nói:

– Được thêm một hợp đồng nữa, công ty sẽ thưởng cho em chứ sao lại phê bình em được.

Chí Văn thoải mái:

– Vậy là thầy mừng rồi! - Và giọng Chí Văn ngọt ngào - Quế Lâm! Em uống cà phê đi chứ.

Quế Lâm nghe xao động bởi giọng nói của anh:

– Vâng! Cảm ơn thầy.

Chí Văn thân mật hơn và có chút pha trò:

– Nếu biết trước, ngày xưa thầy không dạy Quế Lâm đâu?

Quế Lâm ngẩn ngơ hỏi:

– Sao vậy thầy?

Chí Văn cười và mạnh dạn nói:

– Vì thầy chẳng muốn suốt đời làm thầy của Quế Lâm...

Với câu nói xa gần đó, Quế Lâm làm sao không hiểu. Nhưng cô là người con gái đã có chồng thì làm sao cô dám nghĩ đến ai. Khi cô và Hoài Bảo chưa dứt khoát rõ ràng thì cô không muốn sự việc rồi ren thêm.

Thấy nét thẹn thùng trên gương mặt Quế Lâm, Chí Văn chẳng ngại ngừng anh nói thật:

– Quế Lâm! Anh nghĩ từ lâu chắc em đã hiểu lòng anh. Anh thật sự thích em từ lúc em mới học năm đầu. Nhưng anh thấy tình yêu ấy chưa tới lúc phải bày tỏ, nên đành gác lại cho tới mãi bây giờ. Em hiểu chớ?

Quế Lâm nhìn Chí Văn bằng ánh mắt vừa thông cảm, vừa khó xử. Cô từ tốn nói:

– Thầy à! Em không xứng đáng với thầy đâu, bởi vì cuộc đời em rất phức tạp.

Với vẻ trầm tư, Quế Lâm nói tiếp:

– Hiện giờ em chưa thể giải bày hết được. Nhưng chắc có lẽ một ngày nào đó thầy sẽ hiểu thêm.

Giọng Chí Văn vẫn ngọt ngào:

– Chẳng lẽ bao nhiêu năm rồi em không tin tưởng anh sao Quế Lâm?

Quế Lâm lắc đầu buồn buồn:

– Em vẫn đặt nơi thầy cả một niềm tin. Nhưng trở ngại là do em, em chưa thể nói được.

Chí Văn khản khoản:

– Anh muốn chia sẻ nỗi buồn đó với em, Quế Lâm ạ.

Quế Lâm cũng tự nhiên đổi cách xưng hô:

– Cảm ơn anh Văn đã quan tâm. Nhưng em đã quen rồi, không dám làm phiền anh đâu.

Chí Văn thân thương:

– Nhìn đôi mắt em anh đã thấy được nỗi buồn mênh mông trong đó, nhưng anh không nghĩ như vậy, vì cuộc sống của em đâu có gì để buồn khổ. Nào ngờ bên trong có nỗi buồn riêng.

Quế Lâm vẫn im lặng nhìn theo ngọn gió làm đong đưa những nhánh phong lan mà nghe lòng buồn rười rượi.

Chí Văn lại thì thầm:

– Quế Lâm! Anh sẽ chờ đợi em, chờ đợi một ngày nào đó em đồng ý để em chia sẻ những vui buồn trong em. Hãy nhớ lúc nào anh cũng chờ đợi em!

Quế Lâm chỉ mỉm cười một nụ cười vu vơ. Cô không hứa hẹn cũng chẳng từ chối bởi vì cô chưa biết được tương lai cô sẽ ra sao?

Gió càng lúc càng thổi mạnh. Nhìn dáng vẻ Quế Lâm ngồi co ro trông có vẻ lạnh, Chí Văn lo lắng nói:

– Mình về phòng nghỉ nhé, Quế Lâm! Ngày mai chúng ta còn khởi hành đến Simacai thật sớm.

Quế Lâm gật đầu:

– Vâng.

Rồi hai người rời khỏi quán cà phê khi sương mù càng lúc càng rơi dày đặc trong bầu không khí thật là lạnh lẽo của màn đêm.

Sáng hôm sau, Chí Văn và Quế Lâm đã đến phiên chợ Simacai cũng bắt đầu vào sáng chủ nhật. Từ xa nhìn lại, Chí Văn thấy toàn những túp lều tranh nằm san sát nhau thành từng hàng giữa khu núi hoang dã.

Nhìn vẻ thích thú của Chí Văn, Quế Lâm giới thiệu sơ về phiên chợ Simacai:

– Chợ Simacai thuộc huyện Bắc Hà, tỉnh Lào Cai, cách Trung Quốc bởi con sông trắng (thượng nguồn của sông Chảy). Do vị trí sát biên giới nên khách nước ngoài không được đến đây. Và lại, hệ thống giao thông, vận chuyển rất khó khăn nên chẳng có mấy khách nào thích đến nơi đèo heo hút gió này để du lịch. Nhờ vậy, chợ ở đây vẫn giữ được nét hoang sơ đặc thù vốn có của nó.

Khi hai người bước vào chợ, Chí Văn hoa mắt như đi giữa một vườn hoa khổng lồ đầy màu sắc bởi hàng trăm bộ váy hoa sặc sỡ của các cô gái H mông và những chiếc áo xanh dương, quần lục của các cô gái Nùng cùng những chiếc khăn búi thành lợn cao trên đầu của các cô gái La Chí...

Chí Văn trêu Quế Lâm:

– Anh mua cho em một bộ nhé Quế Lâm?

Quế Lâm mỉm cười đáp:

– Anh thích thì cứ mua một bộ để làm kỷ niệm.

Chí Văn cũng cười nói:

– Bao giờ em mặc thì anh mới mua.

Quế Lâm cũng vui vẻ đáp:

– Bao giờ có điều kiện lên đây ở luôn thì em sẽ mặc. Còn ở dưới thành phố mình thì em thật không dám đâu.

Đi dạo một lúc, Chí Văn thấy đa số là người H mông, một phần nhỏ là người La Chí, Nùng, Phù lá... một ít người Kinh, người Trung Quốc sang buôn bán. Tuy không chia thành từng khu riêng biệt nhưng mé ngoài chợ thường tập trung các cô gái La Chí bán lạc rang, ổi, ớt... Người Kinh bán trà, thuốc Lào. Thuốc Lào được chất thành từng đồng lớn, bên cạnh có để vài cái ống điếu.

Chí Văn và Quế Lâm dừng lại chỗ các ống điếu, Chí Văn cầm lên quan sát.

Quế Lâm ghẹo anh:

– Anh hút thử đi Chí Văn?

Chí Văn lắc đầu mỉm cười:

– Không biết hút sẽ say đấy.

Rồi anh ngấm nghĩa ống điều kỹ hơn, ống điều được làm từ thân tre đục lớn và dài hơn nửa thước.

Chí Văn càng ngạc nhiên khi thấy các anh H mông chẳng cần hỏi han ai cứ tự nhiên rút sợi thuốc bỏ vào ống điều kéo sòng sọc. Thấy được thì cứ "Ixa, aoxa" (tiếng H mông có nghĩa là 100không, 2000 đồng). Có ghiền thuốc mà không có tiền cũng chẳng sao, cứ ngồi đó kéo tì tì hết điều này sang điều khác cũng chẳng ai nói gì, vì ở đây chưa bao giờ mất cắp.

Quế Lâm và Chí Văn đi vào sân lớn giữa chợ là nơi người H mông bán váy hoa và chỉ thêu, bán rượu... Tất cả xếp hàng từng dãy, mỗi dãy bán một món hàng. Dãy bán rượu phần đông là trẻ em và phụ nữ, ít thấy đàn ông. Những bà cụ lụm cụp, các cô gái còn rất trẻ điệu con sau lưng, đến những chú nhóc chỉ chừng mười, mười hai tuổi tự nhiên chum môi thử rượu một cách ngon lành.

Chí Văn cũng chum môi thử một chút rượu rồi anh nói với Quế Lâm:

– Cũng là rượu nhưng rượu ở đây ngon và nặng hơn so với rượu ngô ở Đồng Văn, ở Cao Bằng.

Dãy cuối chợ là nơi bán đồ ăn uống, cũng bán bún, phở và cơm. Quế Lâm và Chí Văn đến phía góc chợ là hàng "thắng cố" với giá năm ngàn đồng một bát. Quế Lâm thấy món này là lạ, cũng giống món phá lấu nhưng không nêm gia vị. Cô rủ Chí Văn:

– Anh Văn mình ăn thử món này xem.

Chí Văn gật đầu.

Ông chủ quán đem ra hai bát. Nhìn hai người ăn một cách khó khăn, ông bật cười lớn:

– Món này, mày ăn một lần không quen đâu. Nhưng ăn đến lần thứ ba thứ tư mày mới nghiệm. Vì thịt lòng, gan ruột còn tươi nóng được bỏ thẳng vào nồi xương nên món "thắng cố" có mùi rất đặc trưng.

Quế Lâm cảm thấy khó nuốt bởi vì nó có mùi rất nặng. Cô nhìn ông chủ quán đang tán dương món ăn của mình, mà chỉ cười không nói gì.

Dù cố gắng lắm, Quế Lâm và Chí Văn cũng không ăn hết được chén "thắng cố". Chí Văn lịch sự trả tiền tận tay ông chủ quán rồi hai người đi dần ra đầu chợ.

Phía ngoài chợ, nơi gần đồn biên phòng là chỗ bán gia súc, nơi đây ồn ào và ngộ nghĩnh nhất. Những con ngựa cột thành hàng dài thi nhau hí loạn xạ, người đi dê sau lưng, người cầm dây buộc lợn, buộc gà dắt đi tung tăng như người dưới xuôi dắt chó đi dạo. Người mua sắm soi vớ lưng, vạch răng con vật, người bán im lặng không rao, không than phiền. Ở đây bán không cân ký, ai ưng con nào chỉ con đó rồi ra giá, không kèo nài.

Quế Lâm và Chí Văn chợt ngừng lên lắng nghe xa xa tiếng sáo mèo, tiếng khèn diu dặt trữ tình vang lên giữa phiên chợ đông đúc. Đến nơi, Quế Lâm và Chí Văn ngỡ vì những âm thanh mơ ước ấy lại phát ra từ cái cassette cũ mèm của một anh chàng Trung Quốc bán dao, ổ khóa, đĩa vít...

Quế Lâm và Chí Văn rời khỏi chợ phiên Simacai khi mặt trời vừa đứng bóng, trông hai người có vẻ mệt lắm nhưng gương mặt đầy sự thích thú.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 13

Vừa về đến cửa nhà, Quế Lâm nghe tiếng cười của một phụ nữ tiếp đến là tiếng nói của Hoài Bảo.

– Hôm nay ngày nào em cũng đến đây nấu cơm cho anh ăn. Nay mai Quế Lâm về anh không biết xử lý sao đây.

Lại giọng của một phụ nữ:

– Thì em vẫn đến đây như thường lệ, bởi vì Quế Lâm cũng đâu có quan tâm chăm sóc cho anh, thì cô ấy giành anh để làm gì chứ?

Tiếng nói của Hoài Bảo:

– Còn mẹ anh nữa, Bách Diệp ạ! Chứ đâu phải riêng chỉ mình anh.

Giọng Bách Diệp nũng nịu:

– Anh cứ đưa em gặp mẹ đi, em sẽ trình bày tất cả. Tại Quế Lâm đa tình, có chồng rồi còn lăng nhăng, lúc trước thì chụp hình chung với thầy Văn ở Vũng Tàu, còn cả tuần nay lại đi Sapa với thầy ấy, thật là quá đáng mà.

Hoài Bảo nhân nhượng:

– Tại công ty cử Quế Lâm đi. Chứ nếu không cử cô ấy đi thì cô ấy phải ở nhà thôi.

Bách Diệp lớn tiếng hơn, cô cố tình buộc tội Quế Lâm:

– Hợp đồng chỉ có bốn ngày mà Quế Lâm đi một tuần lễ. Anh làm chồng gì

mà chẳng có quyền hạn gì cả. Em nghĩ anh nên ly dị là tốt nhất.

Hoài Bảo năn nỉ:

– Anh đã nói với em rồi, chuyện ly dị để từ từ anh tính. Trước sau gì cũng phải xảy ra thôi. Em nói như vậy, Quế Lâm mà nghe được, liệu Quế Lâm có còn tôn trọng em không?

Giọng Bách Diệp ngang bướng:

– Em không cần biết! Cô ấy muốn xem em là gì cũng được, miễn sao có anh bên cạnh là em hạnh phúc rồi.

Quế Lâm đi vào cố giữ giọng bình tĩnh:

– Vậy thì chị sẽ được toại nguyện. Tôi sẽ không giành Hoài Bảo với chị đâu. Hoài Bảo không ngờ Quế Lâm đã nghe hết câu chuyện. Anh hỏi một cách thờ ơ:

– Em về này giờ à?

Quế Lâm gật đầu:

– Tôi đã nghe tất cả. Tôi muốn anh nói thẳng với tôi những gì anh muốn nói, Hoài Bảo ạ. Cũng như chuyện ly dị mà anh vừa mới nói lúc nãy.

Nhìn gương mặt vô tội của Quế Lâm, Hoài Bảo cảm thấy ân hận về lời nói của mình nên anh đành lặng thinh. Bách Diệp thấy vậy, cô rút lên để chọc giận Hoài Bảo:

– Cô tử tế quá nhỉ! Có chồng rồi mà không biết thủ phận, đi ngao du cả tuần lễ mới về. Về đến còn bịa điều này điều nọ để bắt nạt anh Bảo. Thực tế cô muốn ly dị để theo ông thầy giáo đó thì cô cứ nói thật. Tôi nghĩ Hoài Bảo cũng chẳng cần cô lắm đâu, vì lúc nào cũng có tôi bên cạnh.

Gương mặt Quế Lâm tái nhợt bởi những lời nói độc địa của Bách Diệp. Cô không ngờ Bách Diệp lại dám nói với cô như vậy, thật quá đáng.

Quế Lâm cố dằn cơn giận, cô từ tốn:

– Tôi thiết nghĩ chuyện gia đình tôi cứ để tôi và Hoài Bảo xử lý. Hiện giờ cô

là gì của ngôi nhà này mà cô lên giọng? Nếu cô còn nói xúc phạm đến tôi một lần nữa thì tôi mời cô ra khỏi đây ngay.

Quế Lâm nói xong, Bách Diệp nắm cánh tay Hoài Bảo nũng nịu:

– Anh Bảo ơi! Quế Lâm đuổi em kìa - Rồi vừa khóc, cô vừa kể - Khi em vừa đứng xe cũng vì anh, em không muốn chữa trị, em chỉ muốn trở thành người tàn phế, sao anh không bỏ em luôn đi cho rồi. Anh muốn cho em chữa đôi chân, để giờ đây em nghe những lời phũ phàng như vậy. Nếu biết trước anh nhu nhược như bây giờ thì em làm người tàn phế bên chiếc xe lăn còn đỡ tủi nhục hơn.

Thấy những giọt nước mắt của Bách Diệp lăn dài xuống má, anh đành phải năn nỉ cô:

– Bách Diệp! Em đừng có khóc nữa, anh hiểu em mà! Giờ em hãy ngoan ngoãn nghe lời anh, về đi. Mai, anh sẽ đến với em.

Bách Diệp lau khô những giọt nước mắt giả dối, cô đứng lên:

– Anh nói những gì với em thì anh phải nhớ. Giờ em về đây.

Nói xong cô đi ra cửa, không cần nói với Quế Lâm một tiếng làm như không có mặt Quế Lâm ở đây.

Chỉ còn lại hai người, Quế Lâm nói thẳng:

– Tôi nghĩ chắc là đến lúc đi Khoa phải biết tất cả rồi.

Hoài Bảo lớn tiếng:

– Tôi không muốn mẹ tôi biết, cô hiểu chưa? Cô muốn gì tôi cũng đồng ý hết, nhưng tôi không muốn mẹ tôi phải khổ.

Quế Lâm hất mặt lên hỏi:

– Anh có coi tôi là con người không chứ? Anh ép tôi đủ điều, rồi bây giờ anh lại đem Bách Diệp về đây. Anh tưởng anh làm như vậy tôi sẽ đau khổ à? Vậy thì anh đã lầm. Tôi muốn rời khỏi căn nhà này lâu lắm rồi, căn nhà mà chỉ đem đến cho tôi toàn là nước mắt kể từ hôm tân hôn cho đến bây giờ.

Hoài Bảo cũng biết mình quá đáng. Nhưng thật sự anh đâu có mời gọi Bách Diệp lại đây, tự cô ấy tìm đến để rồi chăm sóc cho anh. Đang lúc bức tức về việc Quế Lâm đi Sapa với Chí Văn, Hoài Bảo liền đón nhận Bách Diệp để trả thù sự ghen tuông của mình mà thôi.

Và những lời nói của Quế Lâm vừa rồi đã làm tim anh đau nhói: "Trong căn nhà này chỉ đem đến cho cô nước mắt mà thôi". Vậy là cô đã chẳng hiểu được anh chút nào. Trong lòng cô, anh chẳng có ý nghĩa gì hết, thật là đáng buồn.

Với đôi mắt căm hận, Quế Lâm nói tiếp:

– Tôi sẽ viết đơn ly dị và tôi sẽ rời căn nhà này ngay hôm nay, anh đồng ý chứ?

Hoài Bảo buông xuôi với vẻ chán nản:

– Cô hãy cứ làm theo ý thích của mình, tôi sẽ chấp nhận tất cả.

Trước khi đứng lên đi về phòng, Quế Lâm nói thêm một câu:

– Tự anh giải thích với dì Khoa. Nếu tôi có gặp dì, tôi cũng sẽ nói thật tất cả, tôi không thể giấu được nữa. Mong anh thông cảm cho tôi.

Hoài Bảo vẫn lặng thinh ngồi ủ rũ. Anh cảm thấy cuộc sống của anh thật là vô vị. Anh không biết rồi đây mình sẽ làm gì cho đúng và có ý nghĩa, để mọi người hiểu được và cảm thông cùng anh, trong đó có cả Quế Lâm, người mà anh cần nhất.

Sáng sớm hôm nay bà Khoa nghe trong lòng nao nao thật kỳ lạ. Bà liền gọi anh tài xế đang tưới những cây kiểng ngoài vườn.

– Hải à! Hải!

Anh Hải ngừng tưới cây, chạy vào:

– Dạ, bà chủ gọi con.

Bà Khoa với nét mặt chẳng vui:

– Mau chuẩn bị xe đưa tôi sang nhà Hoài Bảo ngay.

Anh Hải gật đầu:

– Vâng! Xin bà chờ cho năm phút!

Đến nơi, bà Khoa đi thẳng vào nhà. Không thấy ai mà cửa thì mở, bà vừa đi vào phòng khách vừa gọi:

– Quế Lâm! Đã thức dậy chưa con!

Vẫn không ai trả lời, bà ngồi xuống ghế salon. Chợt đôi mắt bà dừng lại nơi tờ giấy ca-rô cùng với xâu chìa khóa nhà. Bà cầm tờ giấy lên đọc:

– Đơn ly dị!

Bà Khoa đọc như người mất hồn. Cuối tờ đơn là chữ ký của Quế Lâm ở một bên, còn bên kia thì Hoài Bảo chưa ký.

Với sự nghi ngờ có thể Quế Lâm đã ra đi, bà liền đến phòng Quế Lâm thì trống rỗng chẳng thấy Quế Lâm đâu. Trên bàn trang điểm thì còn nguyên số nữ trang mà hôm đám cưới bà đã cho Quế Lâm, cô ra đi chẳng lấy theo một món nào cả. Bà tự hỏi: Thế này là thế nào? Còn Hoài Bảo đâu? Bà liền sang phòng kế bên đẩy mạnh cửa bước vào, Hoài Bảo vẫn còn nằm trên giường với giấc ngủ say.

Đến bên Hoài Bảo, bà lay nhẹ vai anh:

– Bảo à! Bảo! Dậy mau! Quế Lâm nó đã đi đâu rồi?

Hoài Bảo tỉnh giấc khi nghe tiếng mẹ, anh hỏi lại:

– Mẹ nói gì? Sao mẹ đến sớm thế?

Không nói nhiều, bà Khoa buông gọn:

– Mẹ xuống phòng khách đợi con!

Khi Hoài Bảo đã tỉnh ngủ ngồi xuống đối diện với bà, bà hỏi như một quan tòa:

– Con hãy giải thích cho rõ về cái đơn này!

Bà chỉ cái đơn ly dị trên bàn cho Hoài Bảo thấy.

Hoài Bảo cầm lên xem. Vậy là Quế Lâm đã ra đi. Cô muốn trả tự do cho anh

nên đã để lại đơn này và cô đã ký tên.

Giờ đây Hoài Bảo phải kể hết tất cả sự thật giữa anh và Quế Lâm cho mẹ anh nghe, dù bà có buồn anh cũng không giấu được nữa. Giọng anh trầm trầm:

– Trước khi con đám cưới với Quế Lâm, con đã yêu một cô gái khác. Nhưng vì nghe lời mẹ, con cố gắng quên cô gái ấy đi, để sống bên Quế Lâm cho hạnh phúc.

Rồi Hoài Bảo ngập ngừng:

– Nhưng không ngờ...

Bà Khoa bắt ngang:

– Cô gái đó tên là gì ở đâu?

Hoài Bảo trả lời mẹ:

– Đó là Bách Diệp, cùng đi học ở Úc với con.

Bà lại cao giọng:

– Nói tiếp đi!

Hoài Bảo lại tiếp tục kể:

– Không ngờ đêm tân hôn của con và Quế Lâm thì Bách Diệp bị đụng xe và vào bệnh viện.

Bà Khoa cướp lời:

– Rồi con đến đó ở suốt đêm phải không?

Hoài Bảo gật đầu:

– Vâng! Bách Diệp bị chấn thương cả đôi chân không đi lại được.

Bà Khoa lớn tiếng:

– Và con đã lo lắng cho nó đến bây giờ?

Hoài Bảo lắc đầu:

– Tuy không có tình yêu với Quế Lâm, nhưng con biết Quế Lâm là một người con gái khó tìm vì những đức tính tốt của cô ấy, nên con quyết lòng từ

bỏ Bách Diệp và đem đến cho Bách Diệp một số tiền để Bách Diệp trị đôi chân.

Bà Khoa thắc mắc:

– Nếu con dàn xếp được như vậy thì tại sao Quế Lâm lại bỏ đi?

Hoài Bảo rần rỏi đáp:

– Quế Lâm cũng có lỗi một phần về chuyện ly hôn này.

Nói xong, Hoài Bảo đi về phía tủ cầm xấp hình đưa cho bà Khoa xem:

– Mẹ xem đi!

Bà Khoa xem một cách bình thản, rồi bà nhận xét:

– Nhìn nét mặt Quế Lâm thật là vô tư lự. Mẹ nghĩ chắc có ai đó muốn hại Quế Lâm thôi.

Nếu thật như mẹ nói thì chuyện Quế Lâm và Chí Văn đi Sapa thì sao? Anh có thể tin tưởng cô không?

Nhìn vẻ mặt Hoài Bảo, Bà khoa hỏi:

– Còn chuyện gì nữa nói luôn đi, để mẹ gỡ rối giùm cho.

Nếu biết mẹ hiểu chuyện như vậy, anh đã nói cho mẹ biết ngay từ lúc đầu thì giờ này chắc anh và Quế Lâm đang sống chung hạnh phúc lắm.

Do dự hồi lâu, Hoài Bảo nói thật:

– Vừa rồi, Quế Lâm đi với Chí Văn đến Sapa một tuần lễ. Mẹ có thể tin tưởng Quế Lâm không?

Bà Khoa hơi ngạc nhiên hỏi:

– Chí Văn là ai vậy?

Hoài Bảo nói luôn:

– Chí Văn là thầy giáo của Quế Lâm, chụp chung hình với Quế Lâm đó mẹ.

Suy nghĩ hồi lâu, bà Khoa phán:

– Mẹ tin tưởng Quế Lâm! Quế Lâm với tư cách là đi công tác thôi. Còn Chí Văn, theo cách hiểu của mẹ thì Chí Văn đã thương Quế Lâm thật lòng rồi,

cho nên mới yêu cầu Quế Lâm làm hướng dẫn viên cho cậu ấy.

Rồi bà trách Hoài Bảo:

– Việc đã thế này mà con vẫn còn muốn giấu mẹ, thật là quá đáng.

Hoài Bảo thật lòng:

– Vì con sợ mẹ buồn nên con và Quế Lâm cố tình giấu mẹ.

Để biết rõ thêm tình tiết, bà Khoa hỏi thêm:

– Do con ghen nên khi Quế Lâm về, con nặng nề với Quế Lâm, rồi Quế Lâm viết đơn ly dị phải không?

Hoài Bảo lắc đầu buồn thiu:

– Không phải vậy! Mà khi Quế Lâm vừa về đến thì bắt gặp Bách Diệp ở đây và đang nấu cơm cho con ăn.

Bà Khoa tức giận:

– Vậy là con quá đáng lắm rồi! Tại sao con lại làm như vậy hả bảo?

Hoài Bảo lại thật thà:

– Cũng vì con tức Quế Lâm mà con đón nhận Bách Diệp một cách không suy nghĩ.

Bà Khoa hỏi gần:

– Giờ thì con cảm thấy hối hận chưa?

Hoài Bảo từ tốn:

– Mẹ ơi! Con nghĩ nếu Quế Lâm thật sự muốn như vậy, thì mình đừng nên ràng buộc cô ấy nữa. Hãy trả tự do cho Quế Lâm. Bách Diệp cũng tốt với con lắm, Bách Diệp rất nặng tình nặng nghĩa với con.

Bà Khoa khoát tay khuyên:

– Hiện tại con chẳng suy nghĩ gì đúng cả! Con cứ việc nghỉ ngơi, hãy để mọi việc qua một bên. Con nghe lời mẹ như vậy là tốt rồi. Còn mọi việc để đó mẹ lo.

Hoài Bảo không đồng ý với lời khuyên của mẹ, anh nói:

– Mẹ ơi! Con đã nghe lời mẹ một lần rồi và con thấy chỉ làm đau khổ cả ba người, trong đó có cả Quế Lâm và Bách Diệp. Từ hôm nay, con muốn mẹ để cho con quyết định mọi việc riêng, được không mẹ?

Bà Khoa ngần ngại hỏi:

– Liệu con có sáng suốt không, hay là con lựa chọn một cách sai lầm.

Hoài Bảo cười buồn:

– Mẹ quên là con đã gần ba mươi tuổi rồi hả mẹ.

Bà Khoa cảm thấy buồn khi mọi chuyện đã dở dang như vậy. Nhất là Quế Lâm không được hạnh phúc, bà cảm thấy có lỗi với người đã mất. Bà đã không hoàn thành lời hứa, thật đau khổ biết bao.

Thấy vẻ đau khổ hiện lên nét mặt mẹ, Hoài Bảo an ủi bà:

– Mẹ cũng đã thực hiện lời hứa với dì Hà rồi. Nhưng mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn của chúng ta thì có thể trách ai được phải không mẹ? Mẹ cũng đừng buồn rầu nữa, con nghĩ chắc con và Quế Lâm không có duyên nợ nên không thể sống với nhau đến trọn đời được.

Bà Khoa cố giữ cho nét mặt bình thản, bà hỏi:

– Vậy là con vẫn còn yêu Bách Diệp đúng không? Còn Quế Lâm, con chỉ nghĩ là một cô gái tốt mà con đang cần.

Hoài Bảo gật đầu.

Bà Khoa gằn giọng:

– Mẹ mong rằng con nghĩ cho chín chắn hơn, để không hối hận như bây giờ. Trong lòng bà Khoa vẫn không tin tưởng về Bách Diệp cho lắm, dù rằng bà chưa gặp mặt Bách Diệp lần nào. Nhưng bà cảm thấy cô gái này không đơn giản như Hoài Bảo đã nghĩ. Bằng mọi cách, bà sẽ tìm hiểu cho ra nguyên nhân. Như không để cho Hoài Bảo biết ý nghĩ của mình, bà ngọt ngào:

– Con và Bách Diệp đã quan hệ đến mức nào rồi? Có khăng khít lắm không?

– Con và Bách Diệp vẫn chưa vượt qua ranh giới của tình yêu.

Bà Khoa gật gù:

– Vậy thì tốt! Thực tế, chuyện con và Quế Lâm chưa giải quyết xong, nên chuyện con và Bách Diệp từ từ hẵng tính nhé con.

Hoài Bảo gật đầu:

– Vâng, con hiểu! Nhưng con muốn mẹ gặp mặt Bách Diệp một lần, có được không mẹ?

Nghe Hoài Bảo nói vậy, bà Khoa nghĩ: Nếu trực tiếp gặp Bách Diệp, bà sẽ có điều kiện để tìm hiểu thêm về cô gái mà bà không mấy tin tưởng này.

Nghĩ vậy, bà dễ dãi:

– Nếu con muốn thế thì hôm nào có dịp dẫn Bách Diệp về cho mẹ biết mặt. Nhưng con vẫn giữ kín mọi chuyện, đến bao giờ con và Quế Lâm đã ly dị xong.

Nghe mẹ nói vậy, Hoài Bảo hỏi luôn:

– Còn chuyện con và Quế Lâm có nên đưa đơn ra tòa không hả mẹ?

Bà Khoa suy nghĩ rồi nói:

– Hãy chờ mẹ một tháng nữa rồi tùy con quyết định.

Hoài Bảo dò hỏi:

– Mẹ sẽ gặp Quế Lâm?

Bà Khoa gật đầu:

– Mẹ muốn dò xét Quế Lâm một thời gian để tìm hiểu rõ tâm ý của cô ấy. Lúc đó mẹ cũng chẳng ép buộc gì, mẹ sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con và Quế Lâm khi các con đã lớn và sẽ không trách mẹ nữa.

Tuy nói vậy để lấy lòng tin ở Hoài Bảo, nhưng bà Khoa cảm nhận Quế Lâm thật là đáng thương. Bà luôn có cảm nghĩ chỉ một mình Quế Lâm là cô dâu thảo của bà mà thôi.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 14

Hôm nay Bách Diệp mặc bộ đồ thật giản dị để ra mắt bà già chồng tương lai của mình. Cô đang hạnh phúc khi nhìn mình trong gương thật đơn giản, đây là điều mà hôm nay cô cần phải có. Đi ra phòng khách, cô hỏi Hoài Bảo:

– Hôm nay em mặc đơn giản như thế này có được không anh yêu?

Hoài Bảo vô tư:

– Mẹ chẳng để ý đến chuyện hình thức đâu em ạ.

Bách Diệp nói giọng nhõng nhẽo:

– Nhưng em muốn mẹ có tình cảm với em ngay lần đầu.

Hoài Bảo như giảng dạy:

– Nếu muốn vậy thì em phải ngoan hiền với mẹ thì mẹ mới thích.

Bách Diệp với vẻ mặt bí xị:

– Anh làm như em dữ dằn lắm vậy, thật đáng ghét.

Rồi cô ngồi ì xuống chẳng thèm nhìn Hoài Bảo.

Hoài Bảo năn nỉ:

– Em phải hiểu cho anh chứ! Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, nên anh mới nói thật như vậy - Rồi anh nắm tay cô - Đi em, để mẹ chờ!

Bách Diệp vừa đi vừa giậm chân. Cô rào đón:

– Mai một anh nói chuyện với em phải ý tứ đó nha, không thì em giận anh

luôn đó.

Hoài Bảo trả lời ỉu xiu:

– Anh biết rồi mà, cho anh xin lỗi đi em yêu ạ.

Dừng xe ngoài sân, thấy anh Hải đang rửa xe, Hoài Bảo hỏi:

– Có mẹ tôi ở nhà không anh Hải?

Anh Hải vừa quan sát cô gái lạ, vừa đáp:

– Dạ, có. Bà chủ đang ở trong phòng khách.

Nghe anh Hải nói vậy, Hoài Bảo nắm tay Bách Diệp thân mật:

– Đi em! Đi vào gặp mẹ đi!

Bách Diệp đứng tần ngần với đôi mắt lảo liên mà giọng nói thì như ngây thơ lắm:

– Em lo sợ quá anh Bảo ơi!

Hoài Bảo khuyên nhủ:

– Mẹ anh dễ lắm, em cứ an tâm! Còn có anh bên em nữa, em quên rồi sao?

Thấy cử chỉ và lời nói của Bách Diệp, anh Hải bực bội. Xịt mạnh vòi nước vào chiếc xe, anh nói trống:

– Chiếc xe này thật đáng ghét!

Không biết Bách Diệp có nghe rõ hay không khi cô đã đi khuất sau cánh cửa.

Bà Khoa ngồi đó với tách trà, Bách Diệp bước vào khoanh tay lễ phép:

– Dạ thưa bác, con mới đến.

Bà Khoa mỉm cười vẻ dễ dãi:

– Ồ, ngồi xuống đi cháu!

Bách Diệp lại lễ phép:

– Dạ, cảm ơn bác.

Không chút chậm trễ, Hoài Bảo giới thiệu luôn:

– Đây là mẹ của anh, chắc em mới gặp lần đầu.

Bách Diệp chỉ gật đầu.

Rồi nhìn mẹ, Hoài Bảo nói:

– Còn đây là Bách Diệp bạn của con. Hôm nay cô ấy đến đây để cho mẹ biết mặt và biết nhà ta luôn.

Quan sát Bách Diệp này giờ, bà Khoa thấy cô gái có cái gì đó không thật theo cảm nghĩ của bà. Không nóng vội, bà hỏi thăm:

– Hiện nay cháu đang làm gì? Và ở đâu?

Một câu hỏi đơn giản nhưng Bách Diệp cảm thấy khó trả lời. Cô mỉm cười nói nhỏ:

– Dạ, cháu vừa chữa trị đôi chân nên chưa đi làm được - Và cô vừa nói vừa phân tích - Ba mẹ cháu ở ngoại ô thành phố, hai người đã về hưu. Chỉ có một mình cháu ở nhà trong thành phố này.

Bà Khoa nói với vẻ quan tâm:

– Đôi chân cháu đã thật lành?

Bách Diệp chớp chớp mắt, cô cố lấy lòng bà Khoa:

– Dạ, cháu vừa mới đi lại được độ nửa tháng trở lại đây.

Bà Khoa với nét mặt lo lắng:

– Rồi lúc trước ai chăm sóc cho cháu?

Tưởng bà Khoa quan tâm đến mình, Bách Diệp kéo dài câu chuyện:

– Do cháu có đứa bạn thân tên là Hồng Loan, một mình Hồng Loan săn sóc cho cháu khi bị tai nạn.

Bách Diệp vừa dứt lời, bà Khoa hỏi tiếp:

– Cô Hồng Loan tốt bụng kia hiện nay đang làm gì?

Hoài Bảo lên tiếng:

– Hồng Loan đang làm trong công ty của mình - Hoài Bảo giải thích thêm - Hồng Loan cũng học chung trường với Quế Lâm. Quế Lâm cũng có ngỏ lời xin cho Hồng Loan vào công ty mình làm. Và một phần cũng vì tình nghĩa

chăm sóc cho Bách Diệp nên con đã nhận cô ấy.

Bà Khoa cười hiền khi nghe Hoài Bảo giải thích, bà nói:

– Con giúp một người tốt đó là điều cần làm, mẹ có trách gì con đâu. Khi nào có dịp, con mời Hồng Loan lại nhà mình chơi. Mẹ rất thích những cô gái tốt bụng như vậy.

Bách Diệp khoe khoang:

– Dạ, Hồng Loan rất vui tính. Bác mà gặp cô ấy, bác sẽ không cảm thấy buồn chút nào.

Để dò hỏi thêm, bà Khoa chăm chú nhìn Bách Diệp, nói:

– Rồi cháu Diệp có dự định đi làm gì không?

Bách Diệp đáp ứng:

– Dạ, anh Bảo nói để cho đôi chân con thật hết rồi sẽ tính.

Bà Khoa lại nói thêm:

– Cháu trị bác sĩ nào?

Bách Diệp đáp bừa:

– Dạ, cháu trị tại bệnh viện.

Một mối ngờ vực thành hình trong lòng bà Khoa. Nếu thực tế Bách Diệp bị chấn thương đôi chân nặng như vậy, chẳng lẽ không có bác sĩ riêng, con trai bà thừa khả năng làm việc đó mà. Thật là điều mà bà không thể tin được...

Nhìn thấy Bách Diệp không nghi ngờ nào đối với bà nên bà đã an tâm. Bà làm ra vẻ thân thiện hơn:

– Có rảnh rồi, cháu ghé qua đây chơi với bác. Bác thường ở nhà có một mình nên nhiều lúc cũng buồn.

Bách Diệp đáp, vẻ mặt rạng rỡ:

– Dạ, nếu bác cho phép, cháu sẽ ghé đây thường xuyên thăm bác cho vui nhà vui cửa.

Bà Khoa lại nhận định tiếp: Bách Diệp quá khôn ngoan, vì thế mà bà không

thể tin mọi chuyện xảy ra đơn giản như vậy. Bằng mọi cách, bà quyết tìm ra sự thật. Muốn để cho Bách Diệp tin bà tuyệt đối, bà đứng lên lịch sự nói:

– Con và Bách Diệp ở đây nói chuyện tự nhiên, mẹ vào bảo chị Tư lo cơm trưa.

Rồi bà nhìn sang Bách Diệp, cười thân mật:

– Cháu ở đây dùng cơm với bác nhé?

Bách Diệp tỏ ra ngoan ngoãn:

– Vâng ạ!

Nói xong, bà Khoa đi ra nhà bếp, bà ra lệnh với chị Tư:

– Trưa nay chị nấu cơm cho Hoài Bảo và bạn nó ở lại dùng cơm luôn nhé -

Rồi bà phán tiếp - Chị bảo chú Hải lên phòng riêng gặp tôi.

Chị Tư cúi đầu:

– Vâng, thưa bà.

Bà Khoa về phòng với sự sắp xếp trong đầu. Bỗng có tiếng gõ cửa, bà nói vọng ra:

– Hải đấy phải không?

– Vâng! Bà chủ cho gọi con!

Bà Khoa ra lệnh:

– Hãy vào đi!

Hải đẩy cửa đi vào, bà nhắc:

– Đóng cửa lại cẩn thận! - Rồi bà vào thẳng vấn đề - Tôi xem cậu như con cháu trong nhà nên tôi muốn nhờ cậu giúp tôi một việc và phải tuyệt đối giữ bí mật.

Hải ngồi khế nép nơi góc ghế, anh khẽ đáp:

– Vâng, xin bà chủ cứ nói, tôi xin giúp bà hết khả năng của mình.

Với sự tin tưởng, bà Khoa cao giọng:

– Tôi muốn cậu theo dõi chỗ ở của Bách Diệp là cô gái hiện đang ngồi dưới

phòng khách bạn của Hoài Bảo và những hành vi hăng ngày của cô ấy, càng chi tiết càng tốt.

Hải tự nhiên hỏi:

– Bà không tin tưởng cô ấy?

Bà Khoa thừa nhận:

– Bách Diệp có nhiều điều làm cho tôi nghi ngờ.

Hải cũng nói theo:

– Tôi cũng thấy cô ấy có vẻ giả dối.

Có vẻ khó hiểu, bà Khoa hỏi lại:

– Cậu cũng có quen với cô ấy à?

Hải nhớ lại lúc này:

– Dạ không! Tôi chỉ nghe cậu chủ và cô ấy nói chuyện lúc này.

Để gút lại câu chuyện, bà Khoa như ra lệnh:

– Kể từ bây giờ, cậu không cần lái xe cho tôi nữa. Nếu có đi đâu tôi sẽ gọi tắc xi. Nhiệm vụ của cậu là theo dõi Bách Diệp, hăng ngày về báo cáo cho tôi.

Thấy bà chủ có vẻ mệt mỏi, Hải đứng lên:

– Vâng, tôi đã hiểu. Bà có cần dặn gì thêm nữa không?

Ánh mắt bà Khoa mờ lung:

– Trước mắt, cậu cứ làm như vậy đi!

– Vâng, thưa bà.

Rồi Hải bước ra khỏi phòng không quên đóng cửa lại cẩn thận.

Còn lại một mình, bà Khoa than thở:

– Hà ơi! Bạn có linh thiêng hãy giúp mình tìm ra sự thật. Bạn có nghĩ như mình không? Bách Diệp chẳng đáng tin cậy chút nào. Còn Quế Lâm nó đã về nhà của bạn ở rồi. Bạn hãy hiểu cho mình và để nó ở đó một thời gian.

Mình hy vọng rồi đây mọi việc sẽ tốt đẹp, Quế Lâm vẫn là con dâu của mình

như ý bạn và mình mong muốn.

Chợt bên ngoài hành lang có tiếng của Bách Diệp:

– Bác ơi! Cháu mời bác xuống dùng cơm!

Bà Khoa mỉm cười cho sự khôn ranh của Bách Diệp, nhưng giọng bà vẫn dịu ngọt:

– Cảm ơn cháu, bác sẽ xuống ngay!

Tiếng chân Bách Diệp xa dần. Ngồi tư lự một hồi lâu rồi bà cũng đi xuống phòng ăn với vẻ mặt thật nhân hậu và giản dị. Khó có thể hiểu trong lòng bà nghĩ gì, dù lòng bà đang dậy sóng.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 15

Từ khi hoàn thành mọi kế hoạch của Bách Diệp giao phó, Hồng Loan rất thoải mái về vấn đề tiền bạc do Bách Diệp cung cấp cho cô. Cô đến những tụ điểm ăn chơi nổi tiếng để tiêu xài. Còn công việc của cô đi làm tại công ty chủ yếu là để theo dõi Quế Lâm mà thôi, nhưng hiện giờ thì cô rất rảnh rang vì Quế Lâm và Hoài Bảo sắp ly dị, cho nên cô chẳng phải làm gì mà vẫn có tiền xài thoải mái.

Hồng Loan dáng vẻ kênh kiệu từ trong nhà hàng đi ra, túi cô hôm nay cạn khô. Đêm nay cô sẽ ghé Bách Diệp để lấy thêm chút ít.

Nhìn đồng hồ tay, thấy đã gần mười một giờ rồi, cô ngồi trên xe chân chừ chưa muốn đi. Nếu không ghé Bách Diệp thì ngày mai tiền đâu mà xài? Còn

nếu ghé giờ này thì cũng hơi ngại vài con đường quá vắng vẻ.

Chợt tánh ngông nghênh trong cô trời dậy, cô tự nhủ thầm: Hồng Loan này mà sợ ai chứ?

Nghĩ vậy, cô cho xe chạy thẳng đến nhà Bách Diệp.

Đường càng lúc càng vắng vẻ, Hồng Loan cho xe chạy nhanh như một bóng ma. Một nỗi lo sợ mơ hồ khiến Hồng Loan cố chạy thật nhanh. Khi đến trước cửa nhà Bách Diệp, Hồng Loan thở ra nhẹ nhõm.

Khi đến sát cửa, Hồng Loan cảm thấy chán chường bởi ổ khóa to tướng nằm bên ngoài. Vậy là Bách Diệp đã đi đâu?

Chợt tiếng xe thắng "két két" trên đường, một thanh niên xuống xe với giọng suồng sã:

– Em đứng đợi anh, phải không em?

Nhìn mặt gã thanh niên đỏ ửng, Hồng Loan biết gã đã uống nhiều rượu. Cố giữ vẻ bình tĩnh Hồng Loan đối đáp:

– Tôi đợi anh tôi, anh sẽ về đến ngay. Ông hãy đi nơi khác, đừng ở đây chọc ghẹo tôi sẽ không yên thân đâu.

Gã thanh niên cười thích thú:

– Anh của em đến sáng mới về! Giờ hãy ngoan ngoãn đi theo anh lại con đường hẻm kia em sẽ tận hưởng những giây phút sung sướng trên đời.

Vừa nói gã vừa đi lại nắm lấy tay Hồng Loan kéo đi.

Hồng Loan đứng sát vào cánh cửa để né tránh, cô nói:

– Ông buông tôi ra! Không thì tôi sẽ la lên thì ông sẽ bị mời đến công an đó.

Gã thanh niên cười man dại:

– Em hù dọa anh đấy à? - Rồi gã chứng minh - Em thấy không, này giờ chúng ta đứng đây thật lâu mà có ai đi ngang qua đâu. Anh nghĩ em có la thì càng mất sức thêm thôi. Mau ngoan ngoãn đi cùng!

Vừa nói gã vừa tiến về phía Hồng Loan.

Hồng Loan cảm thấy lo sợ thật sự, cô đang mong có một ánh đèn hoặc một tiếng xe nhưng hoàn toàn im vắng. Đưa đôi tay lên ôm ngang ngực để phòng vệ, càng lúc cô càng lùi dần về phía xa.

Không chờ đợi thêm được nữa, gã thanh niên nhào tới ôm chầm lấy cô, đôi môi gã tìm đôi môi cô với hơi rượu nồng nặc.

Hồng Loan cố né tránh gương mặt gã. Bực bội trước sự chống cự của Hồng Loan, gã nhấn mạnh:

– Em không ngoan ngoãn thì đừng có trách!

Hồng Loan phản nộ:

– Tao sẽ chống cự tới cùng, mày đừng hòng làm gì được tao.

Hồng Loan vừa nói dứt thì đôi tay của gã đã xé toạc chiếc áo của Hồng Loan, làm lộ ra chiếc áo ngực bên trong, cô run cầm cập và đưa tay che lại.

Hắn lại mỉm cười đắc ý:

– Ngoan ngoãn đi, anh sẽ tặng em chiếc áo khoác này để mặc về nhà.

Vừa nhục nhã, vừa uất hận, Hồng Loan lớn tiếng:

– Nếu mày đụng đến tao, mày sẽ hối hận. Tao sẽ không để cho mày yên đâu.

Bằng mọi giá tao sẽ đưa mày ra toà nếu tao còn sống sót.

– Giỏi lắm! Anh hùng lắm! Hãy chống cự nhé cưng, anh sẽ hành động đây!

Vừa nói, hắn vừa lôi Hồng Loan một cách chẳng thương tiếc về phía con đường tối om.

Hồng Loan cố gắng chống cự, nhưng làm sao được trước sức mạnh của hắn.

Con đường vắng vẻ quá, dù không một chút hy vọng có người tới cứu nhưng cô cũng cố gắng la thật lớn khi sắp đến con hẻm:

– Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Vừa lúc đó hắn đã kéo Hồng Loan vào góc đường. Hắn kèm chặt hai tay cô lại và tát mạnh vào mặt cô:

Bốp... bốp...

– Im nào!

Hồng Loan vẫn cầu cứu một cách vô vọng:

– Cứu tôi với! Cứu tôi với...

Chợt có tiếng xe thắng lại, cùng lúc một giọng thanh niên quát:

– Đồ khốn! Khôn hồn thì mau buông cô ấy ra rồi cút đi!

Sắp vô được con mồi lại có người cản trở, gã côn đồ tay vẫn giữ chặt tay

Hồng Loan, hàm hừ:

– Chuyện này không liên quan gì đến em! Hãy để cho anh làm ăn, đừng nên tham gia vào em trai ạ.

Người thanh niên mới đến rít giọng:

– Thả cô ấy ra và cút đi ngay!

Trong bóng tối, gã côn đồ vẫn giữ chặt tay Hồng Loan, nổi giận quát:

– Mà mày muốn cái gì hả thằng nhóc?

Người thanh niên mới đến vẫn gan lì:

– Có mau thả cô ấy ra không!

Gã côn đồ vẫn giữ chặt Hồng Loan, hần cười gằn:

– Hay là em muốn thưởng thức như anh? Nếu vậy thì em hãy đợi anh xong rồi đến lượt em.

Người thanh niên mới đến ấy chính là Hải, người vừa lái xe vừa là bảo vệ cho bà Khoa. Bực tức trước cách ăn nói bỉ ổi của gã côn đồ, anh liền xoay người tung một đá trúng vào ngay cằm của hắn khiến hắn ngã luôn ra phía sau.

Nhờ vậy mà Hồng Loan thoát ra và chạy về phía Hải. Vì quá sợ sệt, Hồng Loan không để ý đến chiếc áo rách nát của mình, cô nắm chặt lấy cánh tay của Hải.

Còn Hải nhìn Hồng Loan với sự thương hại. Anh cởi chiếc áo khoác của mình đưa cho Hồng Loan.

– Cô hãy mặc vào đi!

Giờ đây Hồng Loan mới nhớ lại mình, không chậm trễ, cô mặc thật nhanh áo vào để che đi phần bị hở hang trên người cô.

Gã côn đồ say rượu lồm cồm bò dậy, gầm lên:

– Mày giỏi lắm thằng nhóc ạ!

Rồi như con thú say mồi, gã nhào đến đánh túi bụi vào người Hải.

Hải bình tĩnh né tránh một cách lanh lẹ nên những đòn đánh của tên côn đồ chỉ là những cú đánh gió. Không muốn sự việc rùm beng lên, Hải gằn giọng:

– Anh thấy rồi đó, này giờ tôi đã nhịn anh. Nếu anh khôn ngoan thì mau rút đi. Còn bằng không thì đừng trách tôi đấy!

Gã thanh niên có vẻ đã tỉnh lại đôi chút và hắn cũng nhận ra mình không phải là đối thủ của người thanh niên. Nếu có gây sự thì hắn cũng chịu thiệt thòi mà thôi. Phải chi có bạn bè, em út hắn ở đây thì hắn chẳng đời nào chịu thua. Nghĩ vậy, hắn nói:

– Tao đã nhớ gương mặt mày rồi. Một ngày không xa, mày sẽ biết tay tao. Nói xong, hắn nhảy lên xe phóng thẳng.

Giờ đây, chỉ còn lại hai người, Hồng Loan mới quan sát anh thanh niên.

Trông anh rất khỏe mạnh bởi chiếc áo thun làm hiện rõ những bắp thịt săn chắc trên người anh. Cô áp ứng:

– Cảm ơn anh đã đến kịp lúc.

Vừa nói, hai người đi về phía cổng nhà của Bách Diệp. Nhìn vẻ bề ngoài của cô gái, Hải đoán cô ta chẳng phải gái nhà lành hay là công nhân làm tăng ca về. Điều này đối với Hải chẳng quan trọng lắm, anh chỉ nghĩ mình vừa làm một việc tốt là anh vui rồi. Chợt nhớ đến nhiệm vụ của mình là theo dõi Bách Diệp. Không hiểu Hồng Loan có quan hệ gì mà cô lại đứng ở nhà Bách Diệp đêm hôm khuya khoắt như thế này. Anh liền hỏi cô:

– Cô làm gì mà đứng ở đây khuya như vậy?

Hồng Loan nói thật:

– Tôi đợi nhỏ bạn! Chẳng biết nó đi đâu mà đến giờ này chưa về.

Hải nói tiếp:

– Bạn thân của cô à?

Hồng Loan gật đầu:

– Vâng! Bách Diệp là bạn thân của tôi. Tôi thường đến đây chơi, và ngủ lại qua đêm với nó.

Hải có vẻ phấn khởi trong lòng, bởi cô gái này có thể là đầu mối cung cấp cho anh những điều cần biết.

Anh tỏ vẻ thân thiện:

– Em tên gì? Nhà em có xa lắm không?

Hành động nghĩa hiệp của anh cùng lời nói chuyện rất tế nhị khiến Hồng Loan cảm thấy khâm phục người đàn ông này. Cô cố gây cho Hải sự chú ý đến cô:

– Em tên là Hồng Loan. Nhà em cũng khá xa. Còn anh, tên gì cho em biết, để mai một có dịp em sẽ đền ơn.

Hải tự chủ:

– Anh tên là Hải. Tiện đường đi công chuyện qua đây. Đường này rất nguy hiểm, em nhớ mai một đến đây phải cẩn thận nhé.

Hồng Loan vẫn còn có vẻ sợ sệt:

– Vâng. Chỉ một lần là em sợ đến già. Em sẽ không đến đây khuya nữa đâu anh đừng lo - Rồi Hồng Loan lân la làm quen - Anh có thể cho em biết số điện thoại của anh không?

Hải mỉm cười ngọt ngào:

– Chi vậy em?

– Hôm nào rảnh, em sẽ mời anh uống nước.

Hải tiếp lời:

– Đó còn gọi là đền ơn anh phải không?

Nghe Hải nói vậy, Hồng Loan nói ra ý định của mình.

– Đền ơn anh bao nhiêu mà đủ. Chẳng qua em muốn làm bạn với anh thôi.

Một người hùng.

Hải nhún vai với vẻ bất cần, rồi anh mỉm cười nói đùa:

– Mới quen anh thì em nghĩ vậy nhưng rồi đây em sẽ chán cho xem.

Nói xong, anh lấy cây viết và quyển sổ tay ghi số điện thoại đưa cho Hồng Loan.

Hồng Loan đọc qua, cô hỏi:

– Anh ở nhà với cha mẹ à?

Hải lắc đầu:

– Nhà anh ở tận miền Tây. Hiện anh đang ở chung với dì của anh.

Hồng Loan nói với nét mặt lo lắng:

– Vậy em gọi điện cho anh được chứ?

Hải lại so vai:

– Không việc gì cả, dì anh cũng tâm lý lắm!

Trả lời với Hồng Loan như vậy, vì Hải đã dự định về nhà anh sẽ kể rõ câu chuyện anh quen với Hồng Loan cho bà Khoa được rõ.

Hai người đợi này giờ cũng lâu, đêm càng ngày càng về khuya, mà vẫn chưa thấy Bách Diệp về, Hải gợi ý:

– Bạn Hồng Loan đêm nay có về không? Hay là anh đưa Hồng Loan về nhà nhé?

Hồng Loan khách sáo:

– Em không dám làm phiền anh nữa trong khi ơn kia chưa trả.

Hải nhìn cô nói thật:

– Giờ này mà để em đi một mình anh cũng chẳng yên tâm. Để anh đưa em về. Thôi, ta đi nào!

Rồi anh vừa tránh đường vừa cười, nói tiếp:

– Ai bảo anh quen em làm chi hả Loan?

Hồng Loan cảm thấy băng khuâng bởi ánh mắt rực sáng của Hải, cô biết từ đây mình sẽ phải suy nghĩ về anh, người đã làm lòng cô xao động. Và đây cũng là lần đầu tiên tim cô gõ nhịp yêu đương.

Ánh nắng buổi sáng trải nhẹ trên vườn hồng còn long lanh những hạt sương đọng lại của đêm qua. Hải ung dung đi vào phòng khách gặp bà Khoa.

– Thừa bà chủ ngày hôm qua vì Bách Diệp về khuya, khi tôi đi ngang qua nhà cô ấy thì quen được một cô tên Hồng Loan bạn thân của Bách Diệp đang bị một gã đàn ông sàm sỡ.

Về hiểu chuyện, bà Khoa hỏi:

– Vậy cậu đã làm người hùng, có đúng không?

Hải gật đầu:

– Vâng, tôi đã cứu Hồng Loan và quen cô ấy. Vì hoàn cảnh bắt buộc, tôi không cho Hồng Loan biết sự thật mình đang theo dõi Bách Diệp, nên tôi đã tự giới thiệu tôi là cháu của bà chủ, xin bà chủ tha thứ.

Bà Khoa tỏ vẻ thông cảm:

– Chuyện cậu tự ý giới thiệu như vậy cũng đúng thôi, vì như vậy mới tiện, cậu cũng đáng tuổi cháu của tôi mà đúng không? Thôi thì từ hôm nay cậu cứ gọi tôi bằng dì đi. Còn phần tôi sẽ thông báo với mọi người, tôi nhận cậu làm cháu nuôi.

Hải với gương mặt xúc động:

– Vâng. Cảm ơn dì Khoa.

Với gương mặt suy nghĩ, bà Khoa nói tiếp:

– Và kể từ hôm nay, nếu Hồng Loan có rủ cháu đi đâu thì cháu đừng từ chối nhé và hãy cố gắng lấy lòng nó để tìm hiểu thật kỹ về Bách Diệp. Dì muốn mọi việc phải được rõ ràng càng sớm càng tốt, chứ để như vậy dì thấy thiệt

thời cho Quế Lâm quá.

Như chia sẻ nỗi buồn với dì Khoa, Hải hỏi thăm:

– Hiện tại Quế Lâm đang ở đâu vậy dì?

Đôi mắt bà Khoa thoáng xa xăm:

– Quế Lâm đang ở nhà cũ, chỉ có một mình buồn lắm. Dì bảo nó lại đây ở nhưng nó từ chối, nói rằng muốn ở riêng một thời gian để suy nghĩ, bởi vậy dì không thể ép được.

Hải cũng góp ý:

– Dì cũng nên thông cảm cho cô ấy. Thời gian sẽ làm cho cô ấy hiểu rõ tất cả dì ạ.

Bà Khoa gạt đầu:

–Ừ, dì cũng nghĩ vậy. Nên dì rất nóng lòng về việc nhờ cháu theo dõi Bách Diệp.

Thấy nét mặt trông mong của bà Khoa, Hải an ủi:

– Dì hãy an tâm, cháu sẽ cố gắng hết sức để dì khỏi chờ mong.

Bà Khoa nói với vẻ tâm đắc:

– Dì rất tin tưởng ở nơi cháu và dì đặt mọi hy vọng ở nơi cháu, cháu hiểu chứ?

Hải biết mình là người quan trọng như thế nào đối với dì Khoa, nên anh lễ phép nói:

– Vâng, cháu hiểu! Cháu sẽ không phụ lòng tin của dì đâu.

Bà Khoa với niềm tin dâng cao:

– Vậy là tốt lắm rồi!

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 16

Có tiếng xe dừng trước cổng, Quế Lâm cũng chẳng cần để ý, bởi vì cô chẳng muốn ai đến quấy rầy cô. Ngoài giờ làm việc, cô chỉ thích được ở một mình mà thôi.

Giọng của Chí Văn gọi thật to:

– Có Quế Lâm ở nhà không?

Quế Lâm chẳng buồn trả lời, bởi vì cô muốn được yên.

Chí Văn lại gọi tiếp:

– Quế Lâm, hãy mở cửa cho anh, không thì anh sẽ đứng ở đây mãi.

Quế Lâm rời khỏi bậc thềm, cô đi ra khoảnh sân rộng rồi mở cánh cổng sắt.

Vẫn gương mặt không vui không buồn, cô hỏi Chí Văn:

– Sao anh biết nhà em ở đây?

Chí Văn mỉm cười nói đùa:

– Nếu em còn ở trên trái đất này thì em ở bất cứ nơi đâu, anh cũng tìm được cả.

Rồi Chí Văn dẫn xe vào khoảnh sân rộng. Anh đi theo Quế Lâm đến bên chiếc ghế xích đu dưới giàn hoa giấy tím. Để cho Quế Lâm ngồi trên chiếc xích đu, còn Chí Văn ngồi xuống ghế đá gần đó, anh nhẹ nhàng hỏi cô:

– Sao em lại giấu anh vậy Quế Lâm? Hoài Bảo chính là chồng của em mà em cũng không nói thật.

Quế Lâm cười buồn:

– Không phải em cố ý giấu anh, mà bởi vì lúc đó em còn đi học.

Chí Văn lại nhắc:

– Hôm đi Sapa, em cũng không nói thật với anh. Em có lý do khó nói, đúng không?

Vẫn đôi mắt u buồn, Quế Lâm trầm giọng:

– Anh muốn biết tất cả chứ?

Chí Văn thản nhiên đáp:

– Nếu em cảm thấy không ngại thì cứ tâm sự với anh.

Quế Lâm nghĩ cô đã vò vố một mình từ lâu rồi, giờ đây có người tâm sự thì vẫn đỡ hơn. Và lại, đối với Chí Văn, cô rất tin tưởng ở nơi anh, cô tin anh là một người tốt. Vì vậy, cô tâm sự:

– Kể từ lâu, em cảm thấy chán tất cả mọi thứ. Em chẳng muốn tiếp xúc với ai. Em muốn được sống một mình. Ngay cả khi anh gọi cửa, em vẫn không muốn mở cửa cho anh. Nhưng nếu anh thật sự là người bạn tốt thì hãy nghe đây...

Rồi Quế Lâm với giọng nghẹn ngào hờn tủi, cô kể lại cho Chí Văn nghe từ khi mẹ cô mất đi, rồi việc hứa hôn của mẹ cô và bà Khoa, rồi đến đám cưới của cô và Hoài Bảo chỉ là hình thức bên ngoài, luôn cả sự hiện diện của Bách Diệp trong ngôi nhà của cô.

Nghe qua, Chí Văn hỏi cô với vẻ cảm thông:

– Vì thế mà em viết đơn ly dị?

Quế Lâm gật đầu:

– Vâng! Em muốn chúng em được tự do, không phải sống trong sự gượng ép.

Chí Văn quan tâm hơn:

– Rồi dì Khoa có nói gì không?

Giọng Quế Lâm vẫn đều đều:

– Dì Khoa bảo em về nhà ở chung với dì ấy, nhưng em xin với dì hãy cho em một thời gian suy nghĩ.

Chí Văn hỏi thêm:

– Còn Hoài Bảo, anh ấy đã ký đơn ly dị chưa? Và anh ấy có nói gì không?

Quế Lâm lắc đầu:

– Từ hôm đó đến nay, em luôn tránh mặt anh ấy. nếu không đi "tour" thì em nghỉ ở nhà, nếu có đến công ty một chút rồi em cũng về.

Nghe Quế Lâm kể, cộng với sự suy nghĩ của mình, Chí Văn nhận định:

– Theo anh nghĩ thì Hoài Bảo và Bách Diệp khó mà dứt khoát nhau được.

Em quyết định như vậy là đúng lắm. Quế Lâm! Anh sẵn sàng ủng hộ em, và em nên nhớ lúc nào cũng có anh bên cạnh em. Anh luôn mong muốn chia sẻ những vui buồn cùng em như từ trước nay và mãi mãi về sau.

Quế Lâm với gương mặt không có gì xúc động, giọng cô trầm tĩnh:

– Cảm ơn anh đã dành tình cảm quý báu cho em. Em cảm thấy mình không xứng đáng được hưởng những gì anh đem lại. Em biết thân phận mình rồi, anh Văn ạ.

Chí Văn lắc đầu:

– Sao em lại quá bi quan như vậy hả Quế Lâm? Thật lòng, anh muốn đem hạnh phúc đến cho em. Anh muốn cho em tất cả những gì anh có, anh đã yêu em từ lâu rồi, chẳng lẽ em không hiểu hả Quế Lâm?

Quế Lâm tư lự:

– Em biết chứ, nhưng liệu em có xứng đáng với anh không? Em nghĩ là không, bởi vì mọi người cho rằng em là gái đã có chồng mà còn đeo bông theo anh, vì thế em sẽ đau khổ hơn.

Chí Văn tự tin:

– Mặc họ muốn nói gì cũng được, miễn sao em hạnh phúc, anh chẳng cần gì

hơn khi sớm chiều có em bên cạnh.

Quế Lâm lắc đầu:

– Không được đâu Chí Văn ạ! Trái tim em không còn rung động trước một tình yêu nào cả, dù rằng nó rất cô đơn. Em mong anh hãy hiểu cho em.

Chí Văn nói với nét mặt chịu đựng:

– Anh không ép buộc em đồng ý ngay lúc này. Nhưng anh sẽ chờ đợi em đến một ngày nào đó em quên hết đi mọi buồn đau, và khi đó chúng mình sẽ đến với nhau.

Quế Lâm lắc đầu buồn tẻ:

– Em không muốn anh phí tuổi xuân của anh. Anh hãy xem em như một người em gái là em hạnh phúc lắm rồi.

Giờ đây nét mặt Chí Văn buồn bã:

– Tình yêu mà nói quên không dễ dàng như vậy đâu Quế Lâm. Nếu như em nói vậy thì trên đời này đâu có ai khổ vì yêu.

Quế Lâm đưa nhẹ chiếc xích đu cô nói:

– Em không muốn anh chờ em trong tuyệt vọng, vì không biết anh sẽ phải chờ đợi bao nhiêu lâu và em cũng không thể hứa được gì.

Chí Văn ngả người ra ghế đá, giọng anh buồn man mác:

– Nếu một ngày nào đó, anh không còn chút gì hy vọng về tình yêu của em nữa, thì ngày đó anh sẽ đi thật xa ở một phương trời khác mà cố quên đi hình bóng của em.

Nghe qua, Quế Lâm chạnh lòng, cô tìm cách an ủi anh:

– Chí Văn! Anh đừng nên nói như vậy! Duyên nợ đâu phải mình định được đâu anh. Nghe anh nói như vậy, em buồn lắm anh Văn ạ.

Cảm thấy lời mình nói cũng hơi quá đáng, vì sẽ gây thêm cho Quế Lâm nỗi buồn khi trong lòng cô đầu ập những sự đau buồn.

Nghĩ vậy, anh mỉm cười lãng sang chuyện khác:

– Đẹp hết những buồn phiền qua một bên đi Quế Lâm! Giờ anh mời em đi ăn tối với anh.

Quế Lâm vẫn lặng thinh. Chí Văn nài nỉ:

– Đi với anh đi Quế Lâm! Em muốn đi xe riêng cũng được, cho em được thoải mái hơn.

Quế Lâm lắc đầu:

– Không phải về chuyện đó! Mà em ngại đi bên anh.

Chí Văn lại giải thích:

– Chẳng lẽ hai người yêu nhau mới đi ăn cơm cùng nhau, còn hai người xem nhau là bạn đi ăn cơm chung không được sao? - Rồi Chí Văn nói tiếp - Mình cứ nghĩ chúng mình là bạn được rồi.

Quế Lâm mỉm cười, chấp nhận sự mời mọc của anh:

– Vậy anh chờ em một chút em sẽ ra ngay.

Chí Văn ga-lăng:

– Em cứ sửa soạn cho thỏa thích, anh chờ đến sáng mai cũng được - Rồi anh cười nói tiếp - Ở Việt Nam đâu có tuyết nên trong khi chờ đợi anh đâu có sợ nó chôn vùi anh.

Quế Lâm trở lại vẻ hồn nhiên:

– Nếu tuyết có chôn anh thì anh ráng mà chịu, em bỏ cho anh chết luôn, em không có cứu anh đâu.

Chí Văn cười nghênh mặt:

– Nhưng ông mặt trời sẽ cứu anh.

Quế Lâm vừa đi vào nhà vừa quay lại:

– Kệ anh chứ!

Chí Văn nhìn theo dáng cô khuất sau cánh cửa, anh nở nụ cười hạnh phúc.

Anh đã làm cho cô vui, trở lại vẻ hồn nhiên mà ít khi thấy được từ cô.

Chí Văn chở Quế Lâm đến một nhà hàng sang trọng chỉ dành riêng cho

những đôi tình nhân yêu nhau. Vừa ăn vừa ngắm sao trời và những cơn gió tự nhiên mát rượi làm cho người ta cảm thấy thật sảng khoái.

Hai chén xúp yến được bung lên cùng với hai con tôm hùm nướng thơm phức.

Chí Văn nói:

– Ăn đi Quế Lâm!

Quế Lâm tự nhiên:

– Vâng, để em sẽ tự nhiên mà.

Vừa nói, cô vừa múc từng muỗng xúp cho vào miệng trông thật ngon.

Chí Văn cũng vậy, anh cũng tự nhiên như Quế Lâm, hai người vừa ăn vừa chuyện trò trông thật vui vẻ và nhìn vào rất là xứng đôi.

Ở bàn đối diện, Hoài Bảo và Bách Diệp đã đến từ lâu. Từ khi nhìn thấy Quế Lâm cùng Chí Văn đi vào, đôi mắt Hoài Bảo buồn thiu và anh ăn cũng mất ngon. Cho đến khi Bách Diệp nhắc anh:

– Anh ăn thêm đi chứ?

Hoài Bảo thờ ơ:

– Anh no rồi!

Bách Diệp cười mai mỉa:

– Em không tin, anh buồn đúng không?

Hoài Bảo nhắc lại:

– Anh đã bảo anh no rồi mà!

Bách Diệp như ra lệnh:

– Vậy tính tiền đi mình đi về!

Tính tiền xong, Bách Diệp kéo Hoài Bảo lại bàn của Quế Lâm, cô tự động khơi chuyện thật vô duyên:

– Hai người định bao giờ đám cưới? Còn mình và anh Bảo dự định vào cuối năm nay.

Quế Lâm thấy vẻ đường đột của Bách Diệp, cô chẳng màng đến. Còn Chí Văn thì cố tình chọc tức Bách Diệp:

– Quế Lâm vẫn chưa đáp lại tình yêu của tôi. Phải chi tôi được như cô, được Hoài Bảo yêu mến như vậy thì chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới ngay, chẳng chờ đến cuối năm mà làm gì.

Bách Diệp vẫn không thể hiểu những lời mai mỉa của Chí Văn, cô liền nhìn sang Hoài Bảo, nũng nịu:

– Anh có nghe Chí Văn nói không? Để anh cứ một mực đòi đến Tết. Còn bốn năm tháng nữa ai mà chờ hoài chứ?

Nghe Bách Diệp nói thế, Quế Lâm bật cười, cô cười rất thoải mái cho tâm hồn rộng tuếch của Bách Diệp.

Nụ cười của Quế Lâm làm cho Hoài Bảo càng thêm tự ái và anh hiểu lời nói của Chí Văn chỉ để chọc giận Bách Diệp thôi. Rồi anh lại nghĩ chắc là Chí Văn và Quế Lâm đã yêu nhau rồi nên mới thân mật như vậy. Để thỏa lòng tự ái, anh nói:

– Đơn ly dị tôi đã ký rồi, cô có cần gởi đến tòa án không?

Nghe qua, Quế Lâm bàng hoàng, cô không ngờ Hoài Bảo lại kém tế nhị như vậy. Cô nói thẳng:

– Tôi chẳng cần gì cả ngoài hai bàn tay của mình. Còn cái đơn kia tùy anh quyết định.

Rồi Quế Lâm nhìn sang Chí Văn nói tiếp, giọng rất ngọt:

– Mình về đi anh Văn

Nói xong, Quế Lâm đứng lên đi ra cửa.

Hoài Bảo nhìn theo với ánh mắt đầy căm hận. Anh hận ai chứ? Chẳng lẽ anh lại hận Quế Lâm? Vậy thì càng vô lý. Vậy chẳng lẽ anh lại hận mình nhưng với lý do gì anh không thể giải thích được.

Chắc thời gian sẽ trả lời và giải thích cho anh, anh mong như vậy.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 17

Hải và Hồng Loan về đến Vĩnh Long cũng đã mười giờ sáng. Hồng Loan ngồi sau lưng Hải trên chiếc xe Dream chạy dọc theo con đường nhỏ hai bên vườn cây um tùm, xum xuê.

Hồng Loan thân mật hỏi:

– Sắp đến nhà chưa anh?

– Đến nơi rồi.

Vừa trả lời Hồng Loan, Hải vừa cho xe quẹo vào một căn nhà ngói xưa cũ kỹ, chung quanh nhà nào là chôm chôm, xoài, mận, dừa trái oằn cả cây.

Dừng xe bên hiên, Hải xách ba lô đi vào. Hồng Loan cũng đi theo anh. Bước vào nhà chẳng thấy ba đâu, Hải gọi lớn:

– Ba ơi! Ba!

Từ phía cuối vườn có giọng của một người đàn ông chất phác:

– Thằng Hải mới về đó hả?

Nghe tiếng ba, Hải đi nhanh ra phía sau. Hồng Loan cũng đi theo anh. Từ xa, Hồng Loan thấy một người đàn ông mặc bộ đồ bà ba đen đầu quấn cái khăn rằn, mồ hôi ướt đầm cả áo. Ông đang làm gì Hồng Loan không rõ lắm.

Khi hai người đến nơi, Hải hỏi:

– Ba đang làm gì vậy?

Nhìn con trai và cô gái lạ, ông Ngò nói giọng chắc nịch:

– Tao sửa lại khúc nương này cho nước vào ra dễ dàng một chút.

Vừa nói ông vừa vét những cuốc đất đắp vào gốc cây gần đó.

Hải nhìn cha với ánh mắt thương yêu, anh khuyên:

– Con nói hoài, công việc vườn tược thì muốn người làm, ba trông coi là được rồi. Ba làm nặng nhọc như thế này lỡ bị bệnh hoạn rồi sao hả ba?

Ông Ngò thiết tha:

– Tao còn khỏe hơn mày nữa là khác! Máy cái chuyện lật vật như vậy, tao làm một buổi là xong. Muốn người ta làm, ở không hoài tao chịu hổng có được.

Như đã xong công việc, ông Ngò leo lên khỏi con nương, đứng nhìn thành quả của mình. Đúng lúc này, Hồng Loan cũng đi đến bên ông, cô lễ phép:

– Dạ thưa bác, cháu mới xuống.

Ông Ngò nhìn sang Hồng Loan với nét mặt chất phác:

– Ủ. Cháu xuống đây chơi à? - Rồi ông nhìn sang con trai, nhắc nhở - Hải con leo lên cây dừa bẻ vài trái dừa tươi xuống uống nước con.

Nhìn lên những cây dừa cao vợi vợi chung quanh vườn, Hồng Loan lo sợ

Hải leo lên sẽ gặp khó khăn, cô liền nói:

– Dạ thưa bác, cháu và anh Hải vừa mới uống nước xong bác ạ.

Ông Ngò phân tích:

– Uống nước gì cũng đâu có bằng nước dừa ở vườn này, uống vào vừa mát vừa ngọt lại khỏe ngay, nhất là vừa mới đi xa về.

Hải ngoan ngoãn:

– Dạ, con biết rồi ba ạ! Một chút nữa con sẽ leo lên hái liền, dẫn dịp con dọn dẹp những bẹ dừa già luôn cho nó mau ra trái.

Nghe con trai nói như vậy, ông Ngò gật gù:

– Tao cũng định bữa nào rồi rảnh, tao leo lên dẹp dọn một bữa, nhưng tao chưa làm được.

Hải lại lo lắng:

– Ba già rồi đừng nên leo lên cao như vậy không tốt đâu.

Như muốn phủ nhận lời nói của con, ông Ngò vừa vác cuốc đi vào nhà vừa nói:

– Mày lo xa quá đó, ba vẫn thừa khả năng mà!

Hải và Hồng Loan cũng đi vào theo ông. Họ nhìn nhau mỉm cười cho bản tánh thật thà, cố chấp của ông già. Hải nghĩ vậy và Hồng Loan cũng nghĩ giống anh.

Hải ngồi trên bộ ván gỗ đen mun với cái chân đang bó bột vì bị té trong lúc hái dừa ngày hôm kia. Do sơ ý trong khi đập bẹ dừa già từ trên cây xuống, anh bị trượt chân té theo luôn. Anh định về thành phố để điều trị nhưng ba anh không cho, ông nói dù một tháng hay hai ba tháng cũng ở nhà để ông chăm sóc, ông mới yên tâm.

Còn Hồng Loan, thấy anh bị thương, cô vội vàng trở về thành phố để xin nghỉ phép năm và đem một số đồ cần thiết xuống cho anh. Nhớ lại gương mặt lo lắng của Hồng Loan lúc đó, Hải cảm thấy cũng tội nghiệp cho cô. Quen cô chẳng qua là vì nhiệm vụ của anh mà thôi, vậy mà trước sự lo lắng của cô khiến anh cảm động vô cùng...

Vừa suy nghĩ đến đây thì Hồng Loan từ ngoài cổng đi vào, theo sau cô là anh xe ôm chở đồ linh kinh.

Khi anh xe ôm đã rời khỏi nhà, nhìn chiếc xe lăn mà cô vừa mang xuống, Hải nói:

– Bộ em muốn anh là người tàn phế luôn sao em lại mua xe lăn cho anh vậy?

Hồng Loan với gương mặt đỏ bừng vì nắng và mệt, nhưng cô vẫn ngọt ngào:

– Xe này là của Bách Diệp, em lấy đỡ xuống đây để anh đi đây đi đó cho khuây khỏa vậy mà.

Nghe Hồng Loan nói xe của Bách Diệp, Hải hỏi tới:

– Bách Diệp bộ có người thân bị tật nguyền hay sao mà cô ấy có chiếc xe này vậy? Em mượn rồi có phiền phức gì cho người ta không đó? Anh không muốn làm phiền ai hết dù là người thân của em.

Hồng Loan nở nụ cười để cho Hải yên tâm:

– Anh đừng có lo xa như vậy, chiếc xe này hiện nay Bách Diệp không còn sử dụng nữa.

Hải phăng theo:

– Cô ấy điều trị đôi chân lành rồi à? Nếu vậy thì em gọi điện hỏi thăm cô ấy xem bằng cách nào mà hay vậy, để anh điều trị đôi chân anh cho mau.

Hồng Loan than thở:

– Thực sự Bách Diệp có bị gì đâu, chẳng qua vì tình yêu mà Bách Diệp đóng kịch như vậy.

Hải hỏi thêm với vẻ khó hiểu:

– Em nói gì anh không hiểu?

Vừa sờ nhẹ lên cái chân sưng vù của anh, cô nói rất rõ ràng:

– Bách Diệp có người yêu đi lấy vợ. Vì tình yêu và lòng ghen tuông, Bách Diệp muốn giành lại tình yêu và người yêu của mình, nên cô ấy phải sử dụng chiếc xe lăn này cho anh ấy động lòng mà không thể bỏ được.

Tỏ vẻ bàng quang, Hải hỏi tiếp:

– Chẳng lẽ anh chàng kia không biết chút gì sao?

Hồng Loan vô tình:

– Làm sao biết được khi mỗi lần anh ấy đến thì Bách Diệp đều ngồi trên xe lăn thật là thảm thương.

Hải nhìn Hồng Loan vẻ như không tin lắm:

– Có đúng không, hay là em nói oan cho Bách Diệp đó?

Hồng Loan chẳng giấu gì:

– Em đã từng giúp Bách Diệp mà, làm sao em nói oan cho cô ấy được hả anh?

Hải ngọt ngào:

– Em giúp mà giúp như thế nào?

Hồng Loan nói cặn kẽ hơn:

– Anh ấy đã tin tưởng và nhờ em chăm sóc cho Bách Diệp mỗi khi vắng anh ấy - Bất chợt Hồng Loan nói với giọng đượm buồn - Nhiều khi em cảm thấy em có lỗi với Hoài Bảo lắm, nhưng một phần vì nặng tình nghĩa với Bách Diệp, cho nên em cố gắng quên đi những việc mình làm không đúng.

Vờ như không biết gì, Hải gặng hỏi lại:

– Hoài Bảo là người yêu của Bách Diệp à?

Hồng Loan gật đầu:

– Vâng, anh ấy tên là Hoài Bảo.

Hải hỏi thêm cho Hồng Loan đừng ngờ vực:

– Theo em nhận xét thì Hoài Bảo là người như thế nào?

Hồng Loan nói nghiêm:

– Anh Bảo rất hiền và thật thà.

Hải nhẹ nhàng trách:

– Nếu như vậy sao emỡ hại anh ta?

Hồng Loan có vẻ đau khổ:

– Em đã nói với anh lúc nãy rồi, cũng vì em quá nặng tình nghĩa với Bách Diệp thôi.

Bỗng nhiên Hải nhớ lại lúc đi Khoa kể chuyện về những tấm hình ngoài Vũng Tàu. Anh thầm nghĩ: có thể nào do Hồng Loan chụp không?

Nghĩ vậy anh liền hỏi cô:

– Em có quen biết với vợ của anh Bảo không?

Hồng Loan gật đầu:

– Có chứ! Em và Quế Lâm học chung trường mà.

– Em thấy Quế Lâm như thế nào?

Hồng Loan nhận xét:

– Quế Lâm rất hiền và đáng quý.

Hỏi lại tâm lý hơn:

– Vậy chắc em ân hận mỗi khi nói chuyện với Quế Lâm lắm hả?

Hồng Loan chậm rãi nói thật lòng:

– Em ân hận nhất là những tấm hình do chính tay em chụp chung thầy Văn và Quế Lâm rồi đưa cho Bách Diệp để gửi cho Hoài Bảo.

Hỏi trách nhẹ:

– Tại sao em lại làm những việc như vậy được chứ? Em không thấy lương tâm mình cắn rứt sao Loan?

Hồng Loan với gương mặt hồi hận:

– Cũng vì sức mạnh của đồng tiền mà em làm như vậy. Đôi lúc em cảm thấy rất buồn chẳng biết tâm sự cùng ai. Hôm nay em cảm thấy nhẹ nhàng khi đã nói hết với anh.

Nhìn vẻ mặt hồi hận thật sự của Hồng Loan, Hải cố tình chỉ dẫn:

– Nếu em cảm thấy lương tâm mình cắn rứt thì em nên làm điều gì đó tốt đẹp để đền bù lại cho Quế Lâm. Chẳng hạn như em nói ra sự thật về những tấm hình cho Hoài Bảo đừng hiểu lầm Quế Lâm nữa.

Hồng Loan lắc đầu:

– Không được đâu anh Hải ạ! Nếu em nói như vậy thì Bách Diệp sẽ buồn em, còn Hoài Bảo sẽ không tha thứ cho em đâu.

Hỏi lại dò hỏi:

– Chắc là em nhận tiền của Bách Diệp nhiều lắm phải không?

Hồng Loan gật đầu thừa nhận:

– Vâng! Từ khi quen anh, em mới cảm nhận được những sai lầm của mình

và từ đó đến nay em mới sống có ý nghĩa hơn, không dựa dẫm vào Bách Diệp nữa, mà sống bằng đồng lương chân chính do sức lao động của mình, không để cho Bách Diệp lo cho em nữa.

Nghe vậy, Hải liền khen:

– Nếu em biết suy nghĩ như vậy thì anh rất mừng và từ bây giờ anh mong em chín chắn hơn.

Đôi mắt Hồng Loan u buồn:

– Nhưng em vẫn luôn áy náy mỗi khi gặp Quế Lâm.

Hải hỏi thăm:

– Cô ấy lúc này như thế nào?

Hồng Loan thở dài, giọng buồn buồn:

– Quế Lâm vẫn đi làm, nhưng ít thấy cô ấy cười và hình như Quế Lâm và Hoài Bảo sắp ly dị nhau.

– Còn Bách Diệp? - Hải hỏi tiếp.

Đôi mắt Hồng Loan nhìn ra khoảng sân rộng:

– Bách Diệp đang vui vẻ và hy vọng mọi việc thuận lợi đến với cô ấy.

Hải biết hết nhưng vẫn làm như chẳng biết gì, anh hỏi:

– Bách Diệp hy vọng Hoài Bảo sẽ cưới Bách Diệp à?

Hồng Loan gật đầu:

– Bách Diệp đang hy vọng, vì mẹ Hoài Bảo cũng thích Bách Diệp lắm.

– Sao em biết?

Hồng Loan đáp khẽ:

– Bách Diệp đã kể lại với em.

Hải đã rõ tất cả mọi chuyện. Thoạt đầu, anh giận Hồng Loan vô cùng, nhưng chợt nghĩ đến sự thành thật của cô đối với anh, anh cũng nghe chạnh lòng.

Rồi một ngày gần đây, khi cô hiểu ra sự giả dối của anh, liệu cô có tha thứ cho anh không? Anh hy vọng rằng cô sẽ hiểu anh hơn.

Thấy gương mặt suy tư của Hải, Hồng Loan lo lắng hỏi:

– Anh đang nghĩ gì vậy?

Hải đáp:

– Anh nghĩ không biết bao giờ chân anh mới đi lại được cho em đỡ vất vả vì anh.

Hồng Loan với vẻ đa nghi:

– Bộ anh không yêu em sao mà anh lại nói vậy? Em nguyện chăm sóc anh suốt cuộc đời này, dù anh có chấp nhận hay không?

Hải nửa thật nửa đùa:

– Anh chỉ sợ một ngày nào đó em sẽ chán ghét anh.

Hồng Loan lắc đầu:

– Dù anh có làm lỗi gì, em cũng tha thứ hết, miễn sao anh yêu em thật lòng là đủ rồi.

Nghe những lời nói chân tình của Hồng Loan, Hải nghe tim mình rung động. Anh nắm bàn tay cô như để chia sẻ những nỗi buồn đã qua và những nỗi buồn sắp tới anh sẽ đem đến cho cô.

Thấy cử chỉ âu yếm của Hải dành cho mình, gương mặt Hồng Loan rạng ngời hạnh phúc, cô nhỏ giọng:

– Em đưa anh ra ngoài vườn cho mát nhé anh!

Hải gật đầu đón nhận sự chăm sóc của Hồng Loan, bởi vì tim anh và cô đang gõ cùng một nhịp.

Tại căn phòng của bà Khoa, Hải kể rất tỉ mỉ về chuyện Bách Diệp mà Hồng Loan đã vô tình nói với anh. Nói xong, gương mặt anh đượm buồn, thấy vậy bà Khoa hỏi:

– Cháu đã thích Hồng Loan rồi đúng không?

Hải gật đầu:

– Vâng! Suốt nửa tháng ở dưới nhà cháu, Hồng Loan đã chăm sóc cho cháu

như một người vợ hiền. Đúng là cô ấy đã thay đổi tất cả rồi, dì Khoa ạ.

Bà Khoa tư lự:

– Bởi vì cháu và Hồng Loan đã yêu nhau thật sự rồi, nên hiện giờ cháu đang sợ Hồng Loan buồn và nghĩ cháu giả dối khi mọi chuyện của Bách Diệp được làm sáng tỏ, có đúng không Hải?

Hải trầm tư:

– Vâng! nhưng cháu sẽ cố chịu đựng, dù Hồng Loan có rời xa cháu đi nữa. Bù lại, Hoài Bảo và Quế Lâm được hạnh phúc như lòng dì mong đợi là cháu vui rồi.

Có vẻ khó xử, bà Khoa cố suy nghĩ để tìm một biện pháp cho vẹn cả đôi bên rồi bà lên tiếng:

– Được rồi, cháu đừng lo nghĩ nữa! Dì sẽ gặp Hồng Loan một lần, dì sẽ nói chuyện với cô ấy. Dì sẽ cố gỡ rối cho cháu.

Nghe qua, Hải cảm thấy yên tâm. Một khi dì Khoa đã hứa gặp Hồng Loan để giải thích cho anh, có lẽ mọi việc sẽ đơn giản hơn. Chợt nhớ đến Hoài Bảo và Quế Lâm, Hải hỏi dì Khoa:

– Chẳng nào dì cho anh Bảo và Quế Lâm biết sự thật?

Bà Khoa đáp gọn:

– Để dì gặp Hồng Loan rồi dì sẽ tính.

– Còn Bách Diệp, dì có định gặp cô ấy không?

Bà Khoa suy nghĩ:

– Lúc này chưa thể gặp Bách Diệp được, dì phải gặp Hồng Loan trước xem mọi việc thế nào.

Hải lại hỏi:

– Vậy bao giờ dì gặp Hồng Loan?

Bà Khoa đáp nhanh:

– Ngay ngày mai. Dì sẽ đến công ty và mời Hồng Loan đi uống nước rồi dì

sẽ nói chuyện.

Hải hỏi thêm:

– Cháu có nên đi theo dì không?

Bà Khoa lắc đầu:

– Không cần đâu, để một mình dì được rồi! Dì nghĩ nếu cháu đi theo, Hồng Loan càng nóng giận thêm.

– Vâng! Dì nói đúng, cháu sẽ ở nhà. - Rồi Hải đứng lên nói - Dì nghỉ đi, cháu xin phép về phòng.

Chợt nhớ đến người láng giềng cùng xóm khi còn ở dưới quê, bà Khoa hỏi thăm:

– Anh Ngò có khỏe không Hải?

Hải lễ phép:

– Dạ, ba cháu vẫn khỏe. Ba cháu gửi lời thăm dì và anh Bảo.

Bà Khoa nói:

– Khi nào rảnh rồi, dì sẽ về quê mình một chuyến để thăm tất cả bà con ngày xưa.

– Vâng! Khi nào dì muốn đi, cháu sẽ đưa dì đi.

Rồi chợt nhớ đây là giờ nghỉ trưa của bà Khoa, Hải lặp lại:

– Dạ thôi, dì Khoa nghỉ trưa đi. Cháu xin phép về phòng.

Bà Khoa dễ chịu:

– Ừ. Cháu về phòng nghỉ đi, dì cũng ngủ một chút.

Hải đi rồi, bà Khoa mỉm cười một mình. Bà đã tìm ra sự thật, Quế Lâm vô tội, còn Hoài Bảo vì ghen tuông mà đã hiểu lầm Quế Lâm. Rồi đây hai đứa nó sẽ tìm thấy hạnh phúc như lòng bà mong muốn.

Còn Bách Diệp, bà phải xử lý sao đây khi cô ấy thật là quá đáng lắm kẻ nhiều mưu? Chắc một điều là cô ấy sẽ nhận lấy hậu quả mà cô ấy gây ra.

Nghĩ đến đây, bà dựa lưng xuống giường để tìm cho mình một giấc ngủ.

Một giấc ngủ sâu và thoải mái cùng với những gì bà hằng mong đợi từ lâu, hôm nay nó mới thật sự đến với bà.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 18

Hồng Loan đang chăm chỉ nhập những số liệu vào máy tính thì cô bạn cùng phòng bước vào:

– Hồng Loan! Có mẹ của giám đốc Bảo tìm bạn ở ngoài phòng khách đó.

Hồng Loan nhướn mày hỏi lại:

– Có đúng không đó bạn?

Cô bạn gật đầu:

– Thật mà! Mau ra đi xem bà ấy nói gì. Để bà ấy đợi lâu là méch lòng với giám đốc, biết không nhỏ.

Hồng Loan đóng chương trình mà cô đang nhập liệu, rồi vội vã đứng lên đi sang phòng khách.

Hồng Loan vừa đẩy cửa bước vào, bà Khoa nở nụ cười thật tươi. Giọng bà thật hiền:

– Cháu là Hồng Loan phải không? Ngồi xuống đây đi cháu.

Vừa nói, bà vừa chỉ cái ghế đối diện.

Hồng Loan e dè ngồi xuống đối diện với người đàn bà cô từng nghe tên và mới gặp lần đầu. Giọng cô mất vẻ tự nhiên:

– Dạ, bác tìm cháu có gì dạy bảo ạ?

Bà Khoa vẫn tươi nét mặt:

– Có nhiều chuyện bác cần nói chuyện với cháu, cháu đi uống nước với bác được chứ?

Nhìn đồng hồ thấy mới chín giờ, gương mặt Hồng Loan lo lắng rồi áp ứng:

– Dạ, cháu đi thì được rồi, nhưng thưa bác, vì còn trong giờ làm việc...

Bà Khoa mỉm cười cho sự quản lý chặt chẽ của con trai, có như vậy mới thành công chứ. Rồi bà lấy điện thoại ra gọi cho Hoài Bảo. Xong, bà quay sang nói với Hồng Loan:

– Bác đã xin phép giám đốc cho cháu nghỉ buổi sáng nay. Cháu không ngại đi uống nước với bác chứ?

Hồng Loan vẫn lễ phép:

– Dạ, không có gì ạ. Bác chờ cháu về phòng lấy giỏ xách.

– Ừ. Đi đi, bác sẽ đợi!

Mười lăm phút sau, bà Khoa và Hồng Loan ngồi đối diện với nhau trong một quán nước vắng vẻ và kín đáo. Bà Khoa mở lời:

– Trước hết, bác mong cháu hãy tha lỗi cho Hải nhé.

Hồng Loan thần thờ hỏi:

– Anh Hải có quen với bà à?

Hỏi xong, cô ngẫm hiểu sự việc có liên quan đến cô, Bách Diệp, Hoài Bảo, và Quê Lâm.

Bà Khoa vẫn điềm nhiên:

– Hải ở nhà bác đã lâu rồi và bác chỉ mong cháu tha thứ cho Hải. Hải vẫn yêu cháu thật lòng.

Hồng Loan với nét mặt biến sắc, cô hỏi:

– Vậy là bác đã biết tất cả mọi việc của cháu và Bách Diệp đã làm?

Bà Khoa từ tốn gật đầu.

Hồng Loan cảm thấy chói với. Cô lo sợ Hoài Bảo sẽ biết, sẽ đuổi việc cô.

Còn Bách Diệp nữa, Bách Diệp sẽ làm gì cô khi mọi việc đã đổ vỡ ra. Rồi ức nghẹn dâng lên khi Hồng Loan nhớ đến Hải. Tại sao anh lừa dối cô chứ? Anh muốn tìm ra sự thật mà anh nữ lừa dối tình yêu của cô. Cô nước nở:

– Anh Hải! Sao anh nữ lòng nào lừa dối tình yêu của em chứ?

Bà Khoa chen vào giọng dịu ngọt:

– Lúc đầu bác đã nói với cháu rồi, Hải vẫn thật lòng với cháu. Cháu không thể tha thứ cho nó thật sao?

Hồng Loan vẫn lặng thinh với gương mặt buồn rười. Thấy vậy bà Khoa khuyên nhủ:

– Lúc đầu cháu đã sai, cháu đã làm những việc không suy nghĩ để ảnh hưởng đến bây giờ. Nhưng bác rất mừng khi cháu đã biết lỗi mà tâm sự với Hải và đã trở thành một người có ích cho xã hội thì bác vui lắm. Vả lại, Hoài Bảo và Quế Lâm vẫn chưa ly dị thì tình thế vẫn chưa đến nỗi nào, đúng không Hồng Loan?

Thấy bà Khoa không nóng giận mà còn ngọt ngào với mình, Hồng Loan van xin:

– Cháu xin bác hãy tha lỗi cho cháu. Và nếu thật sự thương cháu thì bác nói với anh Bảo đừng đuổi việc cháu nghe bác. Cháu sẽ mang ơn bác suốt đời.

Bà Khoa cười khoan dung:

– Điều này thì bác hứa với cháu đó. Nhưng cháu phải hứa với bác là tha thứ cho Hải - Bà nhấn mạnh thêm - Vì nó vẫn yêu cháu thật lòng.

Hồng Loan không hứa, cô vẫn lặng thinh bởi vì ngay lúc này đây tim cô đang rỉ máu. Chợt nhớ đến Bách Diệp, Hồng Loan lo lắng:

– Còn Bách Diệp, bác sẽ xử lý ra sao?

Vẫn nụ cười độ lượng trên môi:

– Bác sẽ không hại cô ấy đâu, để tự lương tâm cô ấy giày vò. Bác chỉ muốn Hoài Bảo biết rõ sự thật và Quế Lâm được minh oan về những tấm hình kia,

có như vậy thì hai đứa nó mới có hạnh phúc được. Và Hoài Bảo mới rời xa Bách Diệp, một con người quá thủ đoạn.

Hồng Loan với gương mặt đầy hối lỗi, giọng cô ghen ngào:

– Cũng tại cháu vì thương bạn mà bày vẽ cho bạn làm những điều không tốt. Bác hãy trách cháu đi, bác đừng trách Bách Diệp.

Bà Khoa phân minh với lời nói thật cứng rắn:

– Cháu đã biết lỗi thì tốt rồi. Còn Bách Diệp, cô ấy có hối hận chưa, hay vẫn còn muốn chiếm đoạt Hoài Bảo cho đến hơi thở cuối cùng.

Hồng Loan nói thật lòng:

– Bác ơi! Cháu xin bác đừng nói gì với Bách Diệp, để tự cháu sẽ đến khuyên nhủ cô ấy. Cháu hy vọng Bách Diệp sẽ nghe lời khuyên của cháu.

Bà Khoa lắc đầu:

– Bác nghĩ Bách Diệp sẽ không nghe lời cháu đâu, vì từ lâu hai đứa ít có qua lại với nhau, đúng không?

Hồng Loan ngậm ngùi:

– Từ khi cháu quen với Hải, con người cháu đã thay đổi hẳn, cũng vì vậy mà Bách Diệp không vừa ý cho lắm, nhưng hai đứa cũng không có gì mâu thuẫn. Bác hãy tin cháu, để cháu sẽ nói chuyện khuyên nhủ Bách Diệp một lần nữa, chắc cô ấy sẽ nhìn thấy sai lầm của mình.

Bà Khoa với nét mặt đầy thông cảm:

– Được! Vậy thì trong thời gian này cháu nên gặp Bách Diệp càng sớm càng tốt để mọi chuyện đỡ rắc rối hơn.

Hồng Loan với gương mặt đầy hy vọng:

– Vâng, cháu hiểu. Nếu bác không còn gì để nói thì cháu sẽ đến với Bách Diệp ngay bây giờ.

Bà Khoa đồng ý.

– Nếu vậy thì cháu cứ đi đi.

Đang ngủ trưa Bách Diệp nghe ai gọi mình văng vẳng.

– Bách Diệp! Bách Diệp...

Mở mắt ra, nghe lại lần nữa đúng là tiếng của Hồng Loan, Bách Diệp cần nhần một mình:

– Chắc là hết tiền rồi mới đến đây mà phá giấc ngủ của người ta.

Nói thì nói vậy thôi nhưng cô cũng xách chiếc chìa khóa đi ra cửa.

Thấy Bách Diệp, Hồng Loan tự nhiên:

– Chuông nhà bị hư rồi hả Diệp?

Bách Diệp chua ngoa:

– Hư rồi! Kêu anh Bảo thay chuông khác mà cứ hện lần hện lữa.

Rồi cô vừa mở cổng vừa hắt mặt lên hỏi:

– Nay, tìm mình có việc gì vậy? Sao không đến sớm một chút, mình đang ngủ trưa.

Hồng Loan vẫn nhẹ nhàng:

– Ngủ gì sớm quá vậy, mới có mười một giờ.

Vừa đi vào nhà, Bách Diệp tỏ vẻ kênh kiệu:

– Chớ còn biết làm gì hơn khi chiều anh Bảo mới đến.

Khi hai người ngồi xuống ghế, Bách Diệp vẫn kênh kiệu:

– Có việc gì không vậy? Cần tiền à?

Hồng Loan nghe đau đớn trong lòng, đáp gọn:

– Không!

Bách Diệp nheo nheo mắt tỏ vẻ khó hiểu:

– Không cần tiền thì cần gì?

Hồng Loan vẫn dịu dàng:

– Bách Diệp à! Bạn nên sống thực tế một chút đi, đừng giành những gì không thuộc về mình.

Bách Diệp trở mặt ra nhìn Hồng Loan rồi nở nụ cười mai mỉa:

– Mình không ngờ bạn đã bị hắn ta sửa đổi tốt như vậy! Rồi hôm nay muốn sửa đổi luôn cả mình nữa à? Thật là hoang đường!

Hồng Loan nói rất nhỏ:

– Bách Diệp! Mẹ của Hoài Bảo đã biết tất cả sự thật rồi, mình nghĩ bạn đừng nên phí công nữa chẳng đạt kết quả gì đâu?

Bách Diệp nhìn Hồng Loan thần thờ rồi cô gằn giọng:

– Chẳng lẽ mày đã khai ra tất cả sự thật?

Hồng Loan vẫn ngồi cúi đầu không thanh minh gì cả.

Bách Diệp lớn tiếng hơn:

– Tao không ngờ mày là một đứa bạc tình bạc nghĩa như vậy. Sao không cút đi mà còn ngồi đó, tao không có đứa bạn như mày!

Hồng Loan vẫn nhịn nhục:

– Bách Diệp! Mình không có cô ý đâu. Mình chỉ vô tình nói cho Hải nghe về chiếc xe lăn mình đã mượn của bạn, không ngờ Hải lại ở cùng nhà với bà Khoa.

Nghe Hồng Loan nói vậy, Bách Diệp càng ngạc nhiên hơn, cô nói qua kẽ răng:

– Có phải Hải là tài xế của bà Khoa không?

Hồng Loan lấp lửng:

– Chắc là vậy, và Hải gọi bà Khoa bằng dì Khoa.

Bách Diệp nói với nét mặt căm hận:

– Vậy là mày bị nó gạt rồi, Hồng Loan ạ!

Hồng Loan phủ nhận:

– Không đâu! Hải vẫn yêu mình thật lòng, mình tin như vậy - Rồi Hồng Loan tiếp tục năn nỉ Bách Diệp - Bách Diệp! Mình nghĩ chuyện này trước sau gì Hoài Bảo cũng biết. Tốt nhất bạn nên nói thật với anh ấy. Nếu Hoài Bảo yêu bạn thì anh ấy sẽ tha thứ tất cả.

Nghe Hồng Loan khuyên như vậy chẳng những cô không nghe mà máu giận trong cô bùng lại bùng lên. Cô la lớn:

– Mày ác lắm Hồng Loan ạ!

Vừa nói, cô vừa cầm cái gạt tàn thuốc đập mạnh vào tường bể nát, rồi đi đến chỗ để chiếc máy điện thoại, cô cũng quăng nó vào tường làm dây đứt thành nhiều đoạn.

Thấy Bách Diệp nóng giận như vậy, Hồng Loan chạy đến bên cô để ngăn cản:

– Bách Diệp đừng có làm như vậy mà, có giận mình thì cứ chửi mắng mình đi!

Nghe Hồng Loan nói như vậy, Bách Diệp cười gằn, cô vẫn tiếp tục đập phá. Đến chiếc lọ pha lê thật đẹp, Bách Diệp đưa lên định đập mạnh vào tường thì Hồng Loan đã chạy đến ngay trước mặt Bách Diệp để cản lại, Bách Diệp như người điên, cô nói:

– Tránh ra không?

Hồng Loan cố tình ngăn lại, cô lì lợm:

– Không!

Liên sau đó một tiếng "keng" rớt ngay lên đầu Hồng Loan. Hồng Loan từ từ khuỵu xuống, những mảnh thủy tinh rơi tung tóe, máu thấm đỏ cả áo Hồng Loan, Hồng Loan ngã ngay xuống nền gạch.

Bách Diệp nhìn vào đôi tay mình rồi nhìn Hồng Loan nằm đó. Chợt lý trí nhắc cô phải làm gì, cô liền khom xuống bế Hồng Loan một cách khó nhọc đi ra cửa, cô gọi taxi đưa Hồng Loan đến bệnh viện.

Băng bó xong, Hồng Loan vẫn còn bất tỉnh vì máu ra nhiều quá, chớ không ảnh hưởng gì đến não, đó cũng là lời của bác sĩ an ủi khi thấy Bách Diệp khóc nức nở vì ân hận.

Dù bác sĩ nói như vậy, Bách Diệp vẫn không tin. Bao giờ Hồng Loan tỉnh

dậy thì cô mới cảm thấy nhẹ nhàng. Rồi cô lại nghĩ quần, nếu có chuyện không tốt đến với Hồng Loan, cô sẽ hối hận suốt đời cho bản tánh nông nổi, háo thắng của mình.

Đêm càng về khuya, Hồng Loan vẫn nằm đó với đôi mắt khép kín. Bách Diệp nắm lấy tay bạn, giọng thật buồn:

– Hồng Loan! Bạn nói đúng, mình đã sai. Mà sao mình lại cố chấp như vậy chứ? Hoài Bảo đâu phải là của mình mà mình cố tình chiếm đoạt cũng đâu có được. Mà có được đi nữa thì sau này cũng đâu có hạnh phúc khi Hoài Bảo biết sự thật. Còn Quế Lâm, thật tội nghiệp cho cô ấy, một cô gái ngoan hiền bị lôi vào cuộc thật đáng thương.

Trời đã sáng dần. Hồng Loan chợt tỉnh, cô cảm thấy đầu cô nặng trĩu, chung quanh cô đều một màu trắng. nghe hơi thở nhẹ nhàng cạnh giường, cô nhìn sang thấy Bách Diệp đang ngồi trên ghế gục đầu lên giường cô mà ngủ gật. Thấy đến đây, Hồng Loan đã nhớ lại lúc cô cản Bách Diệp đập lọ hoa...

Đưa tay sờ lên đầu mình, Hồng Loan thấy những đường băng bịt kín cô chợt nhớ ra và mỉm cười:

– Dù sao mình vẫn còn sống và Bách Diệp đã ở đây với mình suốt đêm.

Bách Diệp vội vàng ngồi bật dậy khi nghe tiếng nói thật nhỏ của Hồng Loan, cô mừng rồi rít:

– Hồng Loan bạn đã tỉnh rồi à? Mình mừng lắm, bạn hãy tha thứ cho mình nhé Loan!

Loan lắc đầu mỉm cười.

Bách Diệp lo sợ:

– Đầu bạn đang băng bó, bạn đừng có làm động nó sẽ chảy máu ra nữa.

Rồi Bách Diệp nắm tay Hồng Loan thân mật:

– Những gì bạn nói với mình đều có lý và đúng hết. Mình sẽ rời xa Hoài Bảo một ngày gần nhất.

Hồng Loan thì thảo:

– Bách Diệp hãy tha lỗi cho mình! Mình không cố ý nói với anh Hải đâu mình chỉ vô tình mà thôi.

Bách Diệp cười khoan dung:

– Điều đó đối với mình giờ đây không còn ý nghĩa nữa, bạn đừng lo lắng gì cả. Mình đã có hướng giải quyết chuyện của mình và Hoài Bảo rồi.

Hồng Loan nhìn Bách Diệp bằng ánh mắt sâu sắc:

– Mình vẫn là bạn thân của nhau chứ?

Bách Diệp mím môi gật đầu:

– Nhất định rồi!

Nhớ đến công việc ở công ty, Hồng Loan hỏi Bách Diệp:

– Bao giờ mình ra viện được hả Diệp?

Bách Diệp nhớ lại lời nói của bác sĩ hôm qua:

– Nhanh lắm cũng phải ba ngày.

Hồng Loan lo lắng:

– Vậy mình phải điện đề xin phép anh Bảo mới được.

Bách Diệp tư lự nói:

– Mình không muốn mọi người biết bạn nằm viện vì mình, Hồng Loan, hãy để một mình mình chăm sóc cho bạn! Bạn có thể viết đơn để mình đem đến công ty được không?

Hồng Loan cười thân thiện:

– Được, mình sẽ xin phép nghỉ ba ngày vì đi về quê, bạn đem đến phòng tổ chức cho mình nhé.

Bách Diệp gật đầu:

– Bạn viết đi, mình sẽ đem đến công ty ngay.

Viết xong, Hồng Loan đưa đơn xin phép cho Bách Diệp. Khi Bách Diệp đi rồi, Hồng Loan mới nhìn thấy Bách Diệp có điều gì đó khác lạ bởi ánh mắt

sâu lắng của cô.

Hồng Loan vẫn lo ngại, không tin tưởng Bách Diệp cho lắm. Nhưng vì lời hứa với Bách Diệp, cô sẽ không cho ai biết cô đang nằm viện để chờ xem Bách Diệp sẽ làm gì đối với cô. Cô đang chờ đợi và sự chờ đợi ở cô là sự hồi hận của Bách Diệp, cô tha thiết mong như vậy. Bách Diệp ơi! Bạn có hiểu không?

Từ hôm xuất viện đến nay đã một tuần lễ rồi, vì công việc dồn dập nên Hồng Loan không ghé qua Bách Diệp được. Cô cảm thấy nhớ Bách Diệp rất nhiều, nhất là những cử chỉ lo lắng của Bách Diệp dành cho cô khi ở bệnh viện nó càng thôi thúc cô hơn.

Hồng Loan mỉm cười thích thú với ý nghĩ cũng vừa mới lãnh lương xong, chiều nay mình sẽ khao Bách Diệp một bữa.

Đến nơi, cửa rào vẫn khóa kín, ngôi nhà im lặng lạ kỳ. Chợt nhớ đến sâu chìa khóa mà Bách Diệp đã đưa khi vừa mới xuất viện, cùng với lời dặn dò: "Nè, cầm lấy, khi nào đến nhà mình thì mở vào tự nhiên những lúc không có mình ở nhà".

Hồng Loan chẳng ngại ngần, cô mở cổng vào thẳng trong nhà. Đồ đạc vẫn còn nguyên, nhưng có vẻ Bách Diệp đã vắng mấy bữa nay. Với sự nghi ngờ, Hồng Loan mở cửa phòng Bách Diệp. Đồ đạc được thu dọn gọn gàng và trên bàn trang điểm chỉ còn lại một bì thư, Hồng Loan liền cầm lên xem. Trước mắt cô là hàng chữ: "Gửi bạn thân Hồng Loan".

Linh tính có điều chẳng lành xảy ra với Bách Diệp, Hồng Loan liền mở ra xem:

Hồng Loan!

Mình biết, khi bạn nhận được thư này thì mình đã rời khỏi Việt Nam rồi.

Mình cảm thấy thật hạnh phúc khi được chăm sóc cho bạn những ngày cuối cùng ở bệnh viện.

Hồng Loan! Mình ra đi không phải là mình muốn trốn tránh sự thật. Nhưng ở lại, mình cảm thấy lẻ loi và cô đơn lắm, vì hình bóng Hoài Bảo vẫn còn trong tim mình. Mình ra đi là để cố quên anh ấy và chôn vùi đi một mối tình không đoạn kết.

Mình cũng đã gửi cho Hoài Bảo một bức thư, mình đã nói tất cả sự thật về những việc làm dè tiện của mình và mong rằng anh ấy tha thứ và hãy trở về với Quế Lâm, một người con gái đáng tôn trọng.

Còn bạn, bạn cũng tha thứ cho mình rồi phải không? Tuy mình không còn ở Việt Nam nhưng mình vẫn là bạn thân của bạn mãi đó, Loan ạ. Còn anh Hải đã thật lòng yêu bạn thì bạn cũng nên tha thứ cho anh ấy. Cũng nhờ có anh ấy mà tụi mình đã nhìn thấy rõ trắng đen, phải trái. Bạn hãy đến với anh ấy nhé Loan, đừng bỏ qua một tình yêu chân thật như vậy!

Khi nào ổn định công việc xong, mình sẽ gửi thư về cho bạn. Nếu có thời gian rảnh, bạn nhớ ghé qua nhà trông nom hộ mình nhé.

Thôi, mình dừng bút đây. Tạm biệt.

Bách Diệp.

Vẫn cầm bức thư trong tay, Hồng Loan thần thờ ngồi xuống giường. Vậy là Bách Diệp đi đâu? Sao Bách Diệp lại giấu cô? Cô cảm thấy hụt hẫng với những giọt nước mắt rơi rơi.

Chuông điện thoại ngoài phòng khách reo vang, Hồng Loan vừa mừng vừa lo, cô hy vọng Bách Diệp sẽ điện về. Nhưng khi cô bắt máy lên thì giọng một người đàn ông bên kia đầu dây:

– Alô.

Hồng Loan ngập ngừng hỏi:

– Alô. Ông tìm ai?

Giọng người đàn ông như gấp lắm:

– Tôi muốn gặp Bách Diệp.

Đã nhận ra người nói chuyện với mình, Hồng Loan hỏi nhanh:

– Anh Bảo phải không?

– Anh đây! Còn em là Hồng Loan đúng không?

Hồng Loan nức nở:

– Anh Bảo ơi! Bách Diệp đã đi rồi.

Giọng Hoài Bảo cũng lo lắng:

– Anh cũng mới nhận được thư của Bách Diệp đây. Em có biết Bách Diệp đi đâu không?

Hồng Loan vẫn sứt sùi:

– Bách Diệp cũng để lại cho em một bức thư, Bách Diệp chẳng nói Bách Diệp đi đâu, em thật sự lo lắng lắm.

Hoài Bảo trấn an:

– Theo suy nghĩ của anh, Bách Diệp không làm điều gì nguy hiểm đâu. Có lẽ cô ấy đến một nơi nào đó rất xa để bắt đầu một cuộc sống mới.

Thấy Hồng Loan vẫn lặng thinh, Hoài Bảo nói tiếp:

– Em hãy ở đó đợi anh. Anh sẽ đến ngay nhé, Hồng Loan!

Hồng Loan vẫn sứt sùi:

– Vâng!

Rồi cô gác máy, ngồi thẫn thờ trong phòng khách mà đâu đâu cũng có dáng của Bách Diệp.

Hoài Bảo đi vào, Hồng Loan cũng chẳng để ý. Đến khi Hoài Bảo lên tiếng:

– Em không sao chứ Hồng Loan?

Hồng Loan lắc đầu đôi mắt xa xăm:

– Em không sao đâu?

Hoài Bảo hỏi thêm:

– Em không biết Bách Diệp ra đi lúc nào à?

Hồng Loan thờ ơ:

– Em không biết!

Lấy lá thư từ tay Hồng Loan, Hoài Bảo đọc thật nhanh. Đọc xong, anh hỏi Hồng Loan:

– Tại sao em lại nằm bệnh viện? Em bị bệnh gì?

Hồng Loan đành phải kể sự thật:

– Hôm em xin phép năm về quê anh Hải để anh Hải điều trị đôi chân, vô tình em đã kể mọi hành động của em cho anh Hải nghe. Nào ngờ anh Hải lại là người thân của gia đình anh và đang theo dõi Bách Diệp theo yêu cầu của bác Khoa.

Hoài Bảo ngạc nhiên hỏi:

– Vậy là mẹ anh đã biết hết mọi chuyện, mà sao mẹ lại giấu anh nhỉ?

Hồng Loan tiếp tục giải thích:

– Bác Khoa có đến gặp em và hỏi rõ mọi việc, em đã nhìn nhận tất cả, và em van xin bác Khoa đừng nói cho anh biết, để em khuyên Bách Diệp và tự cô ấy sẽ nói với anh.

Giọng trầm buồn, Hồng Loan nói tiếp:

– Khi em nói rõ sự thật, Bách Diệp lên cơn thịnh nộ đập phá mọi đồ đạc có thể đập được, rồi đến lọ hoa bằng pha lê mà Bách Diệp mua từ bên Úc về, em cố tình ngăn lại...

Hồng Loan ngưng ngang, Hoài Bảo nói tiếp theo suy nghĩ của mình:

– Em ngăn lại, còn hành động của Bách Diệp thì không, nên đập trúng vào đầu em và đưa em vào bệnh viện?

Hồng Loan gật đầu. Đã rõ mọi chuyện, Hoài Bảo lấy lá thư ra, những nét chữ thân quen lung linh trước mắt anh.

Anh Bảo!

Chắc là anh ngạc nhiên lắm khi nhận được thư em. Em không biết phải mở lời thế nào cho đúng với những lỗi lầm của mình. Vì yêu anh cũng có và vì

bản tánh háo hắng trong em tồn tại quá nhiều, nên em quyết tìm mọi cách để anh thuộc về em. Nhưng giờ thì em đã thất bại.

Anh Bảo à! Anh hãy nghe sự thú tội của em đây! Đôi chân em nào có bị gì đâu, những tấm ảnh của thầy Văn và Quế Lâm là do em nhờ Hồng Loan chụp, tất cả đều là một vở kịch mà do em đạo diễn, để có được anh, cũng như sự căm thù Quế Lâm trong lòng em được nguôi ngoai.

Từ khi Hồng Loan nằm bệnh viện, em mới thấm thía và nhận ra được những sai lầm của mình. Vẫn chưa muộn phải không anh? Chúng mình vẫn chưa là của nhau, anh có thể là một người chồng tốt mẫu mực nếu không có em níu kéo anh. Từ bây giờ, em đã đi xa rồi, anh hãy trở về bên Quế Lâm và nhận lỗi cùng cô ấy. Quế Lâm là một người vợ hiền, một người dâu thảo, anh sẽ hạnh phúc khi sống bên cô ấy.

Và cũng là phận gái với nhau, em nhờ anh nói với Quế Lâm hãy bỏ qua những việc làm thiếu suy nghĩ của em cũng chỉ vì chữ "yêu mà thôi.

Sau cùng, em chúc cho anh thật sự hạnh phúc mãi mãi.

Bách Diệp.

Đọc xong, Hồng Loan càng buồn hơn, cô cứ nghĩ là Bách Diệp ra đi tại vì cô, nếu cô không quen Hải thì hiện giờ Bách Diệp đang vui vẻ lắm, đâu có ra đi xa xôi như vậy.

Như hiểu được những suy nghĩ của Hồng Loan, Hoài Bảo hỏi:

– Có phải em nghĩ Bách Diệp ra đi là lỗi do em không?

Hồng Loan ưu tư:

– Em cảm thấy mình có lỗi. Phải chi em đừng quen Hải, em hối hận quá!

Hoài Bảo giải thích:

– Vì tình bạn riêng tư mà em suy nghĩ nông cạn nữa rồi. Em cứ nghĩ lại đi, nếu như sự thật vẫn được giấu kín cho đến khi anh và Bách Diệp cưới nhau thì hai người có hạnh phúc không khi sau này anh biết rõ sự thật. Lúc đó sợ

còn thê thảm hơn bây giờ nữa Hồng Loan ạ - Rồi Hoài Bảo an ủi thêm - Em đừng quá lo lắng, Bách Diệp sẽ trở về thôi vì cô ấy rất bản lĩnh.

Guơng mặt Hồng Loan tự tin hơn:

– Em hy vọng được như vậy.

Chợt nhớ đến sự vô tội của Quế Lâm, Hoài Bảo nôn nao muốn gặp cô ngay để tạ tội cùng cô.

Nhìn Hồng Loan, anh nói:

– Anh em mình còn phải về nghỉ ngơi nữa chứ, dù gì mọi việc cũng đã như vậy rồi.

Hồng Loan từ tốn:

– Anh về trước đi. Em muốn ở lại đây thêm chút nữa.

Thấy nỗi buồn còn đậm nét trên guơng mặt Hồng Loan, Hoài Bảo tìm cách để an ủi:

– Em cứ ở đây, anh sẽ gọi điện cho Hải đến đón em.

Hồng Loan vẫn lặng thinh không nói gì. Trong lúc ấy Hoài Bảo lấy điện thoại ra gọi về nhà.

Điện xong, anh nói:

– Em ở đây đợi Hải đến liền nhé. Còn anh sẽ đến với Quế Lâm ngay bây giờ.

Hồng Loan chỉ lẳng lặng gật đầu.

Hoài Bảo chạy với tốc độ thật nhanh để đến nhà Quế Lâm, vì lòng anh đang nhớ cô da diết.

Đến nơi, anh thất vọng khi nhìn thấy chiếc xe của Chí Văn đang dựng trong sân. Hoài Bảo đành âm thầm ghé vào quán nước ven đường để chờ đợi.

Hoài Bảo hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác mà Chí Văn vẫn chưa ra về. Cho đến khi mặt trời tắt hẳn thì Chí Văn mới đẩy xe ra cùng với Quế Lâm.

Hoài Bảo âm thầm nhìn họ sánh bước bên nhau mà anh nghe một nỗi buồn dâng lên, bao hy vọng trong anh tan mất. Anh dõi mắt nhìn theo, cho đến khi họ mất hút trên con đường, anh mới quay trở về mà lòng bao nỗi ngổn ngang.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương 19

Đọc qua hai lá thư của Bách Diệp gửi cho Hoài Bảo và Hồng Loan, bà Khoa cũng đượm buồn, bà nói:

– Bách Diệp đã tỉnh ngộ rồi. Nhưng thật đáng tiếc, cô ấy không còn ở đây nữa - Rồi nhìn sang Hải bà hỏi - Ai cho cháu hay mà cháu đến với Hồng Loan kịp lúc vậy?

Hải khẽ đáp:

– Anh Bảo đã gọi điện cho cháu.

Bà Khoa quay sang hỏi Hồng Loan:

– Hoài Bảo ở nhà Bách Diệp với cháu, rồi Hoài Bảo có nói Hoài Bảo đi đâu không?

Hồng Loan nhớ lại:

– Dạ, anh Bảo nói anh đến nhà Quế Lâm, anh muốn cho chị ấy biết sự thật.

Nghe qua, bà Khoa với nét mặt thích thú:

– Vậy là tốt rồi! - Rồi bà lo lắng - Mà sao đến bây giờ nó vẫn chưa về?

Hải giải thích:

– Có lẽ anh Bảo và Quế Lâm đang tâm sự.

Tuy nghe Hải nói vậy nhưng bà Khoa cũng không an tâm lắm. Bà nghĩ với bản tính của Quế Lâm chắc chuyện không đơn giản như vậy đâu. Bà nói:

– Hải à! Dì muốn gọi điện cho Quế Lâm, coi Bảo có đến đó không?

Hải nhanh nhẹn:

– Vâng, cháu sẽ gọi điện ngay.

Nói xong, Hải chạy đến chỗ điện thoại bấm máy.

Lúc sau, anh nói với bà Khoa:

– Dì ạ! Cháu có gặp Quế Lâm. Quế Lâm không thấy Hoài Bảo tới và Quế Lâm đang đi ăn tối với Chí Văn.

Bà Khoa với nét mặt lo lắng hơn:

– Vậy à! Cháu mau điện thoại cho Hoài Bảo coi nó đang ở đâu!

Hải gật đầu đến bên máy điện thoại. Thật lâu, nét mặt anh thất vọng:

– Dì ạ! Anh Bảo đã tắt máy - Nhìn thấy nét mặt lo lắng của bà Khoa, Hải khuyên nhủ - Cháu nghĩ chắc anh Bảo đi đâu đó để đợi Quế Lâm mà thôi.

Nhìn chiếc đồng hồ trên tường, thấy đã hơn bảy giờ tối, bà Khoa đứng lên cố che giấu nỗi lo lắng:

– Hồng Loan! Cháu ở đây chơi nhé. Bác về phòng nghỉ một chút.

Hồng Loan gật đầu:

– Vâng ạ.

Bà Khoa đi rồi, Hải đến bên Hồng Loan, khẽ khàng hỏi cô:

– Em vẫn còn giận anh à? Em phải hiểu cho anh, anh yêu em thật lòng mà.

Hồng Loan vẫn lặng thinh, cô không có phản ứng gì. Hải nắm tay cô, anh thì thầm:

– Anh biết em đang buồn vì sự ra đi của Bách Diệp. Rồi một ngày nào đó cô ấy cũng sẽ trở về. Em đừng tự giày vò mình như vậy. Em phải nghĩ rằng em

đã làm một việc tốt đem lại hạnh phúc cho mọi người.

Hồng Loan với nét mặt chẳng vui gì, cô nói:

– Em có đem hạnh phúc cho ai đâu! Biết Quế Lâm có bằng lòng trở lại với Hoài Bảo hay không? Hay là Quế Lâm đã chấp nhận Chí Văn rồi, nên anh Bảo buồn mà đi đến bây giờ vẫn chưa về.

Nghe Hồng Loan nói cũng có lý, nhưng Hải muốn dẹp đi sự lo lắng trong lòng cô nên anh lý giải:

– Anh nghĩ Quế Lâm chưa quyết định vội vàng như vậy đâu. Dù gì cũng còn đi Khoa mà, em đừng quá lo lắng!

Hồng Loan cũng nói theo lý lẽ của mình:

– Có ai bằng Chí Văn đâu mà Quế Lâm lựa chọn, khi Hoài Bảo đã đem đến cho chị ấy toàn là nỗi buồn, nếu đúng như em nghĩ thì thật là tội cho Bách Diệp.

Hải cố giải thích thêm:

– Bách Diệp ra đi là tìm cho mình sự thanh thoi và nhẹ nhàng hơn khi ở lại và anh nhắc lại, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.

Hồng Loan ngơ ngác:

– Anh hỏi gì?

Hải nhìn Hồng Loan bằng cặp mắt đầy yêu thương rồi nói:

– Em có còn giận anh không, hả em yêu?

Hồng Loan trầm lặng:

– Em không còn ý nghĩ đó nữa, em chỉ lo cho mọi người.

Hải kéo nhẹ cô vào lòng như để che chở cho cô, nét mặt anh đầy hân hoan:

– Em thật là tốt, khiến cho anh đây rất hãnh diện và thật là hạnh phúc.

Hồng Loan dựa đầu vào vai anh, cô nhỏ nhẹ:

– Cũng nhờ anh mà em có được ngày hôm nay, anh yêu ạ.

Với một chút rượu để có thêm sự can đảm, Hoài Bảo trở lại nhà Quế Lâm

lần nữa. Đã hơn chín giờ tối. Hoài Bảo thất vọng khi Quế Lâm vẫn chưa về, anh đành sang quán nước lúc chiều để chờ đợi.

Quế Lâm và Chí Văn đã về tới, hình như họ nói lời chia tay rồi Chí Văn quay xe ra về.

Hoài Bảo đến nơi khi Quế Lâm chuẩn bị khóa cổng, anh nở một nụ cười thân thiện:

– Em có thể tiếp chuyện anh chứ?

Quế Lâm khô khan:

– Đã khuya rồi! Tôi thiết nghĩ nếu có chuyện gì cần thiết, ngày mai anh hãy đến.

Giọng Hoài Bảo van xin:

– Quế Lâm! Anh đến đây là lần thứ hai rồi. Lúc chiều anh ngồi bên kia đường thấy em đi cùng Chí Văn. Còn bây giờ thì em về cùng Chí Văn. Em hãy cho anh một cơ hội nhé Quế Lâm.

Quế Lâm cười buồn:

– Tôi đã cho anh biết bao là cơ hội, mà anh có đem đến cho tôi một ngày nào hạnh phúc không? Đơn ly dị tôi cũng đã viết, tôi ra đi không lấy theo một món nữ trang. Tôi nghĩ, như vậy anh đâu có thiệt thòi gì và anh cũng đã tự do lựa chọn một người vợ cho tương lai của mình.

Vẫn đứng ở ngưỡng cửa, Hoài Bảo không nản lòng:

– Cũng vì yêu em mà anh ghen tuông như vậy. Em biết không, Bách Diệp đã ra đi và nhìn nhận tất cả tội lỗi do cô ấy gây ra cho anh hiểu lầm em, từ những tấm ảnh ngoài Vũng Tàu là do Bách Diệp nhờ Hồng Loan chụp. Và đôi chân cô ấy cũng đâu có bị gì, cô ấy cố dùng mọi thủ đoạn để có được anh mà thôi.

Nghe qua, Quế Lâm cười khan và hỏi:

– Giờ đã có được anh rồi sao cô ấy lại ra đi?

Hoài Bảo cố tình giải thích:

– Anh và Bách Diệp vẫn chưa bước qua ranh giới hôn nhân. Bách Diệp ra đi bởi vì cô vừa thấy được sự sai lầm của mình.

Quế Lâm mĩa mai:

– Vì Bách Diệp đi rồi nên anh tìm đến tôi đúng không? Thật là buồn cười, sao anh lại nghĩ tôi mãi mãi vẫn lệ thuộc vào anh? Vậy thì anh hãy dẹp bỏ ý nghĩ nông cạn ấy đi.

Hoài Bảo vẫn không nản lòng:

– Quế Lâm! Em hãy tin ở anh chỉ một lần này thôi, anh hứa sẽ không để cho em buồn nữa, Anh sẽ đem hạnh phúc đến cho em.

Quế Lâm vẫn chặt lòng:

– Anh nghĩ tôi sẽ tin anh ư? Thật là khờ khạo và tội nghiệp! Anh nghĩ tôi vẫn còn cô đơn à? Vậy thì anh đã làm rồi.

Hoài Bảo lắc đầu:

– Anh không tin em dễ dàng thay đổi như vậy. Em chỉ muốn trả thù anh thôi, có đúng không? Quế Lâm ơi! Chúng ta đã phí quá nhiều thời gian rồi, em không thấy tiếc sao Quế lâm.

Quế Lâm mỉm cười khiêu khích:

– Tiếc gì chứ, khi tôi đang hạnh phúc? Một ngày gần đây tôi và Chí Văn sẽ đám cưới, anh hãy chuẩn bị mừng hạnh phúc của tôi là vừa.

Hoài Bảo vẫn không nản lòng:

– Anh không tin những lời em nói là sự thật. Anh biết em vẫn còn nhớ đến anh, phải không em?

Quế Lâm nghe lạc lòng bởi những lời nói ngọt ngào của anh. Vì vậy, bắt buộc cô phải kết thúc câu chuyện vì cô sợ mình không kèm được lòng bởi ánh mắt của anh.

– Nếu anh không tin, thì một ngày gần đây anh sẽ thấy. Còn bây giờ khuya

rồi, anh cảm phiền về cho.

Nói xong, Quế Lâm đóng sập cánh cửa lại.

Hoài Bảo lên xe ra về, trong lòng anh với những nỗi buồn dâng.

Từ hôm gặp Quế Lâm đến nay, Hoài Bảo ít nói chuyện với ai, anh sống âm thầm lặng lẽ với nỗi buồn riêng. Vậy là Quế Lâm đã xa anh thật rồi, anh cảm thấy cuộc đời mình thật là tẻ nhạt.

Cũng từ hôm đó đến nay, bà Khoa đã kêu anh về ở chung với bà để bà chăm sóc cho anh, nhưng mọi thứ đối với anh đều vô nghĩa.

Chợt ánh đèn bật sáng soi rõ nét mặt ưu tư cùng với mùi thuốc lá ngọt ngạt.

Bà Khoa nhìn con trai với nét mặt kém vui.

– Tối rồi, sao con không bật đèn lên?

Hoài Bảo nói rất nhỏ:

– Con quên mất thời gian rồi, mẹ ạ.

Bà Khoa khuyên nhủ:

– Con hút thuốc nhiều rất có hại cho sức khỏe đó con - Rồi bà hỏi thêm như tâm sự - Quế Lâm xin phép cơ quan đi Đà Lạt à?

Hoài Bảo đáp nhẹ tênh:

– Vâng! - Rồi anh hỏi - Mẹ tìm Quế Lâm?

Bà Khoa gật đầu:

– Mẹ đang muốn nói chuyện với Quế Lâm thì Quế Lâm đã đi Đà Lạt rồi.

Chẳng lẽ nó lại đi một mình?

Giọng Hoài Bảo buồn hiu:

– Con nghĩ Quế Lâm đã đi Đà Lạt với Chí Văn rồi. Mẹ có gặp cô ấy cũng vô ích mà thôi.

Bà Khoa với nét mặt đầy thắc mắc:

– Mẹ chỉ nghe con nói Quế Lâm sắp đám cưới với Chí Văn thôi chứ mẹ chưa nghe cô ấy nói gì. Mẹ muốn biết rõ hơn.

Hoài Bảo hơi lớn tiếng:

– Chẳng lẽ mẹ không tin con, khi chính cô ấy đã nói với con như vậy.

Nghe Hoài Bảo khẳng định, bà Khoa cảm thấy hụt hẫng. Quế Lâm có ý định lấy Chí Văn mà không nói với bà một lời, thật là đáng buồn. Nhưng buồn cũng đâu có giải quyết được gì đâu, bởi vậy bà cố nở nụ cười nói với Hoài Bảo:

– Nếu thật sự Quế Lâm định đoạt cuộc đời nó như vậy thì mẹ nghĩ con cũng không nên buồn làm gì. Hãy tìm một việc làm nào đó, hoặc là đi đâu cho nó nguôi ngoai!

Hoài Bảo nhìn mẹ thật tội nghiệp, anh nói:

– Vâng, chắc là con phải đi một nơi nào đó để cho nguôi ngoai rồi con sẽ trở về khi đã quên được Quế Lâm.

Bà Khoa lại góp ý:

– Hay là con đi sang Úc một thời gian, vì bạn bè con bên đó rất nhiều.

Chợt nghĩ đến những người bạn thân đã học chung trường đến nay họ vẫn còn liên lạc với nhau, có nhiều người mời gọi Hoài Bảo sang bên đó kinh doanh vì họ biết anh rất có tài. Nghĩ đến đây, anh nói:

– Mẹ à! Nếu có thể, con sẽ sang bên Úc để kinh doanh luôn.

Bà Khoa ngập ngừng:

– Chẳng lẽ con bỏ mẹ ở đây sao?

Hoài Bảo nghe chạnh lòng, anh nói:

– Con không muốn sống xa mẹ. Hay là mẹ đi với con nhé?

Bà Khoa cảm thấy khó khăn:

– Còn công ty của con?

Hoài Bảo tỏ vẻ suy nghĩ:

– Con sẽ giao khoán trong ban giám đốc và con sẽ theo dõi sự hoạt động của họ.

Bà Khoa cũng đồng ý, nhưng lúc này bà chưa thể đi được, nên bà nói:

– Tạm thời con cứ làm thủ tục đi trước một mình đi. Khi ổn định hết rồi, mẹ sẽ đi du lịch sang bên đó với con.

Rồi bà nhìn Hoài Bảo với ánh mắt đầy thông cảm và lo lắng, bà khuyên anh:

– Mẹ con mình đi ăn cơm chứ, mấy bữa nay hình như con chẳng ăn uống gì.

Hoài Bảo đứng lên, anh hứ

Chương 19

Đọc qua hai lá thư của Bách Diệp gửi cho Hoài Bảo và Hồng Loan, bà Khoa cũng đượm buồn, bà nói:

– Bách Diệp đã tỉnh ngộ rồi. Nhưng thật đáng tiếc, cô ấy không còn ở đây nữa - Rồi nhìn sang Hải bà hỏi - Ai cho cháu hay mà cháu đến với Hồng Loan kịp lúc vậy?

Hải khẽ đáp:

– Anh Bảo đã gọi điện cho cháu.

Bà Khoa quay sang hỏi Hồng Loan:

– Hoài Bảo ở nhà Bách Diệp với cháu, rồi Hoài Bảo có nói Hoài Bảo đi đâu không?

Hồng Loan nhớ lại:

– Dạ, anh Bảo nói anh đến nhà Quế Lâm, anh muốn cho chị ấy biết sự thật.

Nghe qua, bà Khoa với nét mặt thích thú:

– Vậy là tốt rồi! - Rồi bà lo lắng - Mà sao đến bây giờ nó vẫn chưa về?

Hải giải thích:

– Có lẽ anh Bảo và Quế Lâm đang tâm sự.

Tuy nghe Hải nói vậy nhưng bà Khoa cũng không an tâm lắm. Bà nghĩ với bản tính của Quế Lâm chắc chuyện không đơn giản như vậy đâu. Bà nói:

– Hải à! Dì muốn gọi điện cho Quế Lâm, coi Bảo có đến đó không?

Hải nhanh nhẹn:

– Vâng, cháu sẽ gọi điện ngay.

Nói xong, Hải chạy đến chỗ điện thoại bấm máy.

Lúc sau, anh nói với bà Khoa:

– Di ạ! Cháu có gặp Quế Lâm. Quế Lâm không thấy Hoài Bảo tới và Quế Lâm đang đi ăn tối với Chí Văn.

Bà Khoa với nét mặt lo lắng hơn:

– Vậ à! Cháu mau điện thoại cho Hoài Bảo coi nó đang ở đâu!

Hải gật đầu đến bên máy điện thoại. Thật lâu, nét mặt anh thất vọng:

– Di ạ! Anh Bảo đã tắt máy - Nhìn thấy nét mặt lo lắng của bà Khoa, Hải khuyên nhủ - Cháu nghĩ chắc anh Bảo đi đâu đó để đợi Quế Lâm mà thôi. Nhìn chiếc đồng hồ trên tường, thấy đã hơn bảy giờ tối, bà Khoa đứng lên cố che giấu nỗi lo lắng:

– Hồng Loan! Cháu ở đây chơi nhé. Bác về phòng nghỉ một chút.

Hồng Loan gật đầu:

– Vâng ạ.

Bà Khoa đi rồi, Hải đến bên Hồng Loan , khẽ khàng hỏi cô:

– Em vẫn còn giận anh à? Em phải hiểu cho anh, anh yêu em thật lòng mà. Hồng Loan vẫn lặng thinh, cô không có phản ứng gì. Hải nắm tay cô, anh thì thầm:

– Anh biết em đang buồn vì sự ra đi của Bách Diệp. Rồi một ngày nào đó cô ấy cũng sẽ trở về. Em đừng tự giày vò mình như vậy. Em phải nghĩ rằng em đã làm một việc tốt đem lại hạnh phúc cho mọi người.

Hồng Loan với nét mặt chẳng vui gì, cô nói:

– Em có đem hạnh phúc cho ai đâu! Biết Quế Lâm có bằng lòng trở lại với Hoài Bảo hay không? Hay là Quế Lâm đã chấp nhận Chí Văn rồi, nên anh Bảo buồn mà đi đến bây giờ vẫn chưa về.

Nghe Hồng Loan nói cũng có lý, nhưng Hải muồn dẹp đi sự lo lắng trong

lòng cô nên anh lý giải:

– Anh nghĩ Quế Lâm chưa quyết định vội vàng như vậy đâu. Dù gì cũng còn đi Khoa mà, em đừng quá lo lắng!

Hồng Loan cũng nói theo lý lẽ của mình:

– Có ai bằng Chí Văn đâu mà Quế Lâm lựa chọn, khi Hoài Bảo đã đem đến cho chị ấy toàn là nỗi buồn, nếu đúng như em nghĩ thì thật là tội cho Bách Diệp.

Hải cố giải thích thêm:

– Bách Diệp ra đi là tìm cho mình sự thanh thoi và nhẹ nhàng hơn khi ở lại và anh nhắc lại, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.

Hồng Loan ngơ ngác:

– Anh hỏi gì?

Hải nhìn Hồng Loan bằng cặp mắt đầy yêu thương rồi nói:

– Em có còn giận anh không, hả em yêu?

Hồng Loan trầm lặng:

– Em không còn ý nghĩ đó nữa, em chỉ lo cho mọi người.

Hải kéo nhẹ cô vào lòng như để che chở cho cô, nét mặt anh đầy hân hoan:

– Em thật là tốt, khiến cho anh đây rất hạnh diện và thật là hạnh phúc.

Hồng Loan dựa đầu vào vai anh, cô nhỏ nhẹ:

– Cũng nhờ anh mà em có được ngày hôm nay, anh yêu ạ.

Với một chút rượu để có thêm sự can đảm, Hoài Bảo trở lại nhà Quế Lâm lần nữa. Đã hơn chín giờ tối. Hoài Bảo thất vọng khi Quế Lâm vẫn chưa về, anh đành sang quán nước lúc chiều để chờ đợi.

Quế Lâm và Chí Văn đã về tới, hình như họ nói lời chia tay rồi Chí Văn quay xe ra về.

Hoài Bảo đến nơi khi Quế Lâm chuẩn bị khóa cổng, anh nở một nụ cười thân thiện:

– Em có thể tiếp chuyện anh chứ?

Quế Lâm khô khan:

– Đã khuya rồi! Tôi thiết nghĩ nếu có chuyện gì cần thiết, ngày mai anh hãy đến.

Giọng Hoài Bảo van xin:

– Quế Lâm! Anh đến đây là lần thứ hai rồi. Lúc chiều anh ngồi bên kia đường thấy em đi cùng Chí Văn. Còn bây giờ thì em về cùng Chí Văn. Em hãy cho anh một cơ hội nhé Quế Lâm.

Quế Lâm cười buồn:

– Tôi đã cho anh biết bao là cơ hội, mà anh có đem đến cho tôi một ngày nào hạnh phúc không? Đơn ly dị tôi cũng đã viết, tôi ra đi không lấy theo một món nữ trang. Tôi nghĩ, như vậy anh đâu có thiệt thòi gì và anh cũng đã tự do lựa chọn một người vợ cho tương lai của mình.

Vẫn đứng ở ngưỡng cửa, Hoài Bảo không nản lòng:

– Cũng vì yêu em mà anh ghen tuông như vậy. Em biết không, Bách Diệp đã ra đi và nhìn nhận tất cả tội lỗi do cô ấy gây ra cho anh hiểu lầm em, từ những tấm ảnh ngoài Vũng Tàu là do Bách Diệp nhờ Hồng Loan chụp. Và đôi chân cô ấy cũng đâu có bị gì, cô ấy cố dùng mọi thủ đoạn để có được anh mà thôi.

Nghe qua, Quế Lâm cười khan và hỏi:

– Giờ đã có được anh rồi sao cô ấy lại ra đi?

Hoài Bảo cố tình giải thích:

– Anh và Bách Diệp vẫn chưa bước qua ranh giới hôn nhân. Bách Diệp ra đi bởi vì cô vừa thấy được sự sai lầm của mình.

Quế Lâm mỉa mai:

– Vì Bách Diệp đi rồi nên anh tìm đến tôi đúng không? Thật là buồn cười, sao anh lại nghĩ tôi mãi mãi vẫn lệ thuộc vào anh? Vậy thì anh hãy dẹp bỏ ý

nghĩ nông cạn ấy đi.

Hoài Bảo vẫn không nản lòng:

– Quế Lâm! Em hãy tin ở anh chỉ một lần này thôi, anh hứa sẽ không để cho em buồn nữa, Anh sẽ đem hạnh phúc đến cho em.

Quế Lâm vẫn chặt lòng:

– Anh nghĩ tôi sẽ tin anh ư? Thật là khờ khạo và tội nghiệp! Anh nghĩ tôi vẫn còn cô đơn à? Vậy thì anh đã làm rồi.

Hoài Bảo lắc đầu:

– Anh không tin em dễ dàng thay đổi như vậy. Em chỉ muốn trả thù anh thôi, có đúng không? Quế Lâm ơi! Chúng ta đã phí quá nhiều thời gian rồi, em không thấy tiếc sao Quế lâm.

Quế Lâm mỉm cười khiêu khích:

– Tiếc gì chứ, khi tôi đang hạnh phúc? Một ngày gần đây tôi và Chí Văn sẽ đám cưới, anh hãy chuẩn bị mừng hạnh phúc của tôi là vừa.

Hoài Bảo vẫn không nản lòng:

– Anh không tin những lời em nói là sự thật. Anh biết em vẫn còn nhớ đến anh, phải không em?

Quế Lâm nghe lạc lòng bởi những lời nói ngọt ngào của anh. Vì vậy, bắt buộc cô phải kết thúc câu chuyện vì cô sợ mình không kiềm được lòng bởi ánh mắt của anh.

– Nếu anh không tin, thì một ngày gần đây anh sẽ thấy. Còn bây giờ khuya rồi, anh cảm phiền về cho.

Nói xong, Quế Lâm đóng sập cánh cửa lại.

Hoài Bảo lên xe ra về, trong lòng anh với những nỗi buồn dằng.

Từ hôm gặp Quế Lâm đến nay, Hoài Bảo ít nói chuyện với ai, anh sống âm thầm lặng lẽ với nỗi buồn riêng. Vậy là Quế Lâm đã xa anh thật rồi, anh cảm thấy cuộc đời mình thật là tẻ nhạt.

Cũng từ hôm đó đến nay, bà Khoa đã kêu anh về ở chung với bà để bà chăm sóc cho anh, nhưng mọi thứ đối với anh đều vô nghĩa.

Chợt ánh đèn bật sáng soi rõ nét mặt ưu tư cùng với mùi thuốc lá ngọt ngạt.

Bà Khoa nhìn con trai với nét mặt kém vui.

– Tội rồi, sao con không bật đèn lên?

Hoài Bảo nói rất nhỏ:

– Con quên mất thời gian rồi, mẹ ạ.

Bà Khoa khuyên nhủ:

– Con hút thuốc nhiều rất có hại cho sức khỏe đó con - Rồi bà hỏi thêm như tâm sự - Quế Lâm xin phép cơ quan đi Đà Lạt à?

Hoài Bảo đáp nhẹ tênh:

– Vâng! - Rồi anh hỏi - Mẹ tìm Quế Lâm?

Bà Khoa gật đầu:

– Mẹ đang muốn nói chuyện với Quế Lâm thì Quế Lâm đã đi Đà Lạt rồi.

Chẳng lẽ nó lại đi một mình?

Giọng Hoài Bảo buồn hiu:

– Con nghĩ Quế Lâm đã đi Đà Lạt với Chí Văn rồi. Mẹ có gặp cô ấy cũng vô ích mà thôi.

Bà Khoa với nét mặt đầy thắc mắc:

– Mẹ chỉ nghe con nói Quế Lâm sắp đám cưới với Chí Văn thôi chứ mẹ chưa nghe cô ấy nói gì. Mẹ muốn biết rõ hơn.

Hoài Bảo hơi lớn tiếng:

– Chẳng lẽ mẹ không tin con, khi chính cô ấy đã nói với con như vậy.

Nghe Hoài Bảo khẳng định, bà Khoa cảm thấy hụt hẫng. Quế Lâm có ý định lấy Chí Văn mà không nói với bà một lời, thật là đáng buồn. Nhưng buồn cũng đâu có giải quyết được gì đâu, bởi vậy bà cố nở nụ cười nói với Hoài Bảo:

– Nếu thật sự Quế Lâm định đoạt cuộc đời nó như vậy thì mẹ nghĩ con cũng không nên buồn làm gì. Hãy tìm một việc làm nào đó, hoặc là đi đâu cho nó nguôi ngoai!

Hoài Bảo nhìn mẹ thật tội nghiệp, anh nói:

– Vâng, chắc là con phải đi một nơi nào đó để cho nguôi ngoai rồi con sẽ trở về khi đã quên được Quế Lâm.

Bà Khoa lại góp ý:

– Hay là con đi sang Úc một thời gian, vì bạn bè con bên đó rất nhiều.

Chợt nghĩ đến những người bạn thân đã học chung trường đến nay họ vẫn còn liên lạc với nhau, có nhiều người mời gọi Hoài Bảo sang bên đó kinh doanh vì họ biết anh rất có tài. Nghĩ đến đây, anh nói:

– Mẹ à! Nếu có thể, con sẽ sang bên Úc để kinh doanh luôn.

Bà Khoa ngập ngừng:

– Chẳng lẽ con bỏ mẹ ở đây sao?

Hoài Bảo nghe chạnh lòng, anh nói:

– Con không muốn sống xa mẹ. Hay là mẹ đi với con nhé?

Bà Khoa cảm thấy khó khăn:

– Còn công ty của con?

Hoài Bảo tỏ vẻ suy nghĩ:

– Con sẽ giao khoán trong ban giám đốc và con sẽ theo dõi sự hoạt động của họ.

Bà Khoa cũng đồng ý, nhưng lúc này bà chưa thể đi được, nên bà nói:

– Tạm thời con cứ làm thủ tục đi trước một mình đi. Khi ổn định hết rồi, mẹ sẽ đi du lịch sang bên đó với con.

Rồi bà nhìn Hoài Bảo với ánh mắt đầy thông cảm và lo lắng, bà khuyên anh:

– Mẹ con mình đi ăn cơm chứ, mấy bữa nay hình như con chẳng ăn uống gì.

Hoài Bảo đứng lên, anh hứa với mẹ:

– Con đã có hướng giải quyết rồi, mẹ đừng lo cho con nữa. Đi, mẹ con mình xuống ăn cơm!

Bà Khoa và Hoài Bảo đi xuống phòng ăn với nét mặt bớt đi sự căng thẳng, có lẽ họ cố gắng quên đi những gì họ không thể thực hiện được như họ mong muốn và họ mong cho thời gian chóng qua mau để xóa đi tất cả những đau buồn mà họ vương mang.

a với mẹ:

– Con đã có hướng giải quyết rồi, mẹ đừng lo cho con nữa. Đi, mẹ con mình xuống ăn cơm!

Bà Khoa và Hoài Bảo đi xuống phòng ăn với nét mặt bớt đi sự căng thẳng, có lẽ họ cố gắng quên đi những gì họ không thể thực hiện được như họ mong muốn và họ mong cho thời gian chóng qua mau để xóa đi tất cả những đau buồn mà họ vương mang.

Đêm tân hôn đến muộn

Chương kết

Một tuần lễ đã qua, Quế Lâm ở ngoài Đà Lạt. Cô muốn được thanh thoi một mình để suy nghĩ về cuộc đời của mình và kèm theo một quyết định.

Hôm nay là ngày cô đi làm, cô đến công ty rất sớm, chỉ có một mình cô ngồi trong phòng vắng lặng.

Hồng Loan cũng vừa vào đến, thấy Quế Lâm ngồi một mình, Hồng Loan đi vào hỏi thăm:

– Quế Lâm đi Đà Lạt về lúc nào?

Quế Lâm nở nụ cười với Hồng Loan:

– Mình mới về ngày hôm qua.

Hồng Loan cũng nghĩ Quế Lâm đi Đà Lạt với Chí Văn nên cô hỏi:

– Chắc là Quế Lâm đi Đà Lạt vui lắm?

Quế Lâm chỉ mỉm cười một nụ cười khó hiểu.

Còn Hồng Loan, từ sự việc cô đã làm sai lúc trước, cô muốn gặp Quế Lâm để nói lên lời xin lỗi, hôm nay mới có dịp, nên Hồng Loan mời mọc:

– Đi ăn sáng với mình nghe Quế Lâm.

Với bản tánh rộng lượng, Quế Lâm chỉ buồn thôi chứ cô không giận ai, trách ai nên cô mỉm cười:

– Đi thì đi, mình cũng đang đói bụng đây.

Hai người đến một tiệm phở gần đó. Trong khi chờ đợi, Hồng Loan nói thật:

– Quế Lâm! Bạn tha lỗi cho mình chứ?

Quế Lâm vẫn nở nụ cười trên môi:

– Mình chẳng trách ai đâu, mình đã quên hết rồi.

Hồng Loan hỏi thẳng:

– Chẳng lẽ bạn không buồn?

Quế Lâm tư lự đáp:

– Có chứ! Nhưng mình cũng đã quên rồi - Quế Lâm vẫn quan tâm đến Bách Diệp nên cô nói tiếp - Sao Hồng Loan lại để cho Bách Diệp ra đi vậy?

Hồng Loan nghe nhắc đến Bách Diệp, cô lại chạnh lòng:

– Điều đó mình cũng đâu có muốn, tại Bách Diệp lặng lẽ ra đi - Ngưng giây lát, cô nói tiếp - Rồi đây Hoài Bảo ra đi không biết bao giờ anh mới trở lại.

Nghe qua, Quế Lâm cảm thấy hụt hẫng. Hoài Bảo định đi đâu kia chứ? Rồi

anh định bỏ dì Khoa ở lại một mình sao? Nghĩ vậy, cô liền hỏi:

– Anh Bảo định đi đâu vậy Loan?

Hồng Loan vừa cho tương vào hai tô phở, cô đáp:

– Anh Bảo định sang Úc để đầu tư. Anh rất buồn về việc bạn và Chí Văn sắp đám cưới, nên anh mới ra đi.

Quế Lâm chẳng thèm thanh minh. Vậy là cô đã hiểu Hoài Bảo yêu cô thật lòng, nên anh lại phải ra đi.

Không trả lời với Hồng Loan, cũng chẳng thanh minh, Quế Lâm cố gắng ăn hết tô phở của mình. Cô muốn về công ty để nhìn thấy anh một lần sau cuối, cô chỉ mong có vậy.

Thấy Quế Lâm im lặng, Hồng Loan cũng chẳng nói gì, cô cũng cố gắng ăn cho hết tô phở còn một nửa. Nhìn sang thấy đôi mắt đượm buồn của Quế Lâm, Hồng Loan đề nghị:

– Chiều nay đến nhà dì Khoa chơi đi Quế Lâm.

Tuy trong lòng buồn rười rượi như vậy, nhưng Quế Lâm tỏ vẻ cứng cỏi:

– Đến đó để làm gì? - Rồi cô hỏi thêm - Bộ chiều nay tổ chức đưa tiễn anh Bảo hả Hồng Loan?

Hồng Loan lắc đầu:

– Không có tiệc tùng gì cả, anh Bảo chỉ muốn ra đi âm thầm mà thôi. Nhưng Quế Lâm và anh Bảo dù sao cũng tình nghĩa, Quế Lâm nên đến gặp anh một lần cuối.

Thật lòng, Quế Lâm cũng muốn đến lắm, nhưng cô cảm thấy quá trơ trẽn, vì không có một lời mời của anh thì làm sao cô đến được. Nghĩ vậy, Quế Lâm nói:

– Để đến chiều hẵng tính, vì mình mới về còn rất nhiều việc đang chờ đợi mình.

Rồi Quế Lâm nhìn Hồng Loan, thân mật hỏi:

– Bạn và anh Hải như thế nào rồi? Cho mình ăn đám cưới đi chứ?

Hồng Loan mơ màng:

– Ba anh Hải cũng đã lên gia đình mình rồi và hai bên định cho tụi mình đám cưới vào Tết năm nay.

Nghe qua, Quế Lâm mừng cho bạn:

– Vậy là tốt rồi. Hồng Loan rất có phước khi gặp anh Hải.

Thấy Quế Lâm quá thật tình, Hồng Loan cũng nói thật lòng:

– Quế Lâm à! Mình chỉ muốn bạn trở lại với Hoài Bảo thôi. Còn Chí Văn mình nghĩ không hợp với bạn lắm đâu.

Nghe qua, Quế Lâm chỉ cười hiền rồi cô muốn ngưng ngay câu chuyện, bởi vì cô không muốn Hồng Loan hiểu được lòng cô.

– Thôi, mình về Hồng Loan ạ! Đã hơn tám giờ rồi.

Hồng Loan cảm thấy luyến tiếc với ý nghĩ của mình, vì thật lòng cô chỉ muốn Quế Lâm trở lại với Hoài Bảo mà thôi.

Chiều nay từ công ty về nhà rất sớm, Quế Lâm chẳng thiết gì ăn uống, cô nằm trên giường với nỗi buồn da diết. Cô nhớ đến Hoài Bảo và cô sợ anh ra đi. Cô nghĩ đến rồi đây cô sẽ mất anh vĩnh viễn. Nghĩ đến đây, cô thở dài một mình.

Không cần nhìn đồng hồ, Quế Lâm cũng đoán trời đã khá khuya. Cố dỗ giấc ngủ mà vẫn không được, Quế Lâm đi ra tủ lạnh tìm cho mình một ly nước mát.

Bỗng chuông điện thoại reo vang. Quế Lâm vừa đi vừa nghĩ không biết ai lại điện cho cô vào giờ này.

Cô nhẹ nhàng nhấc ống nghe:

– Alô!

Đầu dây bên kia giọng của Hoài Bảo:

– Alô! Quế Lâm phải không?

Quế Lâm nghe tim mình đập mạnh, cô khẽ đáp:

– Vâng!

Giọng Hoài Bảo dịu dàng:

– Ngày mai anh đi rồi!

Quế Lâm nhẹ nhàng:

– Vâng!

– Em vẫn khỏe chứ?

– Vâng, em vẫn khỏe.

– Em chưa ngủ à?

– Em định đi ngủ đây.

Ngưng vài giây, giọng Hoài Bảo ngọt ngào hơn:

– Quế Lâm! Em có muốn anh ở lại không?

Quế Lâm vẫn lặng thinh. Hoài Bảo nói tiếp:

– Anh chỉ cần một lời nói của em thì anh sẽ ở lại ngay, em hiểu không Quế Lâm?

Quế Lâm vẫn lặng thinh. Hoài Bảo điềm đậm hơn:

– Cho anh xin lỗi nhé, anh không hiểu tại sao anh lại nói thế, dù anh đã biết bên cạnh em đã có Chí Văn rồi. Em đừng phiền anh nhé Lâm?

Quế Lâm nghe lòng bồi hồi:

– Không có gì đâu, anh Bảo ạ!

Giọng Hoài Bảo êm như ru:

– Nếu thật sự không phiền em, thì em nghe anh nói một câu có được không Lâm?

Quế Lâm từ tốn:

– Vâng, anh cứ nói.

Giọng Hoài Bảo âu yếm hơn:

– Chỉ một lời nói của em thì anh sẽ ở lại Việt Nam ngay. Khi nói với em câu

này, anh cũng có một niềm hy vọng nhỏ nhoi ở trong anh. Bảy giờ ngày mai, máy bay sẽ cất cánh, anh rất mong em đến... em hiểu không Lâm?

Quế Lâm vẫn lặng thinh mà cô nghe lòng xao xuyến. Ngay bây giờ cô muốn nói: "Anh Bảo ơi, anh đừng đi nhe anh", nhưng sao cô không thể nói thành lời.

Giọng Hoài Bảo nghe buồn buồn:

– Em không có lời nào để chúc anh sao Lâm?

– Anh đi may mắn nhé!

Vừa nói xong, Quế Lâm vẫn không hiểu sao cô lại nói câu mà cô hoàn toàn không muốn nói.

Giọng Hoài Bảo buồn hơn:

– Thôi em ngủ đi, anh gác máy đây!

Khi nghe tiếng động từ đầu dây bên kia do Hoài Bảo đã gác máy, Quế Lâm mới bỏ ống nghe xuống. Cô ngồi âm thầm một mình trong phòng khách vắng lặng mà nhớ đến lời nói của anh: "Quế Lâm chỉ một lời nói của em là anh sẽ ở lại Việt Nam..."

Quế Lâm thôn thức:

– Em phải làm gì đây hả Bảo, khi mà em vẫn nhớ về anh...

Cũng tại nơi này mấy năm trước, Quế Lâm đã đến đây đón anh, vậy mà hôm nay anh lại ra đi mà không có cô đưa tiễn. Thà như vậy còn hơn, cô mà đến đây, anh đi càng đau khổ thêm.

Sắp đến giờ máy bay cất cánh, Hoài Bảo nhìn như mong đợi một điều gì. Có phải anh mong đợi Quế Lâm đến với anh không?

Như hiểu được nỗi lòng con, bà Khoa gợi chuyện:

– Khi đến bên Úc, con điện thoại về cho mẹ ngay nghe Hoài Bảo.

Hoài Bảo gật đầu mà mắt anh vẫn không rời khung cửa ra vào của sân bay với sự tuyệt vọng. Vậy là Quế Lâm không đến! Rồi ánh mắt anh nhìn xuống

nền gạch như chôn đi nỗi buồn.

Anh căn dặn Hải:

– Hải! Em ở nhà chăm sóc mẹ hộ anh một thời gian nhé - Và anh nhìn sang Hồng Loan như gửi gắm thêm - Hồng Loan! Em ở nhà đến chơi với mẹ anh thường xuyên nhé em.

Cả Hải và Hồng Loan gật đầu, nhưng họ cũng không giấu được nỗi buồn chờ đợi một người.

Chỉ còn năm phút nữa là Hoài Bảo đi vào cánh cửa bên trong, anh nắm tay mẹ nhẩn nhủ:

– Mẹ ở nhà ráng giữ gìn sức khỏe nhé mẹ!

Bà Khoa buồn thiu:

– Con an tâm đi, mẹ biết lo cho mình mà! Qua bên đó rồi, làm gì con cũng nên thận trọng.

Hoài Bảo gật đầu:

– Vâng, con biết rồi mẹ ạ.

Tiếng phát thanh viên thông báo giờ chuyển bay cất cánh vang vang thúc giục. Hoài Bảo nắm tay mẹ rồi anh từ từ tiến vào cánh cổng.

Bỗng từ xa, giọng của Quế Lâm vang lên rõ ràng và thật lớn:

– Anh Bảo! Anh đừng đi!

Nghe tiếng gọi, Hoài Bảo nhìn lại, thấy Quế Lâm đang chạy về phía anh với làn tóc bay tung tóe và hơi thở hỗn hển. Khi đến nơi, cô như chẳng còn thấy ai ngoài anh cả, cô chẳng ngại ngùng với lời nói của mình.

– Anh Bảo ơi! Anh đừng đi!

Với tiếng nói của Quế Lâm dành cho anh, Hoài Bảo buông rơi chiếc vali xuống nền gạch. Anh ôm cô vào lòng với bao nỗi mừng vui. Giọng anh ngọt ngào:

– Cuối cùng rồi em cũng đến với anh hả Quế Lâm. Anh sẽ ở lại bên em, em

a.

Quế Lâm ghen ngào:

– Em đến đây lâu lắm rồi nhưng em không dám gặp anh.

Hoài Bảo thân thương:

– Sao vậy em?

Quế Lâm ngập ngừng:

– Vì em sợ anh nhìn và thấy được trái tim em...

Hoài Bảo mỉm cười nói tiếp:

– Giờ thì anh đã thấy rồi, nó vẫn dành hết cho anh.

Hoài Bảo vừa nói dứt lời thì tiếng loa phát thanh thông báo chuyển bay của anh đã đến giờ cất cánh. Anh mỉm cười nhìn theo và nói với mọi người.

– Thôi, mình về nhà chứ.

Quế Lâm vẫn e thẹn cúi đầu đứng bên Hoài Bảo. Thấy vậy, bà Khoa nắm lấy tay cô thân thương:

– Con đến đây và quyết định như vậy, mẹ mừng lắm Quế Lâm. Thôi, chúng ta mau về nhà.

Cũng từ sân bay về nhà như mấy năm về trước, Quế Lâm đã ngồi bên cạnh anh đầy yêu thương và triu mến.

Phía trước, Hải và Hồng Loan cứ nhìn nhau mỉm cười với nụ cười thích thú, vì mọi việc diễn ra như ý muốn của hai người. Sợ bị đi Khoa rầy nên Hồng Loan nhắc nhở Hải:

– Anh lái xe cẩn thận đó!

Hải vẫn mỉm cười:

– Em yên tâm! Hôm nay là ngày vui nhất, anh không để xảy ra tai nạn đâu mà em lo. Anh sẽ đưa mọi người về nhà an toàn.

Về đến nhà, mọi người quây quần bên nhau với bầu không khí hạnh phúc.

Nhất là bà Khoa, bà luôn nở nụ cười và tính toán với Hồng Loan coi hôm

nay phải nấu món gì ăn cho thích hợp. Rồi bà nhìn sang Quế Lâm với vẻ quan tâm:

– Quế Lâm! Con lên phòng thay đồ cho khỏe đi con.

Quế Lâm đang mặc bộ áo dài màu xanh thiên thanh rất hợp với làn da trắng ngần của cô.

Thấy Quế Lâm có vẻ chán chừ, bà Khoa hiểu ý, nói tiếp:

– Tất cả đồ đạc ngày xưa con để lại vẫn còn nguyên trong tủ, và căn phòng của con vẫn được dọn dẹp mỗi ngày.

Thấy bà Khoa dành cho mình một tình cảm bao la như vậy, Quế Lâm cảm thấy như cô có lỗi, cô từ tốn:

– Vâng, con xin cảm ơn mẹ.

Bà Khoa lại trách hờn:

– Nếu con nói như vậy lần nữa, mẹ sẽ giận đó - Rồi bà nói như ra lệnh -

Hoài Bảo! Con đưa Quế Lâm lên phòng đi con.

Quế Lâm ngại ngùng đứng lên:

– Dạ, để con đi được rồi mẹ ạ!

Biết cô còn ngại nhưng Hoài Bảo chẳng tha cho cô, anh cũng đứng lên cười với câu nói thật ngộ nghĩnh:

– Để con đưa Quế Lâm về phòng, vì có lẽ Quế Lâm đã quên căn phòng ngày xưa rồi mẹ ạ.

Nói xong, anh nắm tay cô dẫn đi với đôi mắt thật vui.

Bước vào phòng ngày xưa, lúc cô ở đây khi Hoài Bảo chưa về, mọi vật vẫn còn nguyên như cũ, từ cái bàn cho đến cái tủ đựng quần áo vẫn còn nguyên vẹn.

Đang nhớ lại kỷ niệm của ngày xưa, Quế Lâm chẳng để ý đến Hoài Bảo, anh đi lại ôm ngang vòng eo thon thả của cô, cùng với sự vui mừng, anh nâng cô lên một cách nhẹ nhàng và để cô nằm im trên chiếc nệm, giọng anh thì trầm.

– Từ lâu lắm rồi, anh rất muốn hôn em, em yêu ạ.

Quế Lâm ửng hồng đôi má bởi vì gương mặt của Hoài Bảo đang sát gần với mặt cô. Cô ngại ngùng không dám nhìn vào đôi mắt nồng nàn của anh.

Hoài Bảo nghe tim mình thôi thúc. Chầm chậm, anh nhẹ nhàng đặt lên đôi môi e ấp của Quế Lâm một nụ hôn ngọt ngào và say đắm.

Quế Lâm đón nhận đôi môi anh một cách chân tình pha lẫn sự nhung nhớt, tràn đầy yêu thương. Hoài Bảo vẫn ôm chặt Quế Lâm trong vòng tay anh như sợ cô biến mất đi. Anh lại thì thầm:

– Đêm nay sẽ là đêm tân hôn thật sự của chúng mình phải không em yêu.

Nghe đến đây, Quế Lâm lại đỏ bừng đôi má. Cô tìm cách để lảng tránh sự e thẹn của mình:

– Anh buông em ra để em thay đồ, còn xuống dưới làm cơm phụ mẹ nữa.

Hoài Bảo lắc đầu:

– Đã có Hồng Loan và chị Tư nấu nướng rồi, em không cần phải làm gì cả.

Quế Lâm giấu mặt vào ngực anh, cô nói:

– Nhưng ở trên này lâu quá, mọi người sẽ cười mình đó.

Hoài Bảo lì lợm:

– Anh không sợ ai cười cả, vì anh rất nhớ em, em biết không?

Vừa nói xong, Hoài Bảo lại tìm đến đôi môi ngọt ngào của Quế Lâm. Cô nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn của anh. Hạnh phúc tràn đầy, họ như quên đi những ngày tháng đau khổ đã qua.

Để Quế Lâm gói đầu lên cánh tay mình, Hoài Bảo nói đầy yêu thương:

– Vậy mà anh cứ nghĩ anh sẽ mất em vĩnh viễn, vì em sẽ đám cưới với Chí Văn.

Quế Lâm hờn dỗi:

– Em có yêu Chí Văn đâu mà anh nói vậy?

Hoài Bảo nhớ lại ngày hôm đó khi đến nhà Quế Lâm, anh thấy Quế Lâm và

Chí Văn cùng đi ra nên anh nhắc lại:

– Hôm anh đến nhà em lần sau cùng, anh thấy em và Chí Văn đi ra trông thật vui vẻ.

Nghe Hoài Bảo nhắc, Quế Lâm nhớ lại, cô nói:

– Hôm đó là hôm em và anh Văn chia tay, vì anh Văn được nhà trường đưa sang Anh để tu nghiệp.

Hoài Bảo thắc mắc:

– Sao em lại nói với anh em và Chí Văn sắp đám cưới?

Quế Lâm nói với giọng rất rõ:

– Vì ghét anh nên em nói vậy. Nếu em chấp nhận Chí Văn thì Chí Văn sẽ ở lại và sẽ tổ chức đám cưới ngay. Một phần vì em từ chối tình yêu của anh Văn nên sẵn dịp này, anh ấy mới đi tu nghiệp luôn để quên đi một tình yêu đơn phương.

Hoài Bảo vuốt nhẹ chiếc mũi xinh xắn của Quế Lâm:

– Vậy mà cũng biết dọa anh nữa chứ! Anh cứ ngỡ là thật và anh cảm thấy cuộc đời mình chẳng còn ý nghĩa gì nữa khi đã mất em.

Nằm trong vòng tay Hoài Bảo, Quế Lâm cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Chợt nhớ đến Bách Diệp cũng đã ra đi, Quế Lâm buồn buồn nói:

– Em nghĩ lại cũng thấy thương chị Diệp lắm anh ạ.

Hoài Bảo an ủi:

– Chỉ có như vậy, Bách Diệp mới cảm thấy vui đi những lỗi lầm mình đã gây ra.

Rồi không muốn cho niềm vui không được trọn vẹn nên Hoài Bảo siết nhẹ Quế Lâm trong vòng tay, anh nói như ru:

– Những gì đã qua em hãy để cho nó qua đi, đừng nhắc lại thêm buồn mà ảnh hưởng đến hạnh phúc của mình nhé em yêu!

Nghe Hoài Bảo nói vậy, Quế Lâm nhìn anh bằng cặp mắt đầy yêu thương.

Anh cũng nhìn cô rạt rào hạnh phúc.

Ngoài kia, nắng chiều đã tắt dần, màn đêm buông xuống. Rồi ánh bình minh sẽ mọc lên báo hiệu một ngày hạnh phúc đến với họ hôm nay và mãi mãi về sau.

Và đêm nay, Hoài Bảo sẽ nói với Quế Lâm một câu mà anh hằng muốn nói:
" Quế Lâm à! Đêm tân hôn của chúng ta muộn màng quá phải không em?"

Hai năm sau.

Bà Khoa đang ngồi chờ đợi vợ chồng Hoài Bảo cùng với đứa cháu nội đích tôn của bà vừa biết đi lẫm lẫm.

Chợt tiếng xe ô tô đậu ngay trước cửa, bà cứ ngỡ xe của Hoài Bảo và Quế Lâm về. Nhưng không phải, đi vào nhà là hai người khách trông quen quen mà bà không nhớ rõ.

Người con gái ăn mặc rất sang trọng đến bên bà Khoa gật đầu chào:

– Đã hai năm rồi mà con thấy bác vẫn như xưa.

Nghe giọng nói, bà Khoa mới ngỡ ngợ. Chợt nhớ ra, bà nói lớn với vẻ rất mừng:

– Có phải cháu là Bách Diệp không?

Bách Diệp gật đầu mỉm cười:

– Vâng, cháu là Bách Diệp đây. Cháu mới về nước hôm nay là ngày thứ ba thì cháu đến đây thăm bác cùng anh Bảo và Quế Lâm coi có khỏe không?

Bách Diệp vừa dứt lời thì Hoài Bảo với Quế Lâm bế cháu Bảo Ân vào tới.

Họ nhìn nhau thật ngỡ ngàng, rồi Hoài Bảo vui mừng lên tiếng hỏi:

– Sao hai bạn lại đến thăm mình cùng một lúc vậy?

Quế Lâm đã ngồi xuống cạnh Hoài Bảo, còn đối diện ghé bên kia là Chí Văn cùng với Bách Diệp.

Biết là mọi người thắc mắc chứ không riêng mình Hoài Bảo, Bách Diệp liền giải thích:

– Từ sự việc đó, mình đã về nói thật tất cả với ba mẹ mình, hai ông bà cũng vui không hờn trách gì khi mình đã nhận ra những sai lầm mà mình đã làm. Và ba mình đã viết thư cho một người bạn thân ở bên Anh, ông ấy lo tất cả các thủ tục giùm mình vừa làm vừa học cho khuây khỏa... Qua bên đó được mấy tháng, thì mình quen Chí Văn ở tại trường, và lúc đầu hai người chỉ là bạn đồng hương mà thôi, dần dần rồi tâm sự cùng nhau và cảnh ngộ cũng giống nhau nên dễ gần gũi và yêu nhau cũng từ đó.

Bé Ân này giờ cứ quậy đòi mẹ bé đi chơi. Thấy vậy, bà Khoa nói với Quế Lâm:

– Đưa bé Ân đây cho mẹ! Ngồi yên như vậy nó chẳng có chịu đâu.

Rồi đưa hai tay đón bé Ân, bà đỡ ngọt:

– Bà cháu mình ra vườn xích đu nhé!

Bé Ân như hiểu được, nói từng tiếng một:

– Nội... nội... đi... đi...

Đã hiểu ý con, Quế Lâm vội lấy đôi giày vừa mới mở ra vỗ vào chân bé, rồi nói:

– Mẹ biết rồi, để mẹ mang giày vào rồi hãy đi!

Mang giày xong, bé Ân chạy ào vào vòng tay nội, rồi hai bà cháu đi về phía sau vườn. Trước khi đi, bà Khoa nhìn Bách Diệp và Chí Văn với lời dặn dò:

– Hai cháu ở lại ăn cơm với gia đình bác luôn thể nhé!

Bách Diệp và Chí Văn gật đầu về sự nhiệt tình của bà.

Còn lại bốn người, Hoài Bảo hỏi thăm:

– Vậy hai người bao giờ tổ chức đám cưới đây?

Chí Văn trả lời với nét mặt đầy hạnh phúc:

– Mình với Bách Diệp lo xong mọi việc chắc khoảng một tháng sau mới tổ chức tiệc cưới được - Nở một nụ cười tươi, Chí Văn nói tiếp - Mình và Bách Diệp định nhờ hai bạn làm rể phụ và dâu phụ đấy.

Quế Lâm cùng với gương mặt rạng ngời trước hạnh phúc của Chí Văn và Bách Diệp, cô nhẹ nhàng:

– Hai bạn được hạnh phúc như vậy, mình và Hoài Bảo có tiếc gì đâu, tội mình sẽ sẵn sàng giúp bạn.

Nhớ đến cô bạn thân của mình, Bách Diệp hỏi Quế Lâm:

– Hồng Loan nay ở đâu hả Quế Lâm?

Quế Lâm nhớ lại Hồng Loan và Hải mới đám cưới cách đây chừng hai tháng, cô nói:

– Hồng Loan cứ chờ tin tức của Bách Diệp mãi để chia vui cùng cô ấy. Đợi hoài mà vẫn bất tin, cùng với lời khuyên của mọi người, Hồng Loan mới đồng ý đám cưới với anh Hải chỉ cách đây hai tháng thôi.

Bách Diệp quan tâm hơn:

– Rồi bây giờ hai người đang ở đâu?

Quế Lâm nói tiếp:

– Mẹ mình bảo anh Hải và Hồng Loan ở lại đây, nhưng Hồng Loan không thích. Hồng Loan nói cô chán sống ở thành thị lắm rồi, cô muốn sống ở miền quê cho không khí trong lành và chăm sóc bác trai luôn.

– Vậy thì cũng tốt rồi. Vậy hôm nào mình xuống dưới Vĩnh Long thăm anh Hải và Hồng Loan nhé.

Hoài Bảo dễ dãi:

– Được thôi! Hôm nào Chí Văn và Bách Diệp muốn đi, "phôn" cho mình.

Chí Văn cũng thích thú:

– Được! Để mình sắp xếp rồi mình sẽ "phôn" cho bạn!

Mọi người nói chuyện, tâm sự cũng đã lâu, được lệnh của bà chủ, chị Tư sang mời:

– Bà mời mọi người sang phòng ăn.

Hoài Bảo cười rồi đứng lên trước:

– Mẹ mình đãi hai bạn bằng món ăn đặc sản quê hương đây. Mau đứng lên để thưởng thức chứ!

Hoài Bảo nói xong, mọi người sang phòng ăn với bầu không khí thật sự êm đềm và hạnh phúc.

HẾT

Đánh máy: Phong Anh

Nguồn: Phong Anh - VNthquan - thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 25 tháng 4 năm 2007